

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KÖZ

Soykırım Kavramını Emperyalistlere Hediye ve Onların Himayesine Emanet Eden Bir Hukuk Savaşçısı: Raphael Lemkin

Soykırım kavramının kökünde olan Ermeni Soykırımı hala BM Soykırım Sözleşmesi çerçevesinde görülmemektedir. İlk kez 1965'te Uruguay, 1915'te Ermenilere dönük bir soykırım uygulandığını resmen benimsemiştir. Daha sonra hepsi 1980'li yıllardan sonra çoğu da 2000'li yıllarda olmak üzere 20 BM üyesi daha Ermeni Soykırımı'nı resmen tanımıştır. Ama açıktır ki, kavramın kökeninde tayin edici bir yeri olan Ermenilere yönelik soykırım BM'in benimsediği sözleşmenin kapsamına hala resmen girebilmiş değildir.

s.8

AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL) SAYI: 10 (105) WWW.KOZONLINE.ORG

Gezi, Kobanê, Cizre Soma, Bursa, Cerrattepe

O Saray Yıkılacak!

CHP güdümündeki DİSK, HDP'ye yönelik saldırılara kitlesel bir yanıt verilmesinin önünü kesmek için bu sefer de "Güvenlik sorunu var o yüzden Bakırköy'e gidiyoruz" çığırkanlığı yapmaktadır. HDP'nin bir senedir kesintisiz bir şekilde savunucusu olduğu "provokasyonlara gelmeyelim" gerekçesiyle kitle eylemlerinden kaçınma tutumu ise DİSK'in manevrasına uygun politik zemini sağlamıştır.

Buna Kilis'te ve büyük küçük başka örneklerde görülebileceği gibi emekçilerin ve ezilenlerin bağrında bir isyan potansiyeli ve öfke birikmektedir. Bu potansiyelin açığa çıkmasını sağlamak ve o öfkenin patlamasına zemin hazırlamak için 2016 1 Mayıs'ı kitlesel protesto eylemlerine dönüştürmek üzere emekçilerin ve ezilenlerin çıkarlarını savunma iddiasında olanların inisiyatif alması gerekir.

1 Mayıs'ta Erdoğan'a karşı güçlü bir karşı koyuş örgütlemek için bu mitingleri bir kalkış noktası olarak kullanmak gereklidir. Bunun için alternatif dar kadro eylemleri arayışına girmekten kaçınıp bilhassa 1 Mayıs mitinglerinde güçlü bir biçimde yer alarak bu tablonun oluşmasına yol açan tasfiyecilerle karşı o zeminde mücadele etmek için hazırlanmak gerekir.

Yüzüncü Yılında Paskalya Ayaklanması Bugün Ne Anlam İfade Ediyor?

Paskalya Ayaklanması 20. yüzyılın proleter devrimler kadar ulusal kurtuluş mücadeleleri çağı olacağını müjdeleyen bir işaret fişeği olarak tarihin ilk büyük emperyalist paylaşım savaşının tam ortasında, patlak verdi.

s.16

Lenin ve Paskalya Ayaklanması

'Saf' bir toplumsal devrim bekleyen kimsenin ömrü, bunu görmeye yetmeyecektir. Böylesi, gerçek bir devrimin ne olduğunu hiç anlamayan sözde-devrimcidir." (Lenin, Bir Tartışmanın Özeti)

s.16

KÖZ'ün Sözü

Tasfiyecilerin Aksi Yöndeki Gayretlerine İnat 1 Mayıs Erdoğan Karşıtı Mücadelenin Kalkış Noktası Yapalım

1 Mayıs'a günler kala DİSK, KESK, TMMOB ve Tabipler Odası 2016 1 Mayıs'ının İstanbul'da Taksim'de değil, Bakırköy Halk Pazarı'nda kutlanacağını bir basın toplantısıyla duyurdu. Böylelikle on yıldır süren Taksim inadından "bir seferliğine mahsus olmak üzere" vazgeçildi ve 1 Mayıs'ın İstanbul'da bir miting olarak kutlanabilmesinin önü açıldı.

s.14

1 Mayıs'ta Saraya Karşı Birleşim Pikniği

24 Nisan'da İstanbul Taşdelen'de gerçekleşen piknikte Erdoğan'a Karşı Kitlesel Bir Yanıtın İmkânları ve 1 Mayıs 2016 adlı panel ve AKP'ye Karşı Mücadele Edenler Konuşuyor başlıklı forum gerçekleşti.

s.3

İzmir'de Komünistlerden 1 Mayıs Çalışması

s.7

"Türkiye'de İç Savaş ve Solun Görevleri" Paneli

Hasan Coşkun Yoldaş anısına düzenlediğimiz Hasan Coşkun Panelleri-2016 etkinliğinde KÖZ, HDP ve Halkecleri Türkiye'de İç Savaş ve Solun Görevleri konusunu tartışmak üzere buluştu.

s.10

İzmir'de "gerçekleştirilemeyen" Newroz

s.5

Bakırköy yasaksa varoşlar bizim!

s.5

Ses çıkarma eylemleri ve olmayan Newrozlar

s.5

8 Mart etkinliği ve sokak eylemi

s.6

İstanbul 8 Mart Mitingi

s.6

Okmeydanı'nda 8 Mart etkinliği

s.2

Mayısta Yaşam'da 8 Mart etkinliği

s.6

Okur/Yazar Mektupları

Anadoluda Yaşam'da etkinlik

Kooperatifin yürütme toplantısında kurumu maddi sıkıntılarını bir nebze de olsa gidebilmek ve kooperatif ortakları ve dostlarının bir araya getirmek amacıyla 27 Şubat Pazar günü saat 16:00'da bir dayanışma etkinliği düzenleme kararı aldık.

Etkinlik kooperatifte süren gitar çalışmalarında yer alan öğrencilerin müzik dinletisiyle başladı. Ardından kooperatif ortakları ve dostlarından oluşan bir grubun hazırladığı müzik ve şiir dinletisiyle devam etti. Bir arkadaşımızın kurumu tanıtan konuşmasıyla birlikte bir söyleşi yapıldı. Sohbet esnasında Gülsuyu şubesinde süt, yumurta ve kaşar peyniri ürünlerinin artık daha düzenli bir şekilde getirilebildiği, bu konuda Okmeydanı'ndan bir talep olursa bunun karşılanabileceği ifade edildi. Bunun üzerine söz alan bir mahalleli kadın arkadaş mahallede çok daha uygun ve kaliteli süt aldıklarını bu konuyla ilgili gerekli araştır-

mayı yapabileceğini ifade etti. Etkinlikte yer alan bir arkadaşın "Halkevleri'nden arkadaşlar komün kurmuşlar onlardan ürün alabilirsiniz, ancak bence madem böyle bir amacınız var o zaman çiftlik kurun" önerisinde bulundu. Söz alan bir arkadaşımız bu çalışma yapılırken bu alanda faaliyet gösteren farklı kurum ve kuruluşlarla ortak hareket etmeye çalıştığımızı, komünden ürün alınabileceğini ancak amacımızın bir çiftlik kurmak olmadığı, aksine kooperatifin üretici ve tüketici arasında doğrudan bir bağ kurarak dayanışma ilişkilerini örnek olduğunu ifade etti. Kooperatif dostlarından bir arkadaş çiftlik kurmanın sanıldığı kadar kolay olmadığını, ayrıca burada hedeflenen tüketimin örgütlenmesiyle tüketim ürünlerinin süt, yumurta, et vb.nden ibaret olmadığını belirtti. Yapılan sohbetin ardından etkinlik sona erdi.

Yaşasın Sınıf Dayanışması!

Okmeydanı'ndan Komünistler

Okmeydanı'nda 8 Mart etkinliği

Mahallemizde faaliyet yürüten Okder'in (Okmeydanı Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği) hazırladığı 8 Mart etkinliğine katıldık. 6 Mart Pazar günü gerçekleşen etkinlik 8 Mart Kadınlar Günü tarihçesinin okunmasıyla başladı. Metnin Arapça çevirisi yapıldı. Suriye'deki savaş nedeniyle buraya gelen mültecilerle ilgili çalışmalar yürütülmesinden ötürü özellikle mülteci kadınların yoğunluklu olarak katıldığı etkinlik kadınların sorunlarını tartıştığı söyleşiyle devam etti. Müzik dinletisinin ardından Arapça mülteci haklarıyla ilgili bilgilendirme amaçlı bir sunum gerçekleştirildi. Soru ve cevapların ardından etkinlik sona erdi.

Okmeydanı'ndan Komünistler

İstanbul Üniversitesi'nde ÇHD etkinliğine polis engeli

7 Nisan Perşembe günü İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde ÇHD tarafından ÇHD Genel Başkanı Av. Selçuk Kozağaçlı'nın katılımıyla akademisyenlerin tutukluluğu ve ifade hürriyeti ile ilgili bir panel düzenleneceği duyurulmuştu. Etkinlik havuzlu bahçede gerçekleştirileceğinden ve okuldan amfi talebinde bulunulmadığından –ki zaten üniversite yönetimi Sebahat Tuncel ve Kamuran Yüksek'in katılımcı olduğu bir etkinlikte çıkan olaylardan beri öğrenci kulüplerine amfi tahsis etmiyordu- ayrıca konuşmacının avukat olması sebebiyle üniversiteye kolaylıkla girebileceğinden etkinlik için izin alınmamıştı. Biz de bu etkinliğe katılmaya karar verdik.

Ne var ki etkinlik saati geldiğinde konuşmacıya okul kapısında güçlük çıkarıldığının haberini aldık. Üstelik güvenlik görevlileri "sizi durdurma yetkimiz olmadığını biliyoruz, ama yine de içeri alamayız" gibi garip gerekçeler öne sürüyordu. Üstelik tek bir konuşmacı ve yaklaşık 30 kadar dinleyici için TOMA'ların da dâhil olduğu geniş bir polis hazırlığı göze çarpıyordu. Güvenlikçilerle bir süre tartışsak da sonuçta Kozağaçlı içeri giremedi ve etkinliğin civardaki bir kafede yapılması kararlaştırıldı.

Etkinliğe 30 kadar dinleyici katıldı. Yaşananların da etkisiyle söyleşinin konusu faşizm ve faşizm ile mücadele yöntemlerine doğru kaydı. Biz de konuyla ilgili soru sorma, görüşlerimizi tartışma ve propaganda yapma fırsatı bulduk.

Katil Devlet! Yıkacağız Elbet!

**İstanbul Üniversitesi'nden
Bir Komünist**

Yasalara ve baskılara rağmen 16 Mart 1978'de yitirdiklerimizi andık

Suruç katliamının ardından 2015-2016 eğitim dönemi İstanbul Üniversitesi'nde devrimcilerle dönük baskı ve yıldırma politikalarıyla başlamıştı. Bir yandan IŞİD yanlısı çeteler, diğer yandan polis ve Özel Güvenlik Birimleri (ÖGB) eliyle üniversitede devrimcileri sindirmeye, onların faaliyet alanını daraltmaya dönük bu politikalar, ne yazık ki büyük oranda başarıya ulaştı. Devrimcilerin afiş çalışmalarına arka arkaya yapılan saldırıların sonucunda bugün okulumuzun duvarlarında politik afişler yok denecek kadar azaldı. Yine, iç savaş öncesinin rutin çalışma biçimlerinden olan masa ve stant faaliyetleri de ciddi darbe almış durumda. Kuşkusuz üniversite yönetimi tarafından başlatılan soruşturma dalgası ve bunun sonucunda pek çok devrimcinin süreli olarak üniversiteden uzaklaştırılması da tabloyu iyileştirmiyor.

Bu yıl 1978 yılında İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi önünde faşistlerin bombalı saldırısı sonucu 7 devrimci öğrencinin katıldığı 16 Mart'ın yıldönümüne de işte bu koşullar altında gelindi. Doğal olarak gerçekleştirilen anmaya da bu koşullar damgasını vurdu. Bir defa geçen yıl üç bölünmüş olarak gerçekleştirilen anma bu yıl baskı koşulları altında bulunulduğundan grupçu eğilimlere kurban giderek bölünmedi. Öte yandan okulun ilk dönemi boyunca gerçekleştirilmeye çalışılan eylem ve etkinliklerin hiçbirine müsaade edilmemiş, dolayısıyla koca bir ilk dönem hiçbir eylem yapılmadan, ilk sınıflardaki yeni arkadaşlarımızıza ulaşmadan, özetle siyasetsiz geçmişti. Bu yüzden bu anmanın dar bir katılımı da olsa polis müdahalesi yaşanmadan gerçekleştirilmesi için formüller aranmaya başlandı. Sonuçta toplanma yeri ve saati belirtilmeden, yalnızca basın açıklamasının yapılacağı yer ve saat duyurularak bir eylem yapılması kararı alındı. Ancak yine de eylem saatinden yarım saat önce kampüs içinden alana doğru, açıktan ilan edilmeyen bir yürüyüş olması planlandı. Amaç en azından alana varana kadar polis müdahalesiyle karşılaşmamaktı.

Fakat eylem sabahı polis yine Beyazıt Meydanı'na konuşlanmıştı. Müzakere esnasında polis tarafından şu küstah koşul ileri sürüldü: "Devlet büyüklerine laf etmeyin, Kürdistan'da yaşananlarla ilgili slogan atmayın, müdahale

etmeyelim." Aslında bizim planımız da baştan beri müdahaleyi geciktirmek adına böyle yapmaktı. Bugün Kürdistan'da yaşananların 1978'de Beyazıt'ta yaşananların devamı, hatta kat be kat boyutlu olduğunu alanda yapılan konuşmalarda ve orada asacağımız pankartta belirtecektik. Böylece yaklaşık 100 kişilik bir kitle sessizce okul kapısına ulaştı. Kapıya varıldığı anda önce Beyazıt Marşı okunarak, ardından "16 Mart'ı unutma, unutturma; Halepçe'yi Unutma, Unutturma; Beyazıt Faşizme Mezar Olacak; Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atılarak yüründü ve 78'liler Federasyonu ve başka demokratik yapıların çağrısıyla alana gelmiş bulunan kitleyle Eczacılık önünde buluştu. Sayımız 150'yi ancak buldu.

Burada üzerinde "16 Mart'ı Unutma, Unutturma" yazılı ve İstanbul Üniversitesi Öğrencileri imzalı bir ozalit açıldı. Sur, Cizre ve Siropi'de yaşanan kıyıma değinen pankartımız burada da açıldı. Bereket hem bizim basın açıklamamızda, hem de 78'liler Federasyonu adına konuşan Celalettin Can'ın konuşmasında bu konu geniş yer tuttu. Yoksa Kürdistan'da AKP eliyle başlatılmış bir iç savaş sürerken, insanlar diri diri yakılarak öldürülürken, Erdoğan muhaliflerine karşı her türlü metodu kullanarak savışıyorken, böyle bir anmada bunlara hiç değinilmemiş olacaktı. Ancak kuşkusuz gerçekleştirilen anma Erdoğan'ı ve AKP'yi hedef tahtasına oturtan, Kürdistan'daki katliamların hesabını soran bir eylem olmadı. Ayrıca tek bir eylem örgütlenmiş olmasına rağmen katılım geçtiğimiz yılın çok altında kaldı. Hatta duyurusunun yapılmasından bilerek kaçınılan bir yürüyüş gerçekleştirildi. Bu yönüyle bu yılki anma tabii ki komünistler bakımından örnek gösterilecek bir eylem olmadı. Ancak AKP'nin kendisine muhalif tüm kesimlerin üzerine pervasızca saldırdığı ve içinde bulunduğumuz üniversitenin de bu saldırılardan oldukça sert biçimde nasibini aldığı koşullarda anmanın gerçekleştirilebilmiş olması her şeye rağmen olumludur.

16 Mart'lar AKP ile Sürüyor!

**İstanbul Üniversitesi'nden
Bir Komünist**

KOMÜNİST KÖZ YEREL SÜREKLİ AYLIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ ve SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ:

ENGİN GÜRBÜZ

YÖNETİM YERİ:

OSMANAĞA MAHALLESİ LEYLAĞ SOKAK ELİF İŞHANI KAT 2 DAİRE: 5

KADIKÖY -İSTANBUL

TEL: 0216 700 19 98

E-POSTA: kozonline@gmail.com

WEB ADRESİ: www.kozonline.org /www.kozonline.info

BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI DAVUTPAŞA CADDESİ GÜVEN

SANAYİ SİTESİ C BLOK NO: 242 TOPKAPI-İSTANBUL

TEL: 0212 577 54 92

1 Mayıs'ta saraya karşı birleşelim pikniği

1 Mayıs öncesi siyasi sürece ilişkin önerilerimizi ve tespitlerimizi diğer siyasetlerle ortak bir zeminde tartışacağımız bir çalışma yürüterek propagandamızı yapmamızın önemli olduğunu düşünüyoruz. Bu nedenle KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak 1 Mayıs'a ilişkin tutumumuzu, farklı siyasetlerle Erdoğan'a karşı yürütülecek mücadeleyi tartışabileceğimiz bir etkinlik yapmayı önümüze koyduk. Öncelikle etkinliği diğer kurumlarla ortak yapmak üzere önerilerde bulunsak da, öneriyi yapmakta gecikmemizin de etkisiyle bir sonuç alamadık. Bunun üzerine KÖZ olarak kendimiz bu etkinliği bir piknik olarak organize etmeye karar verdik. Piknik tarihi olarak 1 Mayıs'tan bir hafta öncesi olan 24 Nisan Pazar gününü belirledik. Nisan ayının ilk haftası başladığımız piknik çalışmalarını üç haftalık bir sürede tamamladık.

Piknik programına "Erdoğan'a Karşı Kitlese Bir Yanıtın İmkânları" konulu bir panel ve "AKP'ye Karşı Mücadele Edenler Buluşuyor" başlıklı bir forum koyduk. Panel için HDP, EMEP ve SYKP'yi konuşmacı olarak davet ettik. Forum için HDP milletvekilleri, Cerattepe'de direnişçileri, inşaat işçileri, Haziran Hareketi, HDK, akademisyenler, Mayısta Yaşam Kooperatifi, Göç-Der, Anadolu'da Yaşam Kooperatifi, metal işçileri, nakış işçileri ve tüm siyasi parti ve örgütleri davet etmeyi planladık.

Piknik günü sabahın erken saatlerinde piknik alanını 1 Mayıs tarihçesinin, döneme dair siyasi tespitlerimizin ve şiarlarımızın yazılı olduğu pankartlarımızla donattık. Tuzla, Sultanbeyli, Sarıgazi, Gülsuyu, 1 Mayıs Mahallesi, Okmeydanı, Yenibosna ve Esenyurt olmak üzere 8 bölgeden kaldırdığımız otobüslerle Taşdelen piknik alanına vardık. Mahallelerden gelenler önceden belirlediğimiz alanlara yerleştiler ve kahvaltı yaptı. Ardından yarım saatlik davul zurna eşliğinde halaylar çekildi ve saat 12.00'de piknik programı açılış konuşmasıyla başladı. Açılış konuşmasının ardından panel başladı.

"ERDOĞAN'A KARŞI KİTLESEL BİR YANITIN İMKANLARI" PANELİ

Panelde SYKP, EMEP, HDP ve KÖZ adına konuşmacılar, il turda 15'er dakika, ikinci turda 10'ar dakika söz aldılar.

SYKP adına Ebru Yıldırım; 1 Mayıs'ın tarihsel anlamına ve sınıf mücadelesine değinen bir konuşma yaptı. Ardından ikinci turda şunları ifade etti: Bu yıl 8 Mart; Kadıköy'de ve Taksim'de yapılan kadın yürüyüşlerinde uzun zamandır bir araya gelememiş olan bir kesimin bir araya gelmesi ve ısrar anlamında kıymetliydi. Bu nedenle 8 Mart'ın işi geçtiğinin altını çizmekte fayda var. 1 Mayıs'a ilişkin sanırım tüm konuşmacılar benzer bakıyor. Sınıf mücadelesi güç ilişkileriyle doğrudan orantılı olduğu için, bugün gelinen noktada elimizde bir sınıf mücadelesi ve siyasal ve sokak pratiği anlamında ciddi bir güç olsaydı Taksim ısrarının kendisini tarihsel olarak anlamlı bulmak mümkün olurdu. Ancak işçi sınıfına bu kadar saldırı olduğu ve muhalefet olan bizlerin devletin saldırılar karşısında güçsüz olduğu bir yerde Taksim'in kendisinin zapt edilemeyeceği aşikârken, meselenin kendisinin politikleştirilerek, işçi sınıfının gündemi tartışılarak belirli bir alanda kitlese bir 1 Mayıs gerçekleştirilmesi çok daha anlamlı. Açılım sürecine ilişkin Türkiye Kürdistan'ında savaşı tarafların masaya oturmasında bir sakınca yok. Bu AKP ve devletten çözüm olmaz dedik, ancak çözüm sürecinin yeterince toplumsallaşması konusunda yeterince taraf olamadığımız kanaatindeyim. Bugünkü süreç ve dinamiklere baktığımızda durumun lehimize olduğunu görürüz. Ancak buna önderlik edecek bir öncü partiye ihtiyaç var. HDP'ye devrimci bir parti gibi yaklaşarak yanılırız. HDP ortak mücadele yürütmenin bir aracı, ancak komünizme giden yolda yürütülecek mücadelenin aracı değil.

Girdiğimiz süreç çetrefilli bir süreç. CHP dokunulmazlıklar karşısında sermayenin devleti olan Türk devletinin yanında tutum almıştır. Bunu deşifre etmek de bize düşer. HDP'li vekiller kolayca teslim olmayacaklar. Bu arbedenin de bir kalkışmayı tetikleyeceğini düşünüyorum.

KÖZ adına söz alan Çetin Eren konuşmasına Nisabın'den Gewer'e hendeklerde barikatlarda başkaldırıyı büyüyenleri selamlayarak başladı; 2015 1 Mayıs'ından bu yana Erdoğan'a karşı mücadelenin imkanları azalmış mıdır, artmış mıdır, sorusuna yanıt vermek gerektiğinin altını çizerek;

karşımızdaki düşmanın zayıflayıp zayıflamadığı; bizim tarafımızda yer alanların bir arada hareket etme kapasitesinin artıp artmadığını değerlendirmek gerekir, dedi ve sözlerine şöyle devam etti: 2015 1 Mayıs'ından bu yana Erdoğan zayıflamıştır ve daha kırılma durumdadır. Eskiden sandıktan güç olarak devlet bürokrasisine savaş açan bir Erdoğan varken, şu anda devlet bürokrasisinin içine kendi kadrolarını yerleştirerek halka savaş açmış bir Erdoğan var. Savaşı açmıştır ama devlet bürokrasisi içinde çok da başarılı olduğu söylenemez. Anayasa Mahkemesi kararlarına bakıldığında bu görülür. İkinci olarak Erdoğan'ın 2009'dan beri gerilediğini söylüyoruz, ama bu gerilemenin başka bir boyutu olarak kendi partisi içindeki çelişkinin de büyüdüğünü görmek gerekir. Erdoğan ile AKP arasında bir kriz vardır. Üçüncüsü, Erdoğan bütün bu krizleri öngörüyordu, adeta bunları aşmak için Kürdistan bölgesinde bir "mıntika temizliğine" girişmeye çalıştı. Böylece prestijini artıracaktı. Ancak bir

sonuç alamadı, operasyonları genişletemiyor durumda. Tüm bunları yapabilmek için faşistlere, Ergenekon kalıntılarına politik ve idari olarak teslim olmak zorunda kaldı. Tüm bu nedenlerden ötürü Erdoğan daha kırılma ve zayıf pozisyonundadır. Dolayısıyla Erdoğan'a karşı kitlese mücadelenin imkânları daha yüksektir. AKP'nin alternatif olarak görünen CHP'nin dokunulmazlıklar konusunda çark edişinden sonra -bu meselede HDP'nin de tamamen doğru bir tutum aldığını söylemek mümkün olmasa da- HDP'li vekilleri meclisten atmak üzere anlaşmış koalisyonun bir parçası olduğu durum karşısında hayal kırıklığına uğrayan kesimleri saflarımıza katmamız, ortak bir mücadele hattında buluşturmamız mümkündür. Bugün Erdoğan zayıflasa da, muhatapları da zayıflamıştır. Bu nedenle Erdoğan'ın kendi kendine, parlamenter yolla gideceği yanılmamasına bel bağlayanların hayal kırıklığı da açığa çıkmıştır. Ayrıca Erdoğan'ın şu ya da bu muhtıra ile ya da Davutoğlu'nun muhalefetiyle de gitmeyeceği bellidir. 7 Haziran bunu açık bir kanıttır. Bu yaşananlar sadece Erdoğan'ın gerilediğini değil, Erdoğan'a karşı tek alternatif emekçi ve ezilenlerin kitlese seferberliği olduğunu da gösteriyor. Bunun üzerinde durmak gerekir. Tam bu noktada bütün imkânlar artıyor olsa da vaziyet çok parlak değil, bunu görmek gerekir. İstanbul'da son 11 aydır bir miting düzenlenmemiştir. Genel olarak herkeste miting yapılamayacağına dair bir ön kabul belirmiş durumdadır. Bu nereden kaynaklanıyor bunun üzerinde durmak da fayda var ve 2016 1 Mayıs'ının bu tabloyu nasıl değiştirebileceğini sormak gerekir. Bu, bizim Erdoğan'ın kitlese bir seferberlikle kuşatılarak götürüleceği görüşü üzerinde mutabık olmamızdan kaynaklanıyor. Bilakis Erdoğan'ın parlamenter yolla ya da AKP-CHP koalisyonu ile kuşatılarak gidebileceği vb görüşler yüzünden, 7 Haziran seçimleriyle, esaslı bir seçim zaferi kazanılmış olmasına rağmen, kitlese eylemler artmadı, azaldı. Sonrasında Erdoğan'ın planları doğrultusunda 33 devrimci Suruç'ta katledildi. Biz yine bir miting yapmadık, devrimcilere yakışır biçimde onları unuttuk. Erdoğan bizi sınıyordu, sınıdığı şey mitinglerde yeterince güvenlik önlemi alıp almadığımız değildi, sınıdığı şey kendi provokasyonlarına güçlü bir karşı koyuşumuz olup olmayacağıydı. Ardından Ankara saldırısı oldu ve Taksim'deki saldırıyı Suruç ve Ankara gölgede bırakmıştı. Biz yine kitlese eylemlerle tüm cenazelerimizi birlikte kaldıramadık. Miting yapmayalım diyenlerin gerekçeleri provokasyon olmamasıydı. Ancak provokasyonu bizim yaptıklarımız tetiklemiyordu. Halk muhalefetine sindirmeye yönelik sistemli bir plan biz ne yaparsak yapalım bu plan devreye girecekti. Bu plana karşı çıkmanın yegane koşulu ona aldırış etmeden, onu hiçe sayarak karşısına çıkmaktı. Biz bunu yapamadık. Bugün mart-mayıs sürecinde yine bir miting yapamadık. Miting yapılan yer Diyarbakır oldu. Bu Erdoğan açısından çelişkidir, ancak bizim açımızdan da bir çelişkidir. Katliam var denilen bir yerde miting yapıp, o boyutta bir saldırının sürdürmediği bir yerde böyle

bir başkaldırıyı örgütlememek bizim açımızdan çelişkidir. 1 Mayıs'ta eksikliklerimizi görmemiz gerekir. Erdoğan'dan nefret eden tüm kesimleri birleştirecek bir miting düzenlemek gerekir. Madem 1 Mayıs politik bir gün, o zaman bizim de 1 Mayıs'ı politik bir hedefle kutlamamız gerekir. Politik hedef de Erdoğan'ın gitmesidir, sarayın yıkılmasıdır. Böyle bir 1 Mayıs'ın bütün güçlerin bir araya geldiği bir miting olarak örgütlenmesi gerekir. Son 10 senedir olduğu gibi alan tartışmalarıyla geçirmemek gerekir. Bizim açımızdan alanların manevi değeri olabilir. Ancak biz bütün politik gündemi bizim için manevi değeri olan şeylere kilitleyemeyiz.

1 Mayıs'ta, son bir hafta kala henüz yapılmamış olsa da, ezilenlerin hepsini 1 Mayıs alanında buluşturmak üzere girişimde bulunmak gerekiyor. Bu sorumluluğu da işçi sınıfının önderi kabul edilen sendika bürokrasisine vermemek gerekiyor. Çünkü onlar işçi sınıfının önderi değil, işçi sınıfının mücadelesinin önünde engeldirler. Madem 1 Mayıs politik bir gün, bu sorumluluğu siyasi partilerin alması gerekiyor. Bugün yapılması gereken tüm emekten ezilenden yana olan güçlerin bu doğrultuda hareket etmesidir.

EMEP adına Cemal Çoban konuşmasına Ermeni soykırımının 100. yıl dönümü vesilesiyle katliamda yaşamını yitirenleri anarak ve katliamı yapanları kınayarak başladı. Sözlerine şöyle devam etti: 2016 1 Mayıs'ında birleştirebileceğimiz güçler aynı zamanda yönetiminde olduğu sermaye iktidarına karşı da birleşik mücadelenin olanaklarını bize göstermektedir. 2015 Temmuz'undan beri Kürt illerinde bugüne kadar görülmemiş biçimde imha saldırılarının olduğu bir dönemde 2016 bir Mayıs'a doğru yol alıyoruz. İş güvencesinin, kıdem tazminatlarının yok edildiği, Alevi örgütlerini parçalamaya dönük saldırılar, eğitim sistemindeki gerileme, Karaman'daki Ensar Vakfı rezaleti gerçekleşiyor. 1 Mayıs'tan bahsederken 1 Mayıs'ın tanımında yoğunlaşmak gerekir. 1 Mayıs işçi sınıfının uluslararası, birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Bu tanım dışında da doğru cümleler olabilir ama 1 Mayıs'ı ifade etmez. Türkiye'de, özellikle İstanbul'da 1 Mayıs kutlanamıyor. Dünyada 1 Mayıs kutlanamaması ezilen halklar hangi taleplerle alanlara, grevlere çıkarıyorlar. Son verilerde baktığımızda dünyadaki 80 kişinin varlığı dünyanın yarısının zenginliğine denk düşüyor. 1 Mayıs'ları meşru ve haklı kılan, dünya işçi sınıfının sermaye iktidarlarına karşı bir isyan günü olarak ifade edilen toplumsal zemin, bu yaman çelişke yatıyor. Bu ucuz kazanılmış bir gün değildir. Biz 1 Mayıs'ları sadece Taksim üzerindeki tartışma üzerinde değerlendirme alışkanlığından, bahsedildiği gibi, kurtulmamız gerekiyor. 1 Mayıs dünya işçi sınıfının mücadele ile 8 saatlik iş gününü kazandığı bir gündür. Biz hala aynı mücadeleyi veriyoruz. 7 Haziran'daki kazanıma yol açan emek ve demokrasi güçlerinin birlikte tutumunu ifade etmek gerekir. Bunu Türkiye işçi sınıfı ve ezilen halklar hanelerine yazmaları gerekiyor ve bu önümüzdeki dönemin olanaklarını olanca çıplaklığıyla gösteriyor. Sadece HDP'nin 80 milletvekili ile meclise girmesi değil kazandı. 7 Haziran; ilk defa Kürt halkının talepleriyle, batıda işçi, emekçi ve demokrasi güçlerinin taleplerinin keşiştiği ve güçlü bir ittifakın yaratıldığı bir sonuç olarak ortaya çıktı.

HDP adına Kadir Tunç; Ermeni soykırımını anarak konuşmasına başladı. Neden soykırımların olduğunun altını çizdi ve şöyle devam etti: Mesele sadece Erdoğan karşıtlığı değil, bu iktidarların kimi temsil ettiği önemlidir. Egemen sistemin çıkarlarını devam ettirmektedirler. Bu durumda ne yapmalı ve nasıl yaşama soruları önem kazanmaktadır. Kürt özgürlük hareketi Türkiye devrimcileri birlikte yola çıktı. Aynı zamanda Türkiye devriminin de mücadelesini verdiklerini söylediler. Bugün de bu tür birlikler kuruluyor. Bunun en sonuç alıcı göstergesi HDP'dir. HDP, HDK'dan çıkarak kurulmuş bir partidir. HDP, nasıl yapmalı sorusunun cevabının bir nebze de olsa yanıtı oldu. Öcalan'ın tutumu bu konuda ikna olmayanları ikna edici oldu.

Biz ortak bir mücadeleyi daha da yükseltebilirsek, 1 Mayıs'ı diktatörlük hevesine karşı iyi bir cevabın vereceği bir güne dönüştürebiliriz. Bu tür tarihsel günler, tarihsel süreç içerisinde o konjonktürdeki problemlere de yanıt olabilir. Bu 1 Mayıs diktatörlük heveslisi bir parti ve kişinin, toplumsal kesimleri bastırmaya yönelik çabalarını boşa çıkarabileceğimiz bir gün olabilir. Son zamanlarda çok toplumsal eylem yapılamıyor. Çok yoğun bir şekilde saldırılar gerçekleşiyor.

Tüm etkinliklerimize polis saldırı. Ama toplumun muhalefeti ne kadar bastırılmaya çalışılırsa çalışılınsın bu bir yerden patlayacaktır. 1 Mayıs da bu toplumsal patlamanın bir günü olabilir, bu hale getirmeliyiz.

Konuşmacılara, 2016'da Newroz ve 8 Mart mitinglerinin yapılamamasına ilişkin sorular soruldu. Farklı mücadelelerin nasıl birleştirileceği, Taksim'de 1 Mayıs mitinginin yapılamaması ve neden bir mitingün örgütlenmediği, Erdoğan'ın nasıl götürüleceği, HDPLi milletvekillerine dönük fevlekeler, açılım süreci, meclisten yürütülecek mücadeleye ilişkin sorular soruldu. İkinci turda soruların yanıtlanmasının ardından yemek arası verildi. Öğle yemeğinin ardından program müzik dinletisiyle devam etti.

"AKP'YE KARŞI MÜCADELE EDENLER KONUŞUYOR" FORUMU

"AKP'ye Karşı Mücadele Edenler Konuşuyor" başlıklı forum HDPLi milletvekili Erdal Ataş'ın katılımıyla gerçekleşti. Forumda ilk olarak söz alan Erdal Ataş konuşmasında şunları dile getirdi:

"Geçmişte sosyalistlerin Rusya'da, Küba'da, Çin'de sürdürdükleri mücadelede şöyle bir yönelimleri mevcuttu; ulusal kimlikler, inanç kimlikleri, cinsiyet kimlikleri, emek mücadelesi birleşik biçimde sürdürülüyordu. Ama zamanla biz bu politikayı iyi yürütemedik ve bu farklı kesimler parçalı olarak kendi haklarını savunmaya çalıştılar.

Geleceğe dair ifade ettiğimiz projeler esas meselelerdir. Öz yönetimler, kitlelerin meclisleriyle bu işi dönüştürmek, sosyalist dönüşümün sağlanması eğilimlerini güçlendirmemiz lazım. İkincil olarak bütün demokratik güçlerin ortaklaşması üzerine bir çaba sürdürmemiz lazım. Kitleler bütün bu farklı fikirleriyle kitledir. Dönüşümün tümünü şu veya bu özne sağlayacak diyemeyiz. Bizim projemizi güçlendirip alternatif haline getirmemiz ve kitleleri işin öznesi yapmamız gerekir."

Forumda Mayısta Yaşam ve Anadolu'da Yaşam adına da temsilciler de söz aldılar. Söz alan emekçiler daha çok gündeme dair görüş ve önerilerini dile getirdi. Hem Erdal Ataş'a yönelik sorular hem de söz alanların görüşleri önümüzdeki 1 Mayıs'a, HDPLi vekillerin dokunulmazlıklarının kaldırılmasına ve buna nasıl bir tepki gösterilmesi gerektiğine yönelikti. Erdal Ataş'ın soruları yanıtlanmasının ardından forum sona erdi.

Forumun ardından 1 Mayıs pikniği davul-zurna eşliğinde çekilen halaylarla son buldu. Pikniğe katılım gösterenlerin kendi görüş ve değerlendirmelerini anlatmaları bakımından forumun verimli geçtiğini söylemek mümkün. Ancak, foruma milletvekili katılımını sağlamış olsak da farklı mücadelelerden işçileri, direnişçileri, akademisyenleri katamamış olmamız bir eksiklikti.

Panelde konuşmacı olarak davet ettiğimiz kurumların tümünden olumlu yanıt aldık ve dört konuşmacının siyasi görüşlerini aktardığı panel ve aynı zamanda 2016 1 Mayıs'ına ilişkin tartışmalar, pikniğe katılan kesimlerin büyük çoğunluğu tarafından takip edildi ve tartışmalara görüş ve önerileriyle katılımını sağladı.

1 Mayıs 2016'ya girerken örgütlediğimiz 1 Mayıs pikniği yaklaşık 300 kişinin katılımıyla gerçekleşti. Çalışma yürüttüğümüz mahallelerde yürütülen piknik hazırlıklarından piknik günü programına kadar KÖZ'ün döneme dair tespitleri üzerinden 1 Mayıs'a ilişkin tutum ve önerilerinin propagandasının güçlü bir biçimde yapılmasına vesile olan etkinlik, aynı zamanda farklı siyasetlerin de bulunduğu bir zeminde tartışmaların yürütülmesiyle tutumumuzun anlaşılabilirliğini artırdı. Bugüne kadar KÖZ olarak yaptığımız en kalabalık etkinliklerden biri olarak propagandamızın pikniğe katılan ve katılmayan geniş bir kesime ulaşmasını sağladı.

Yaşasın 1 Mayıs! Bijt Yek Gulan!

1 Mayıs Mahallesi'nde 1 Mayıs çalışmaları

24 Nisan günü örgütlenen 1 Mayıs pikniği çalışması için yaptığımız planda aileleri, kurum ve dernekleri ziyaret etmeyi önümüze koyduk.

Yaptığımız ev ziyaretlerinde 1 Mayıs ve Türkiye'deki politik gündeme dair sohbet ettik. Bu sohbetlerde kitlelerin eylemlere olan ilgisizliğinden, HDP'nin sorumluluk almamasına kadar birçok konuda tartışmalar yaptık.

Öbür yandan ise mahalledeki dernek ve kurumlardan pikniğe davet etmek için gittiğimizde 1 Mayıs gündemli tartışmalar yaptık. Platformun 1 Mayıs hakkındaki görüşlerini ve diğer siyasetlerin siyasi görüşlerini tartışmış olduk.

Siyasetlerin sendikaların açıklaması öncesi ve sonrası nabızlarını ölçtük. ESP ilk olarak "Tek Yol Direniş, Tek Yol Taksim" afişleri astı şu anda Bakırköy'e çağrı yapmakta. SODAP 1 Mayıs'ta alanlara çağırın ilan dağıtımını yaptı. Bakırköy'e çağrı yapmaktalar. Partizan 1 Mayıs'ta Taksim'e çağrı yapıyor. HDP "Yaşasın 1 Mayıs" yazılı afiş çalışması yaptı.

1 MAYIS MAHALLESİ'NDE HDK'DAN 1 MAYIS ETKİNLİĞİ

1 Mayıs Mahallesi'nde HDK toplanmaya başladı. Toplantılara mahalledeki tüm faaliyet yürüten HDK bileşeni olan veya olmayan herkesi çağırdılar. Bu toplantılara KÖZ olarak bizi de davet ettiler. HDK bileşeni olmadığımızı belirttik. Eğer bu toplantıları mahalle meclisi olarak kurgulayacaksanız dâhil oluruz dedik.

Katıldığımız toplantıda HDK 1 Mayıs etkinliği yapma kararı aldı ve bir panel örgütlemeyi önüne koydu. HDK'dan bir konuşmacı kararlaştırıldı KÖZ olarak biz de bu panele konuşmacı oluruz dedik, kabul edildi.

Panelin yapılacağı gün parka bütün siyasetlerin 1 Mayıs afişi ve 1 Mayıs ile ilgili dövizleri asıldı.

23 Nisan Cumartesi günü Şükrü Sartaş Parkı'nda gerçekleşen panele 30 kişi katıldı. HDP bi-

leşenlerinden, ESP, SODAP ve diğer bileşenlerin yanı sıra, Kaldrac ve Partizan militanları panele katılım gösterdi.

Panelde ilk sözü HDK adına Hilmi TOY aldı. 1 Mayıs'ın mücadele günü olduğunu 1890'lardan başlayarak bugüne kadar emekçilerin mücadelesinde önemli bir yer tuttuğunu belirtti. Türkiye'de de 1900'lerde kutlanmaya başlandığını, Şeyh Said Ayaklanması'ndan sonra yasaklandığını belirtti. 77 1 Mayıs'ında bir katliam yapıldığını fakat 78'de bu katliama rağmen binlerce insanın Taksim meydanını doldurduğunu, sonrasında bayram olarak anayasa da yer aldığını söyledi. 1980 darbesi ile tekrardan yasaklandığını belirtti.

KÖZ adına konuşan yoldaş öncelikle taşeron meselesine değindi ve şöyle devam etti: "Taşeron, işçi ve emekçilerin birlik ve bütünlüğünü bölmek üzerinden kurgulanmış bir saldırdır. Asıl işçi, taşeron işçi diye ayırdıklarında işçilerin mücadeleye katılım biçimi de değişmektedir. İş yerinde sorun olduğu zaman asıl işçi ve taşeron işçi ayrımı yüzünden birleşmede sıkıntı yaşanmaktadır.

Öncelikle 1 Mayıs'ın siyasi önemine değinmek gerek. 1 Mayıs mücadele günüdür. Tıpkı 8 Mart gibi, tıpkı Newroz gibi. Lakin bu mücadele günleri sol tarafından bölünmektedir. Tıpkı taşeron şeklinde emekçilerin bölünmesi gibi. 8 Mart'ı kadınlar, Newroz'u Kürtler, 1 Mayıs'ı da sendikalar örgütler diyoruz. Oysaki Newroz tüm ezilenlerin bayramıdır, 8 Mart tüm ezilenlerin başkaldırısıdır. 1 Mayıs Kürtlerin, Alevilerin, işçilerin yani tüm ezilenlerin mücadele günüdür.

Bugün Erdoğan her türlü saldırıyı yapıyor, bu saldırılara karşı en büyük direniş Kürt illerinde. Bu saldırılara karşı Kürt illerinde hendek kazılarak verilen yanıtı liberalerle hendek kazılması bunlar olmazdı, diyor. Asıl hendek kazılması Erdoğan toplumun tamamını sindirmiş olacaktır.

1 Mayıs bir hafta sonra, 1 Mayıs'ı adına yakışır bir şekilde örgütlemek lazım. 1 Mayıs'ı alan tartışmalarından çıkartıp politik anlamıyla örgütlemek

lazım. İstanbul'da 10 yılda 3 defa 1 Mayıs mitingi gerçekleşti. Bu ezilenler adına kötü bir rakamdır. 1 yıldır ise İstanbul'da herhangi bir miting yapılmadı. Türkiye'de ise sadece Van ve Diyarbakır'da yapıldı. Erdoğan her saldırıdan sonra bizi ölçüyordu fakat güvenlik alıp alamadığımızı değil saldırılara kültürel cevap verip veremediğimizi ölçüyordu. Biz ise Suroç'tan itibaren bir tane bile miting örgütlemedik. Refleks olan basın açıklamaları örgütledik. Ne Ankara ne Suroç katliamlarından sonra cenazelerimizi tek bir noktadan kaldırabildik. Bütün bunlar Erdoğan'a cesaret verdi.

Ezilenlerin en önemli buluşma günü olan Newroz İstanbul'da olmadı. İstanbul'da yapılmayan Diyarbakır'da yapılan Newroz AKP'ye, Erdoğan'a prim verdi. Ben demokratik bir yönetimim, teröristleri öldürüyorum herkese de fikrini söyleme hakkı veriyorum demiş oldu. Biz İstanbul'da örgütlemek için mücadele etseydik bu mesajı veremeyecekti.

1 Mayıs'ın önemi ise burada. Bir yıldır miting yapılamayan İstanbul'da bütün ezilenlerin bir araya geldiği miting örgütlemek önemli. Taksim yasak ise yasak olmayan alana başvurmak gerekiyor. Orayı da vermezse mücadelemiz meşrulaştırılır. Oysa Taksim'e başvuracağız diyor, 77'nin hesabını soracağız diyor. Taksim'in hesabını sormak lazım kesinlikle, fakat bugün uğradığımız katliamlar daha büyük katliamlar. O zaman Ankara'yı ve Suroç'u zapt edelim, diyelim. Taksim'e nasıl çıkılacağını ise Gezi bize göstermiştir. Ayrıca 77'nin hesabını sormak her ne hikmetse 2007'de ortaya çıktı. 29. yılda hesap sorulmaz diye bir şey mi var ki 30. yılda hesap sormaya kalktı sendikalar. Bu tamamen kültürel 1 Mayıs'ın önünü kesmek için yapılan bir hamle idi. 2010 da BDP'nin 1 Mayıs'ı örgütleyeceğim demesiyle Taksim açıldı.

Bugün önemli olan bütün ezilenleri buluşturacağımız bir miting örgütlemektir. Bu miting örgütlemek içinde sendikaları beklemeye gerek yok siyasi örgütler, kitlelere siyaset taşıma iddiası olanlar

sendikaları beklemeye miting başvurusunda bulunmalıdır. KÖZ olarak bütün platformlarda bunu önerdik."

KÖZ adına konuşmanın tamamlanmasının ardından soru cevap kısmına geçildi.

Sorularda KÖZ'ün her konuşmasında Erdoğan ve AKP'ye karşı mücadele dediği, Erdoğan gittikten sonra da kurtuluş olmayacağı, neden bunu öne çıkardığı soruldu. Bugün bütün herkesin birleşmesi gerektiği konusunda iki konuşmacının görüşleri soruldu.

Tekrar konuşmacılar söz aldı. KÖZ adına soruları yanıtlayan yoldaş şunları ifade etti: "Bütün ezilenleri birleştirmek ve tek bir hedef doğrultusunda yönlendirmek gerekir. Bunu da Erdoğan üzerinden yapmak gerekir. Erdoğan giderse kurtuluruz değil Erdoğan'ı kimin götürmesi ezilenlerin işine yarar diye bakmak lazım. Erdoğan'ı ezilenlerin muhalefeti götürmelidir. Erdoğan giderse kurtuluş gelmez evet, zira komünistler bütün dünyada sosyalist cumhuriyet kurulmadan kurtuluş olmaz derler. Oysa siyaset somut yapılır. Kitlelerin ilgilendikleri politik duruma müdahale edilir. Örneğin birlik özgür Kürdistan diyoruz fakat Kürdistan kurduğunda kapitalist bir devlet olabilir ve oradaki Kürt emekçileri gene ezilebilir. Lakin Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkından vaz geçmeyiz.

Sonrasında söz alan Hilmi Toy ise Taksim önemlidir. Nasıl Kızıl meydancaz vaz geçilmediyse, biz de Taksim'den vaz geçmeyeceğiz. Taksim alan tartışması değildir, sadece dedi.

Sonrasında panel sonlandırıldı. Mahallede uzun süredir diğer siyasetler ile ortak bir panel örgütleme fırsatımız olmamıştı. Bu anlamıyla politik olarak söyleyeceklerimizi söylemiş olduk. Panelde dinleyici olan hiçbir siyaset ise 1 Mayıs çağrısını yapmadı.

Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

1 Mayıs Mahallesi'nde Hasan Coşkun anması

Hasan Yoldaş'ı devrimci mücadelede son durağı olan 1 Mayıs Mahallesi'nde andık. Yoldaşın mücadele hayatını anlatan filmi izledikten sonra söyleşi kısmına geçtik.

Konuşma yapan yoldaş öncelikle neden böyle bir anma gerçekleştirdiğimizi ve bu anmalardaki amacımızı anlatmakla söze başladı:

"Bizler komünistler olarak devrimcileri anarken bugünün politik anlamıyla bağdaştırarak paneller, sempozyumlar, eylemler yaparak, devrimci mücadeleye katkı yapması için devrimcileri anarız. Hasan Coşkun'u değil, vermiş olduğu mücadeleyi anıp bu günkü mücadeleye katkı yapmasını isteriz. Yoldaş da böyle olmasını istedi. Kendisi hayattayken Denizleri Mahirleri, İboları anarken böyle yapılmasını ister ve bu yönde sorumluluk alır.

Bu yıl yaptığımız Hasan Coşkun paneli "Türkiye'de İç Savaş ve Solun Görevleri" konulu idi. Aynı konulu söyleşiyi burada yapmak istedik.

Bugün burada yoldaş tanıyan ve tanımayan arkadaşlar var. Hasan Coşkun hakkında söyleyecek sözümüz çok. Sözü alanlara söz verdik. Söz alanlar Hasan Coşkun'un devrimci mücadelesi hakkında anlamları anlattılar. Yoldaşın Kitle örgütlenmeleri ve en küçük dayanışma faaliyetine dahi ne kadar önem verdiğini anlattılar. 'Pirinç girmeyen eve bilinç girmez' sözünden yola çıkarak mahallelerdeki kitle örgütlerine verdiği önemi anlattılar.

Yoldaşın kitleler ile bağ kurmasının ve en küçük dayanışma faaliyetine kitleleri katmasının sebebi inandığı devrim stratejisinde yatmaktadır. Çünkü kitlelerle bağ kurmak demek kitleler adına siyaset yapmak değil, bilfiil kitlelerin siyasete katılımı demektir. Bunu sağlamak ve kitleleri devrimin öznesi haline getirmek de ancak devrimci parti ile mümkündür. Hasan Yoldaş da bütün ömrü boyunca böyle bir partinin yaratılması için uğraşmıştır. Son nefesinde bile 'öyle bir parti yaratacağız ki...' demektedir."

Böyle bir partinin yaratılması için mücadele eden komünistler olarak bugünkü siyasal süreci nasıl değerlendirdiğimizi anlatmak üzere şunları ifade etti:

"Bugün Kürt illerinde gerçekleşen savaş bir iç savaştır. Birçok sol akımın ise iç savaştan tedirgin olarak, AKP ve Erdoğan'ın iç savaş başlatmak iste-

diğini ve yaklaşan iç savaştan nasıl kurtulacağız diye serzenişlerde bulduklarını görmekteyiz. Şu anda ise sürece yeni yeni iç savaş demekteler.

Oysaki devrimciler iç savaştan kaçmaz aksine bunu devrimci iç savaşa çevirmek ve devrim için fırsata dönüştürmek isterler.

Öncelikle iç savaş nedir sorusunu yanıtlamak gerekiyor. İç savaş bir devletin halkını dediği kitlelere silahla müdahale etmesi ve bu kesimlerin de buna aynı şekilde cevap vermesi demektir. Bugün tam da Kuzey Kürdistan'da bu gerçekleşmektedir. AKP ve Erdoğan ordusuyla polisiyle topu, tüfeğiyle, tüm gerici güçleri ile Kuzey Kürdistan'a saldırmakta ve buna karşın hendekler ve barikatlarla silahlı bir ayaklanmayla karşılık bulmaktadır.

Bu tabloda ise KÖZ ilk andan itibaren iç savaş tespiti yapmıştır, dışımızdaki bütün siyasetler ise daha yeni yeni iç savaş tespiti yapmaya başlamışlardır.

Bugün iç savaşın sadece Kuzey Kürdistan'da olması burada olmayacak anlamına gelmiyor. Yarı devrimci durum ayyuka çıktığında da bu bir iç savaş yol açacaktır. Çünkü devrimci dinamikler büyüdükçe kitlelerin devrimcilerle bağı arttıkça sokaklarda yoğunlaşan halkın karşısına devlet tüm gerici güçlerini örgütleyecektir. Yani bugün Kürdistan da olan buralarda da olacaktır. Öyle bir dönemde devrimcilerin görevi kitleleri bu iç savaş hazırlamak, devletin tüm kolluk güçlerinin ezmesine karşı kitleleri silahlandırıp ayaklanmalarını örgütlemektir. Böyle bir örgütlenmeye öncülük etmek de devrimci bir partinin görevidir. Bugün

solun iç savaş tespiti yapmamasının asıl sebebi ise eğer ortada bir iç savaş var ise buna öncülük ve önderlik edebilecek bir devrimci partinin olmayışındır. Bugün böyle bir irade olmadığından iç savaş tespiti yapmak problemlidir. KÖZ'ün böyle bir tespit yapmasının sebebi ise, böyle bir iç savaş var ama bu iç savaşa öncülük ve önderlik edebilecek bir parti yoktur, tespitinin olmayışındır. O yüzden bugünün acil görevi böyle bir parti yaratmaktır. Hasan Coşkun da böyle bir partinin yaratılması gerektiğinin altını çizip ve bütün mücadeleyi bu amaç doğrultusunda gerçekleştirmekteydi.

Komünistler ise bu partiyi yaratırken Komünist Enternasyonal'in ilk 4 kongresine bakarlarsa. Bu ilkeler bizi doktriner yapmaz, aksine bizimle aynı amaçta bulacaklarla buluşmamızı ve mücadeleye yolumuzdan şaşmamızı engeller. Bu ilkeler ışığında yaratılacak olan bir partinin bu topraklarda olmayışından dolayı 1970'lerden bugüne sürdürülen devrimci mücadele devletin gerici güçleri tarafından yenilgiyle uğratılmıştır ve günümüze ayaklanan, sokakları kuşatan kimi zaman kültürel başkaldırılar da devrimle taçlanamamıştır. Ayaklanan kitleleri yönlendirecek bu dinamizmi pratiğe dönüştürecek bir güç bugün bu topraklarda mevcut değildir. Ekim Devrimi böyle bir partinin varlığıyla ortaya çıkmıştır. Kitlelerin o büyük isyanı, başkaldırısı, Bolşeviklerin öncülüğü ve önderliğiyle silahlı ayaklanmaya dönüştürülmüş, çarlık rejimin yerle bir edip işçilerin ve emekçilerin öz yönetim organı olan proleter iktidarı yaratmıştır. Böyle bir partiyi yaratma mücadelesi vermeden kitlelerin mücadelesi asla ve asla başarıya ulaşamaz. Böyle bir partiyi yaratmak için de belli ilke ve esasların net olması gerekir. Bu ilke ve esasları da belli bir kesim değil, zaten böyle bir partiyi yaratıp ardından devrimi gerçekleştirmiş ve bunu dünya devrimini gerçekleştirmek üzere kurulmuş olan Komünist Enternasyonal'in ilk 4 kongresinde belirlemiştir. İşte KÖZ'ün arkasında duran komünistler bu ilke ve esasları kendilerine referans alarak bugün pratiğe dönüştürebilecek bir parti yaratmak için uğraşsınlar ve kendi dışındaki siyasetlere de bu yönde çağrı bulunsunlar. Komintern'in ilk 4 kongresine ve Mustafa Suphi TKP'sinin ilke

ve esaslarına sahip çıkanların komünistlerin birliği yolunda, komünistlerin birliği platformunda birleşmelerini ve bu mücadeleyi birlikte omuzlayarak devrimci partiyi yaratmak gerektiğini savunurlar. Bu çağrıyı da lafla ve sadece yayınlarda değil, pratik mücadelede de sürdürürler. Bu yüzden varoşlarda politik mücadelenin gereğini yerine getirmek için uğraşsınlar. Bu devrimci partiyi yaratacak olanlar hali hazırda var olan sol akımlar içerisinde kümelenmiş olan devrimci odaklardır. Gelin bu dağınıklığı ortadan kaldıralım ve devrimci partiyi bu ilke ve esaslar ışığında birlikte yaratalım derler. Bugün yürütmüş olduğumuz mücadelenin özü Bolşevik tipte bir parti yaratmaktır. Hasan Coşkun yoldaşın anmamız da varoşlarda yürüttüğümüz mücadelede de, dayanışma faaliyetleri de bu amaca hizmet etmek içindir. KÖZ'ün bugün yapmaya çalıştığı da tam olarak budur."

Yoldaş sunumunu burada bitirdi ve soru kısmına geçtik. Sorulan sorularda öne çıkanlar ise şunlardı:

- Sol içerisinde herkes yeni bir oluşumdan, yeni bir süreçten bahsediyor ve herkesin bakış açısı farklıken bu kadar yapıyı bir arada nasıl toplayacaksınız? Herkes benim söylediklerim doğru derken bunu nasıl çözeceksiniz?

- KÖZ 1999'da siyasi arenaya çıkıyor ve 99'dan bugüne söylediklerini söylüyor. Fakat 2010'a kadar bu kadar çok parti arayışı yok. 2013'ten sonra herkes bir örgüt kurmaya ve bir parti arayışına geçmiş durumda. Parti meselesinde, siyasal akımlar partiyiz derken o siyasetler içerisinde ayrımlar yaşanıyor ve kimi militanlar siyasetlerden ayrılıyor. Şimdi bu arayış KÖZ'ün söylediklerini aksini bir durum mu, yoksa doğruluyor mu?

- Cevap kısmında yoldaş ise şunlara değinerek cevaplar verdi:

"Parti gerekliliği parti kurulana kadar devam edecektir. Sol içerisinde bu ihtiyaç karşılanmadığı için sürekli yeni partiler yeni birlikler kurulmaya çalışılıyor. Bu durum ise KÖZ'ün söylediklerini doğrulayan bir olgudur."

Hasan Yoldaş Kavgamızda Yaşıyor!

Devrimciler Ölür Devrimler Sürer!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

İzmir'de "gerçekleştirilemeyen" Newroz

İzmir'de "gerçekleştirilemeyen" Newroz'a yasaklar, ablukalar ve kent merkezinde hissedilen fiili sıkıyönetim uygulamaları damga vurdu.

HDP İzmir İl Örgütü merkezi Newroz kutlamaları için Alsancak Gündoğdu Meydanı'na başvurmuş, çağrını bu başvuru üzerinden yapmaktaydı. Fakat başvurudan sadece günler sonra gerçekleşen operasyonlarla, aralarında HDP İl Başkanı Cavit Uğur'un da olduğu pek çok il yöneticisi tutuklandı. Bununla da kalmayan İzmir Valiliği Gündoğdu'ya izin verilmeyeceğini deklare etti. Böylelikle bahar yaklaşırken herhangi bir kitlesel buluşmaya ve kendisine yönelik muhalefetin sokağa akmasına müsaade edemeyecek kadar hassas ve aynı zamanda kırılğan durumdaki iktidarın İzmir'de de Newroz'u sıkıyönetim koşullarıyla boğmaya çalışacağı ve valiliğin de aslında herhangi bir alanda herhangi bir mitinge izin vermeyeceği anlaşıldı.

HDP İzmir İl Yürütme Kurulu, bu gelişme üzerine daha önce duyurulduğu gibi Gündoğdu'yu zorlayan yahut başka bir alanda kitlesel bir Newroz'un sorumluluğunu alan bir tutumu benimsemişti. İzmir'de olağan koşullarda on binlerle Newrozlar kutlanıyorken, bir yıldan kısa bir süre önce 7 Haziran öncesi seçim mitinginde yüz bin insan buluşmuşken, 7 Haziran'da üç yüz bin insan HDP'ye oy atmışken, 2016 Newroz'u yasaklayan bu ablukayı kırarak bir tutum sergilenemedi, bu yönde sahici bir girişimde bulunulmadı.

Newroz'a günler kala konuya ilişkin muğlaklığın sürmesi, sahici ve görünür bir çağrının olmayışı, gözle görülür elle tutulur bir örgütlenme çabasının olmaması Newroz'un İzmir'de kitlesel biçimde kutlanması yönünde devletin tutumunu boşa çıkaracak bir girişimin olmayacağını zaten göstermekteydi. Nitekim HDP İzmir İl Örgütü 19 Mart Cumartesi günü gerçekleştirdiği bir basın toplantısı ile Newroz'a getirilen yasağı, kutlamanın olması gereken gün olan 20 Mart'ta eski il binası önünde bir basın açıklaması ile protesto edeceğini duyurdu.

20 Mart'ta söz konusu basın açıklamasına KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak katıldık. Basın açıklaması için seçilen yer dahi, bu açıklamanın bile görev savma kabilinden bir eylem olacağını göstermekteydi. Nitekim Pazar günü, kimsenin kullanmadığı bir güzergâhta, normal koşullarda dahi tenha bir mekânda, neredeyse "biz bize" olalım dercesine seçilen yer noktada, üstelik yoğun bir polis kuşatmasının altında sadece bir kaç yüz kişi buluşabilmişti. Kısacası eylem biçimi ve seçilen yer dahi dışı dönük siyaset kaygısı ve bu ablukayı kırma adına bir çaba taşıyamıyordu.

Polis bariyerleri, zırhlı araçlar ve olağandışı bir polis ablukası altında gerçekleşen basın açıklamasına katılanlara genel olarak sessizlik hâkimdi. HDP adına yapılan açıklamada Newroz'a yönelik baskı ve yasaklama kınandı, Newrozların yeni-

den özgür biçimde kutlanacağı günlere dair umut dile getirildi.

Daha sonra söz alan HDP İzmir Milletvekili Ertuğrul Kürkçü ise Newroz'a yönelik baskıları kınadı. Konuşmasını daha çok CHP'nin AKP'ye karşı kendileri ile birlikte tutum takınması için çağrı yapmaya ayrılan Kürkçü, vekillerin dokunulmazlıklarını kaldırmaya yönelik girişimlere de değindi. Vekillerin, Cizre, Sur, Nusaybin'de süregiden savaşa dair bu savaşın ağır sonuçlarını ve devletin giriştiği katliamları meclisteki konuşmalarla tarihe not düştiklerini ifade etti. Kısacası Kürkçü'nün konuşmasında da alana gelen kesimlere çözüm ve özgüven aşılayan bir ton dahi bahsetmek güçtü.

Konuşmalar sırasında kitleden nadiren slogan atıldı. Hatta bu sessizliği bozmak biraz da KÖZ'ün arkasında duran komünistlere düştü. "Erdoğan Gidecek başka Yolu Yok; AKP Gidecek Başka Yolu Yok; Sur, Cizre, Nusaybin Biji Serhildan!" sloganlarını attık. Özellikle attığımız ilk iki slogan bir canlılık yarattı. Alana bizim dışımızda da sol-sosyalist güçlerden katılmıyordu. Devrimci Parti, Partizan, EMEP alan flamaları ile başka bir dizi akım ise sadece taraftarları ile gelmişlerdi. Bizler de alanda gazetelerimizi döviz olarak kullanarak yer aldık.

Canlı bomba söylentilerinin kent merkezinde gözle görülür bir tedirginlik yarattığı, insanların hatırı sayılır bir kesiminin evinde kalmayı tercih

ettiği, devletin sıkıyönetim koşullarını aratmayacak yasak ve baskılarla mas etmeye çalıştığı Newroz, hak ettiği ve layık olduğu kitlesellikle, tüm bu havayı yırtmak için kaldıraç olacak politik bir kitle eylemi ile kutlanamadı.

Bu tablo aslında "Batı'daki kaygı verici sessizlik" olarak ifade edilen olgunun esas olarak bu sessizliği bozacak güç ve kapasiteye sahip, ancak bunun sorumluluğunu alacak siyasal basireti göstermeyen HDP'nin müsebbibi olduğu bir sessizlik olduğunu yeniden gösterdi. Fakat sessiz olmaya pek alışık olmayanların sessizliğe mahkûm edilebileceği ve uzun süre sessiz kalacağını düşünmek yanıltıcı olacaktır. 7 Haziran öncesinde alanları, sokakları dolduranların AKP ve Reis'ine Türkiye metropollerinin sokaklarını dar edeceği günler olasıdır, bu kesimler bu güce sahiptir. Bu gücün böylesi bir potaya akması için gerekli müdahaleyi yapacak devrimci öznelerin eksikliği sorununun çözüm için örgütlü faaliyeti büyütmek ve böylesi bir devrimci özne arayışında olanlar için bir odak oluşturmak da komünistlerin boynunun borcudur.

Kürtlerin Esareti, İşçilerin Esaretidir!

Başkasını Ezen Özgür Olamaz!

Kürtlere Özgürlük!

İzmir'den Komünistler

Bakırköy yasaksa varoşlar bizim

Türkiye tarihinin en büyük ve en uzun süredir devam eden başkaldırılarını Kürdistan'ın kimi ilçelerinde yaşanmaya devam etmektedir. Aylardır AKP'nin başlatmış olduğu bu iç savaşta devletin tüm saldırılarına karşı direnişi ve serhildanları örgütleyen Kürdistan halkının teslim olmadığı, AKP iktidarının hesaplarının ters yüz olduğu bir süreç yaşanmaktadır. Lakin AKP'nin tüm bu saldırılarına karşı mücadeleyi asla bırakmayan Cizre, Sur, Nusaybin, Gever, Silopi gibi ilçelerin dışında ve Türkiye'nin batısında bu mücadele hak ettiği desteği görememektedir. Oralarda başlayan bu mücadelenin ülkenin tüm sathına yayılması gerekirken aksine lokal olarak bırakıldığı bir durum vardır. Yarattıkları bu durum da, gerileyen hatta devrilmeye yüz tutmuş ve var olan rejim krizi içinde cebelleşen AKP ve Erdoğan'a adeta bir can simidi olmaktadır. Bu can simidini yaratan da halklar ya da ezilenler değil, onlara öncülük edip var olan düzene karşı mücadeleyi sürdürceğini iddia eden siyasi aktörlerdir. Bu siyasi aktörlerin en başında da HDP gelmektedir. Sürüş katliamının ardından gelen süreç içerisinde bu katliama ve sonrasında gerçekleştirilen saldırılara karşı kitlesel mitinglerin örgütlenmeyişi, bu hamleden özellikle geri durulması daha büyük saldırılar ve katliamları da beraberinde getirmiştir. Bunların en büyüğü de 10 Ekim Ankara katliamı olmuştur. Ankara katliamından önce olduğu gibi sonrasında da sokakları hareketlendirerek kitlesel eylemler örgütlemeyen HDP, aynı tutumunu AKP'nin Kürdistan'da başlatmış olduğu iç savaşta da devam ettirmektedir. İşte böylesi bir süreç içerisinde Mart-Mayıs sürecine girilmiş ve bunların ilki olan 8 Mart mitingleri yasaklanmış ve dar basın

açıklamalarıyla geçiştirilmek zorunda kalmıştır. Böylesi bir 8 Mart'ın ardından gerçekleşecek olan Newroz da bu atmosferden nasibini alacaktır. Bu yıl örgütlenecek olan Newroz'un çağrısı da geçtiğimiz yıllarda olduğundan daha geç bir şekilde yapıldı. Zaten yapılan çağrı da bir önceki senele nazaran çok daha cılız bir çağrıydı. Böylesi bir çağrının üzerine valiliğin Newroz'u yasaklaması da eklenince az da olsa var olan Newroz atmosferi iyiden iyiye etkisini yitirdi.

Her yıl İstanbul merkezi Newroz'un dışında mahallelerimizde Newroz kutlaması gerçekleştirilirdi. Geçtiğimiz yıllarda mahalledeki siyasetler olarak bir araya gelir en azından gününü ve saatini belirler, ona göre Newroz kutlaması gerçekleştirirken bu sene HDP kendisi Newroz'un gününü ve yerini duyurdu. Bu duyurunun dışında da herhangi bir Newroz çağrısı gerçekleştirilmedi. Yapılacak olan Newroz'a yönelik bizim de bir hazırlık yapmamamızın nedeni de, Newroz'un gününe yönelik belirsizlikti. Söylenen günde Newroz olup olmayacağı hala bir muğlaklık taşıyordu, ta ki bir gün öncesinde netleşene kadar. Bu belirsizliği ortadan kaldırmak için kimi girişimlerde bulunmuş olsak da bunda başarılı olmadık. En nihayetinde söylenildiği güne yönelik son gün yaptığımız hazırlıkla pankart ve flamalarımızı alıp Newroz alanına gittik. Newroz alanına vardığımızda çok az bir kitle ve alanı çevrelemiş akrep ve TOMA'larla karşılaştık. HDP temsilcilerinin polislerle yaptığı görüşmeler de işe yaramadı ve polislerin izin vermeyeceğini duyurdu. Alanda toplanan kitlenin oldukça az olmasından kaynaklı Newroz'u polislerin müdahalesine rağmen yapıp yapmamayı ayaküstü konuştuk. Biz de burada

HDP'nin merkezi Newroz'un yasaklanmasının ardından ilçelerde Newroz'un kutlanacağı çağrısına dayanarak Pazar gününe mahallede Newroz kutlama önerisini yaptık. Bunun da hızlı bir şekilde çalışmasını yaparak kitlesel bir Newroz kutlaması gerçekleştirilebileceğini söyledik. Polis müdahale ederse de böylesi bir kitleselliğe müdahale etsin dedik. Bizim bu önerimiz kabul gördü ve alandan ayrılma kararı aldık.

21 Mart günü merkezi Newroz mitingi için toplanma olmayınca mahalleye döndüğümüzde Cem evinde diğer siyasetlerle bir araya geldik. Daha önceden planlanan Pazar sokağındaki Newroz için hazırlıklara başladık. Mahalledeki polis ablukasından kaynaklı ikinci bir yer belirledik. Biz Newroz alanına gitmeden hem o alan hem de cadde polis tarafından tutulduğu için hızlı bir şekilde Cem evinin hemen aşağısındaki Şükrü Sarıtaş Parkı'nda toplanmaya karar verdik. Diğer yerlerden mahalledeki Newroz için gelenlerle birlikte parkın içerisine geçtik ve Newroz ateşini burada yakttık. Önceden çağrılan davul zurna ekibiyle parkta toplanan kitle halaya durdu. Biz de KÖZ olarak bu Newroz eylemine flamalarımızla ve alana astığımız ozalitle katıldık. Toplamda 150 ye yakın kişinin katıldığı Newroz'da bizim dışımızda SODAP flama açtı, diğer siyasetler flamalı

katılmadılar. Alanda sık sık "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak; Newroz'un Ateşi Sönmeyecek; Biji Newroz Newroz Piroz Be; Biji Serhildan Azadiya Kürdistan" sloganlarını attırdık.

Eylem öncesinde siyasetler olarak yaptığımız toplantıda polislerin müdahalesinin kesin olacağını, karşılık vermek için ciddi bir hazırlığın olmadığını, bu nedenle de kitleyi güvenli bir şekilde Cem evi bahçesine sokmak gerektiği kararlaştırıldı. Polisler yaşanabilecek bir çatışmanın Cem evine sızamaması içinde hızlı bir şekilde Cem evinden çıkma kararı alındı. Bu karar doğrultusunda polis müdahalesinin ardından aynı şekilde hareket edildi ve Cem de dahil olmak üzere siyasetlerin bir çoğu Cem evinden çıktı. Cem evi çevresinde polisler kimi çatışmalar yaşandı. Kitlenin tamamen dağılmasına rağmen polis mahalledeki ablukasını gece yarısına kadar sürdürdü.

Her ne kadar kısa sürmesine ve polis müdahalesiyle eylemin dağılmasına rağmen var olan Newroz tablosuna bakıldığında 1 Mayıs Mahallesi'nde siyasetlerin ortak iradesiyle anlamlı bir eylem gerçekleştirilmiş oldu. Kent meydanlarını ezilenlere yasaklayan AKP iktidarına karşı varoşlarda birleşerek güçlenmek, meydanları özgürleştirmek de tüm devrimcilerin boynunun borcudur. Bu Newroz tablosu da bir kez daha "Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş" şiarının ne kadar yakıcı ve acil olduğunu göstermiştir.

Biji Newroz Newroz Piroz Be!

Newroz'un Ateşi Sönmeyecek!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Ses çıkarma eylemleri ve olmayan Newrozlar

Şubat ayında Kürdistan'daki ablukalara karşı ilçede ses çıkarma eylemi gerçekleştirildi. İki eylem de Soğanlı'da olurken, ilk eylem Newroz sokağında oldu. Açık duyurusu yapılmayan eylem için muhtarlığın önünde toplanıldı. Bu ilk eylem olduğu için ana caddeden, paralel caddede doğru yürüyüş oldu. Yaklaşık 5-6 dakika süren eylemde sloganlar atıldı Polis müdahalesine engel olmak için Çavuşpaşa caddesine inildiğinde ise dağıldı. Eylem bittiğinde ise mahallede akrep eylemci arıyordu sloganlarda genel olarak barış teması vardı.

İkinci eylemin ise açık duyurusu yapıldı. Levent Kirca Parkı'nda başlaması planlanan eylem öncesinde polis parkı kuşatmıştı. Biz de eylem vaktinden önce gelmiştik, alanı gözlemledikten sonra HDP'lilerle buluştuk. Eylem saatinden bir saat sonra parkın orada az da olsa anlamlı bir toplanma olunca yürüyüşe başlandı. Mahallenin belli sokaklarında 15-20 dakika turladıktan sonra Meltem Caddesi'ne inildi. Polis gelince dağılma kararı alındığı için, Meltem Caddesi'ne inmeye çalışan akrep plastik mermilerle saldırıldığı için eylem sonlandırıldı. Bu eylem ilk eyleme göre süre olarak daha uzundu ve daha kalabalıktı. Eyleme etraftan katılımlar da olmuştu. Sloganlarda barış teması varken, Kürdistan'daki işgalin sona ermesini gündem eden sloganlar da atıldı, apolitik sloganlar da atıldı. Biz de "Erdoğan gidecek başka yolu yok" gibi kendi sloganlarımızı attık. İki eylem de HDK-HDP'nin çağrısıyla gerçekleşti, diğer kurumlar da katılımcı oldu.

Newroz öncesinde bir belirsizlik vardı. Bu belirsizlik, Newroz eylemine ne zaman ve nasıl yapılacağına dair bir belirsizlikti. HDK toplantılarında ilçe başkanına da sorduk, bir bilgi karmaşası oldu, bize aktarılan doğrultusunda insanları 18 Mart Newroz'u için Zafer Mahallesi'ne, 19 Mart için ise Soğanlı'ya

çağırıştık lakin tam tersiymiş, biz farklı biliyorduk. Soğanlı Newroz'u için 7 kişi KÖZ olarak Soğanlı'da turlarken birkaç havai fişek patlaması gördük onları bulmaya çalıştık, ancak onları bulamadık. Newroz yapılamamış oldu ve 2-3 havai fişek patlaması dışında bir şey yoktu.

Ertesi gün ise Zafer Mahallesi Pazar Pazarı'nda polis ablukasını vardı. Biz de gözlemlediğimiz alanda buluşma olmadığı için alandan çekildik ve eyleme katılamamış olduk. İlk ateşi yakanları, gözaltına almak üzere bekleyen siviller alanı kuşatmıştı. Kitlesel bir eylem olmayınca korsan eylem gerçekleştirilebilirdi, o da olmadı. Bahçelievler ilçesinde Newroz kutlanamamış oldu.

AKP ve reisinin saldırganlığı, kolluk kuvvetlerini son derece sert olarak ortaya saldırdığı aşikâr. Ama Kürt halkı yasaklı Newroz'lara alışkındır ve tecrübesiz değildir. Sokağa ilk kez çıkan Gezi kitesine de benzemektedir. Sorun Newroz'u ciddi olarak örgütleme niyetinden geçmektedir. Newroz için diğer kurumlarla ortaklaşa, tek bir alanda toplanıp bir yürüyüş yapılabilirdi. HDP'nin bu imkânı vardır ve yapabilir durumdadır. AKP'nin saldırganlığı güçlülüğünden değil zayıflığındandır. Bundan dolayı sol akımlar ortak eylemler yaparak eylem kapasitelerini artırmalıdır. Tabii ki soyut eylem çağrılarını ihtiyacı karşılamamaktadır, kitleler için de bir şey ifade etmemektedir. Baktığımızda hiçbir eylem de 50 kişiden fazla olmamıştır.

Savunmayı Örgütleyin Saldırıya Hazırlan!

Yenibosna'dan Komünistler

8 Mart etkinliği ve sokak eylemi

İçerisinde çalışma yürüttüğümüz kurumda 5 Mart Cumartesi günü saat 14.00 'da "Kadınlar, Hurafeler ve Mücadeleler" gündemli 8 Mart etkinliği düzenledik. Etkinlik öncesi etkinlik hazırlık toplantıları yaptık. Kuruma 8 Mart ile ilgili fotoğraf

ve afişler astık, kurumu temizleyip düzenledik. Çevremizdeki kişilere etkinlik duyurusunu yaptık. 18 kişinin katıldığı etkinliğimiz 8 Mart tarihçesinin sunumu ile başladı. Daha sonra "Ortaçağdan Günümüze Cadı Avı" konulu sunum yapıldı. Son olarak geçmişten günümüze gerçekleştirilen kadın mücadeleleri ve kadının kurtuluşunun nasıl mümkün olacağı anlatılarak sunum tamamlandı. Sunumların ardından etkinliğe katılan kişilerle kadınlar, kadın sorunları ve kadın mücadeleleri ile ilgili sohbet edildi.

ALSANCAK'TA YÜRÜYÜŞ

Etkinliğe katılanlara ve çevremizdekilere İzmir 8 Mart Platformu'nun 8 Mart Salı günü saat 18.00'da Alsancak Kıbrıs Şehitleri'nin sonunda

gerçekleştirilecek olan yürüyüşe katılmaları için çağrıda bulunduk.

8 Mart günü "Yakarsa dünyayı kadınlar yakar; Yasaklar sizinse 8 Mart bizimdir; Dünya yerinden oynar kadınlar özgür olsa; Kadının kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur; AKP ve reisi gitmeden kadının kurtuluşu yolunda en ufak bir adım atılmaz!" yazılı dövizlerimizle bir araya gelerek, "Savaşa, şiddete, ataerkil, muhafazakârlaşmaya karşı barış, özgürlük, güvenceli iş ve yaşam hakkımız için direniyoruz!" ortak pankartı arkasında yürüdük. Yürüyüş boyunca "Jin, jıyan, azadi; Öldüren sevgi istemiyoruz; Savaşa hayır barış hemen şimdi; Asla yalnız yürümeyeceksin; Kürdistan'da direnen kadınlara bin selam; Tayyip kaç kaç kaç, kadınlar geliyor" sloganları atıldı.

gür olsa; Kadının kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur; AKP ve reisi gitmeden kadının kurtuluşu yolunda en ufak bir adım atılmaz!" yazılı dövizlerimizle bir araya gelerek, "Savaşa, şiddete, ataerkil, muhafazakârlaşmaya karşı barış, özgürlük, güvenceli iş ve yaşam hakkımız için direniyoruz!" ortak pankartı arkasında yürüdük. Yürüyüş boyunca "Jin, jıyan, azadi; Öldüren sevgi istemiyoruz; Savaşa hayır barış hemen şimdi; Asla yalnız yürümeyeceksin; Kürdistan'da direnen kadınlara bin selam; Tayyip kaç kaç kaç, kadınlar geliyor" sloganları atıldı.

İzmir'den Komünistler

İnşaat işçileri İnşaat-İş'te örgütleniyor

İnşaat İşçileri Sendikası'nın çalışması bulunan Emaar Square şantiyesinde Ocak ayından beri inşaat işçileri arasında sendikal çalışma yürütüyoruz. Dört aylık süre zarfında birçok eylem ve örgütlenme pratiğinde ve deneyiminde bulunduk. Şantiyede ilk örgütlenmenin olduğu Tav Sera'ya bağlı Delta Mühendislik'te çalışan elektrik işçileri Mart ayında dört taleple basın açıklaması yaparak eylem süreci başlattı. Talepler şunlardı:

1- Asgari ücrete yapılan zam oranına uygun olarak ücretlere en az %17 oranında zam yapılması

2- Koşu ve barınma koşullarının derhal iyileştirilmesi

3-Anayasal bir hak olan sendikal örgütlenme hakkını kullanan sendikal işçilere yönelik baskıya son verilmesi ve işçilere mobbing yapan şahıslara gerekli yaptırımların uygulanması

4-Mesai saatlerinin yasal çalışma süresine uygun hale getirilmesi ve geriye dönük fazla mesai ücretlerinin ödenmesi

Direnişe geçen 17 işçi talepleri kabul edilene kadar iş durdurma eylemi başlatılacaktır. Şantiye önünde yapılan basın açıklamaları ve sloganlarla Emaar satış ofisi önüne yapılan yürüyüşler gerçekleşti. Direnişte olan işçilerin işten çıkarılmasının ardından Emaar satış ofisi önu kapatıldı. Eylemdeki işçilerin kararlı olduğunu fark eden şirket yöneticileri eylem yerine gelerek işçilerle görüşmeyi kabul ettiler. Yapılan görüşmeler ardından işten çıkartmaların olmayacağı, sendikal işçilere yönelik mobbingin kesinlikle uygulanmayacağını ve zam hariç geriye dönük ücretlerin ödeneceğini belirttiler.

ALT TAŞERONDA İŞTEN ÇIKARTILAN İŞÇİLER İÇİN İŞGAL EYLEMİ

Delta Mühendislik'in alt taşeronu olan Paşa Elektrik işçilerine Delta'daki işçilerin eylemine destek verdikleri gerekçesiyle işten çıkarılacaklarının söylenmesinin ardından sendikayla bağlan-

tıya geçtik. Kısa bir sürede öfkeli olan işçilerle şantiyeye girerek işgal eylemi başlattık. Şantiye içerisinde sloganlarla yapılan işgal eylemini Delta Mühendislik'in ofisine taşıdık. Firma yetkililerinin gelmesinin ardından, işçileri çıkarttığını söyleyen formenin uyarılacağı ve işten çıkartıldığı söylenen 7 işçinin işine devam edeceği söylendi. Bunun üzerine işçiler işgal eylemi sonlandırılarak işlerine döndü. Arap kökenli olan işçiler de Delta'daki işçilerin Kürtçe ve Türkçe okunan basın açıklamasına katılmıştı ve basın açıklamasında bir de Arapça kısa konuşma yapılmıştı.

İşçi Havzasında Toplantılar

İşçilerin kaldıkları kamplarda sendikal eğitim olarak sinevizyon gösterimi ve toplantılar gerçekleştirdik. Sendika yönetiminden arkadaşlarla diğer şantiyelerde olan işçi direnişlerinden bahsederek deneyimlerini aktardık ve sendikayı tanıtmaya çalıştık. Daha sonra neden sendikal olmak gerekir sendika nedir, yasal haklarımız nelerdir, gibi başlıklarda yapılan sohbetler oldukça verimli gerçekleşti. Yapılan toplantılar sonucunda işçiler sendikaya üye olamaya başladılar ve aralarından iki temsilci seçerek örgütlenme sürecini başlatmış oldular. Aslında bu süreçte üç aya yakın bir süredir işçilerle aynı taşeron firmada çalışıyor olmamızın, yani bizim de işçi olmamızın bir avantajı oldu. Süreklileşen ajitasyon ve propaganda faaliyetimizin meyvesi olarak da anlaşılabilir bu durum.

Öne çıkan ortak sorunlar üzerinden beş temel talep belirledik ve işçiler arasında bu taleplerin sahiplenilebileceğini görmek için imza toplamaya başladık. 55 imza topladık ve çalışmasını yaparken bu hakların zaten kazanılmış yasal haklar olduğunu, ancak bunun uygulanmadığını, taşeronlaşmanın bunun başlıca nedenlerinden biri olduğunu anlattık. Talepler şunlardı:

1- Ödenen ücretlerin asgari ücret üzerinden değil tamamının bankaya yatırılması.

2-Çalışma saatlerinin yasal haftalık çalışma sa-

İstanbul 8 Mart mitingi

8 Mart ile başlayan Mart-Mayıs sürecine Erdoğan ve AKP hükümetinin başlattığı iç savaş ve ezilenlerin her türlü mücadelesine saldırdığı bir dönemde girdik. KÖZ sayfalarında sıklıkla devletin saldırısına karşı; Cizre'de Sur'da Kürtlerin başkaldırısıyla yanıt verdiğini, buradan da mitinglerle ses vermek gerektiğini vurguladık, bu konuda HDP'ye sorumluluk düştüğünü ifade ettik. İstanbul'da 6 Mart'ta örgütlenen tek 8 Mart mitingi ne örgütleniş ne de içeriği bakımından buna uygun oldu.

Sadece kadınların katılımına açık ve yalnızca kadın sorunları etrafında örgütlenen bir 8 Mart'ın ne kadın sorunlarının çözülmesi ne de AKP'ye karşı bir mücadelenin yükseltilmesi için bir adım olamayacağı açık olduğundan, bugünün ihtiyacını karşılamamıştır. Bu türden eylemlerin değil, Erdoğan'ı ve AKP'yi hedef alan, ezilenlerin sokağa çıkmasını sağlayacak birleşik kitlesel mitinglerle bir mücadele sürdürülmediği sürece de saldırıların moral bozucu etkisi aşılamayacaktır.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bu eyleme "AKP ve Reisi Gitmeden Kadının Kurtuluşu Yolunda En Ufak Bir Adım Atılmaz" pankartıyla katıldık. Mi-

tingin hemen öncesinde mitingin Kadıköy Rıhtım Meydanı'nın miting alanı olmadığı gerekçe gösterilerek yasaklanması üzerine İstanbul Kadın Platformu toplanma yerine yaptığı çağrıyı Rıhtım Meydanı olarak değiştirdi. Biz de KÖZ bürosu önünde buluşma planladık. Saat 12.00'ye çağrı yapılan alana saat 11.00'den itibaren gelen Kadın Platformu üyelerine polis müdahale ederek alanı ablukaya aldı. Ardından da Kadıköy'e gelen irili ufaklı kadın gruplarını dağıtmak üzere müdahale etti.

Kadıköy ara sokaklarında toplanan feminist gruplar ve siyasetlerin kadın örgütleri buluşarak yürüyüşe geçti. Ardından Bahariye Caddesi'ndeki diğer gruplarla ve HDP'li kadın grubuyla buluşarak Boğa Heykeli önünde basın açıklaması yapılmak istendi. Ancak polisin engellemesi üzerine Bahariye'de basın açıklaması ile eylem sonlandırıldı.

KÖZ olarak yürüyüş boyunca; "Erdoğan Gidecek Başka Yolu Yok; Kürdistan'da Direnen Kadınlara Bin Selam; Kadın-Erkek El Ele Örgütlü Mücadeleye; Katil, Hırsız Erdoğan" vb sloganlar attık.

İstanbul'dan Komünistler

Mayısta Yaşam'da 8 Mart etkinliği

Mayısta Yaşam'ın Yenibosna şubesinin yürütmesinde 8 Mart etkinliği yapma kararı alındı. Bu etkinliğin başlığı da "Dünden Bugüne 8 Mart Dünya Kadınlar Günü" olarak belirlendi. Yemek ve söyleşi planladık, afiş hazırladık. 6 Mart günü Kadıköy'de gerçekleşmesi düşünülen 8 Mart mitinginin ardından 17.00'da bu etkinliği yapmaya karar verdik.

Etkinlik günü yemekler hazırlandı. Yemekler yedikten sonra kooperatifte bir öğrenci 8 Mart nedir, nereden çıkmıştır ve ataerkil toplumda kadın olmanın zorluğuyla ilgili bir sunum yaptıktan sonra söyleşiye geçildi. Söyleşinin konusu kadın sorunundan siyasal gündeme kaydı. AKP'nin başlattığı iç savaşın

üzerine konuşuldu.

Toplam 25 kişinin katıldığı etkinlik bittikten sonra kooperatifte kalan öğrencilerle kooperatifin sorunlarından konuştuk. Kooperatifi daha nasıl iyi çalıştırabiliriz üzerine tartışmalar yaşandı. Bir öğrenci kooperatifte siyaset konuşulmasının normal olduğunu ama bazı insanlar yeni gelince dikkatli davranmak gerektiğini söyledi. Biz de buraya bir sürü insan girip çıkıyor, insanların sohbetlerine müdahale edemeyiz, bunu kontrol etmek kolay değil ama insanlar ilk geldiğinde anlatmak gerekir dedik. Dersleri daha verimli, hatasız vermek gerekir tespitine de; kooperatifi daha iyi yapmak ve yeni gelen insanları kaybetmemek ancak daha fazla insanın daha çok sorumluluk almasıyla mümkün olur, dedik. Kooperatif üzerine bir saatten fazla süren sohbetten sonra dağıldık.

Kadının Kurtuluşu İnsanlığın Kurtuluşudur!

Yaşamın 8 Mart!

Yenibosna'dan Komünistler

atlerine göre uygulanması, fazla çalışmanın ücretlendirilmesi.

3-Maaş bordrolarının verilmesi (üç aylık geriye dönükler dahil).

4-Kamplardaki barınma yerlerinin yasal sınırlar çevresinde denetlenip düzenlenmesi (Bu denetleme sendika ve işçiler aracılığıyla şirkete rapor verilerek gerçekleşecek).

5- Sendika üyesi işçilere yönelik mobbing ve baskının kaldırılması.

Sendika ve işçi temsilcileri ana firma ile bu talepler için bir görüşme gerçekleştirdi. Bu görüşmede talepler söylendi ve karşılanması istendi.

Firma, asgari ücretten sigortanın yatırılması dışında diğer taleplerin gerçekleşmesi gerektiğini,

ana firma olarak bunu kendilerinin uyguladığını, fakat taşeron firmayı denetlemenin kendi sorumlulukları olmadığını belirtti. Tam da taşeron mantığını açıklayan, bu açıklamaya karşı ana firmanın kendileri olduğunu ve bu sorumluluğun da kendilerine düştüğünü belirttik.

Kabul edilen talepleri işçiler ile birlikte tartıştık ve aldığın ücret üzerinden sigortanın yatması talebini mücadelede ana eksene koymak gerektiğini vurguladık. Kabul edilen taleplerin uygulanabilmesi için bütün işçilere haber verip bu kararın takipçisi olmalarını sağladık.

Örgütlü İşçiler Kazanacak!

İnşaat-İş'ten Komünistler

İstanbul'da HDP'nin 1. Olağanüstü İl Kongresi'ne katıldık

10 Nisan Pazar günü İstanbul Sinan Erdem Spor Salonu'nda gerçekleşen HDP'nin 1. Olağanüstü İl Kongresi'ne KÖZ olarak biz de katıldık. Kongrenin gerçekleştiği spor salonunda stant açarak ve ajitasyon yaparak gazetemizin ve "Bin Umut Adaylarının HDP'ye İmkanlar ve Engeller" broşürümüzün satışını gerçekleştirdik.

Yaklaşık on beş bin kişilik bir katılımı ile "Özgürlük İçin Direniyor, Demokrasi İçin Örgütleniyoruz" şiarıyla gerçekleşen kongrede salona "Diktatörlüğe Karşı Çoğulcu Demokrasi, Özyönetim; Rojava Kadın Devrimi'ni Yaratan, Cizre ve Sur'da Direnen, Cerattepe'de İsyen Eden Kadınlar; Diyarbakır, Suruç, Ankara, Katili Tanıyoruz, Unutmadık, Unutturmayacağız; İşsizliğe, Güvencesizleştirmeye, Kölelik Yasalarına, Taşeron Karşı İsyandayız; Geziden Cerattepe'ye Doğanın ve Yaşamın Yanındayız; Sur, Cizre, Nusaybin, Yaşam İçin Direnenlere Selam Olsun; Kürt Sorununda Siyasi Çözüm İçin Müzakereler Başlasın" yazılı pankartlar asılmıştı. Ayrıca üzerinde Selahattin Demirtaş ve Figen Yüksekdağ'ın fotoğraflarıyla "İnadına Barış, İnadına Özgürlük" yazılı bayraklar, Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakkaya, Mahir Çayan, Mazlum Doğan ve Kemal Pir'in ve son dönemde İstanbul'da ev baskınlarında katledilen kadınların fotoğrafları, büyük bir HDP bayrağı ve bir Türk bayrağı da salona asılmıştı.

Program konserlerle başladı. Salonda "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak; Dış Dış, Kana Kan, Seninle Ocalan; Her Yer Kürdistan Her Yer Direniş" sloganları sık duyuldu. Konserlerin ardından DEP'li vekillerin tutuklanmasından bugüne kadar gelen süreci anlatan bir video izletildi. Divan oluşturuldu ve program delege oyuna sunulup kabul edildi. Ardından HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş'ın konuşmasına geçildi. Demirtaş konuşmasında öncelikle Kürdistan'da direnenlere selam gönderdi. Konuşmasının ciddi bir bölümünü tarihe ayırarak devletin yaydığı, okullarda öğ-

retile tarihin yanlışlığından bahsetti. Bu tarihin Sykes-Picot'dan beri yok saydığını, asimilasyonu hedeflediğini ve bu zulme karşı da her zaman direniş gösterildiğini anlattı. Türk ve Kürt halklarının bin yıllık kardeşliğini ve bunun dokuz yüz yılında Kürtlerin kendi kimlikleriyle yaşadıklarını, ancak son yüz yıldır Türk yapılmaya çalışıldıklarını anlattı. Alpaslan'ın Anadolu'ya girişi esnasında Anadolu'da yerleşik bulunan bir Kürt beyliği olan Mervaniler'in desteğini aldığını belirtti ve "Alpaslan Kürt diye bir şey yoktur, dilini konuşamaz, kendi kendini yönetemez demedi, zaten diyemezdi" dedi. 7 Haziran sonrası HDP'nin halkı kandırdığı iddialarına da değinen Demirtaş, "Asıl devleti eline geçirmiş bulunanlar halkı kandırmışlardır. Olmayan bir ırk yaratmak için Dil Kurumu, Tarih Kurumu kurduklarıdır. Barışsaksak, kardeş olacağız böyle hakikatlerle olacağız." dedi. HDP'nin halkı kandırmadığını, 7 Haziran öncesi savunduğu şeyleri aynen savunduğunu belirtti ve "Biz 7 Haziran'dan önce Kürt yoktur mu dedik?" biçiminde konuştu. Kandırmaya çalışılanın sadece Kürtler olmadığını da belirterek emekçilerin ekmeğine de göz konduğunu, milliyetçiliğin de onları daha rahat sömürmek amacıyla pompalandığını ve bir taraftan işçilerin ekmeğine el uzatılırken diğer taraftan da "sen aslansın, Türk evladsın, aman sesini çıkarma, her yerde düşmanlarımız var" denerek emekçilerin rızasına göz konduğundan bahsetti. HDP'ye saldırıların esnasında HDP'yi bu yalan çarkına çomak soktuğu için hedef tahtasına oturtulduğunu belirtti ve vatandaşlıktan çıkarmadan başlayarak, "taş üstünde taş bırakmayacağız" ve "ya baş eğersiniz ya baş verirsiniz" türünden açıklamalara da değinerek "Ne yaparsaydık ? Şimdi bize saldıran şerefsizlerle birlikte baş mı eğseydik?" diye sordu. Baskı, zulüm yoluyla pek çok şeye ulaşılabildiğini, bunun tarihte pek çok örneğini gördüğümüzü belirten Demirtaş "Biz bunları gördük, peki siz Koçgiri'de direnenleri, Şeyh Sait'in darağacına yürürken ki mağrur tavrını, Diyarbakır'ı cellatlara zindan eden Mazlum'u, ser verip sır vermeyen İbo'yu, 'yaşasın halkların kardeşliği' diyerek idam edilen Deniz'i, Mahir'i gördünüz mü? Zulmün olduğu yerde direniş de olur. Olmaması yanlış olur" diye konuştu.

"Biz her zaman barışı savunduk, ilkesel tutumumuz budur" diyen Demirtaş, vatanın bölünmesine karşı olduklarını, asıl bölücülerin tekçi zihniyete sahip olanlar olduğunu döne döne vurgulamayı da ihmal etmedi. Sykes-Picot'da Kürtlerin vatanının iradesi dışında bölünüp dağıtıldığını belirten

Demirtaş, "Bu yüzden biz bölünmenin ne demek olduğunu biliriz. Gelin bu işi bölünmeden halledelim diyoruz. Ortak vatan demek, herkesin vatana kendinden bir şeyler katması demektir. Kürtler bu vatana Kürdistan'ın en büyük parçasını vermişler. Bu yüzden biz bölücü değiliz. Hain de bölücü de sizsiniz" dedi. Ayrıca HDP'nin kuruluşundan bu yana ortak vatandan yana olduğunu da üstüne basarak vurguladı. "Türkiye çok kültürlü, çok renkli bir coğrafyadır. Bu gerçeği kabul eden bizler ve bizim gibiler Türkiye partisiyiz, diğerleri değildir." diyen Demirtaş, bölünmenin yolunun müzakereler masasından geçtiğini de vurguladı.

HDP'nin kadınların, gençlerin, emekçilerin partisi olduğunu vurguladı, çocuklara ilişkin politikalara da ağırlık verilmesi gerektiğini belirtti. İktidarda çocuk tecavüzçüsü bir zihniyetin bulunduğu altını çizdikten sonra Erdoğan'a yüklenerek "Her gün 30 tane kanalda canlı yayında konuşuyor, herkese bağırıp çağırıyor, demediğini bırakmıyor, ama tecavüzçülere gık çıkmıyor. Çocuk istismarcılarına, tecavüzcü İŞİD çetelerine, kadın katillerine karşı pek bir hoşgörülü" diye konuştu. Ardından kongrenin "haramilerin saltanatının yıkılmasına" vesile olmasını dileyerek konuşmasını sonlandırdı.

Bu konuşmadan sonra kitlenin büyük kısmı salondan ayrıldı. Konuşmada yaklaşan 1 Mayıs'a dair hiçbir vurgu yapılmaması dikkat çekti. Program, yönetimin faaliyet raporunun ve mali raporun okunmasıyla devam etti. Faaliyet raporunda içinden geçen dönemin normal bir dönem olmadığı tespiti yapıldı ve Türkiye'nin en büyük işçi kenti İstanbul'da Kürdistan'da yaşananlara karşı güçlü bir tepki verilemediğinin altı çizilerek koşullar bahane edilmeksizin bu konuda özeleştiri verildiği beyan edildi. Ardından yeni seçilen il yönetiminin salonda bulunanlara tanıtılmasıyla kongre sona erdi. Aşlında biz de kongreye bir selamlama mesajı yollamıştık. Fakat bizim mesajımız da dahil olmak üzere divana iletilen mesajların hiçbirini okunmadı. Kongreye ilettiğimiz mesaj şöyleydi:

"HDP İstanbul İl Örgütünün 1. Olağanüstü Kongre'sini KÖZ Adına Saygıyla Selamlıyoruz.

AKP ve Erdoğan 14 yıllık iktidarı boyunca Kürt halkının on yıllardır süren başkaldırısını sopa ve havuç yöntemleriyle tasfiye edemediği gibi 2011 yılında Suriye'de patlak veren iç savaş da Rojava Kürtlerinin gerçekleştirmiş olduğu devrim AKP ve Erdoğan'ı, dahası TC'yi Kürt sorunu konusunda iyice köşeye sıkıştırmıştı. AKP ve Erdoğan El-Nusra, İŞİD gibi katil sürülerine her türlü desteği vermesi-

ne rağmen Rojava Devrimi'ni düşüremedi. AKP ve devletin kendisi de Rojava'da Kürtlerin kazanımlarını boğma fırsatı elde edemedi. Bu gelişmelerin yanı sıra Erdoğan'ın başkanlığını engellemiş olan HDP'nin 7 Haziran seçimlerinde önemli bir mevzi kazanmasına tahammül edemeyen Erdoğan ve AKP, ordu, MHP ve Ergenekoncu güçlerle anlaşarak "Suriye Kürtlerinin kazanımlarını engelleyemiyoruz hiç olmazsa 'kendini' Kürtlerimizi ezelim" diyerek 2015 Temmuz'da Kürt Hareketine savaş açmış oldu.

Bir yandan kamuoyunda 'çöktürme' operasyonu olarak bilinen bu savaş, Sur'da, Cizre'de, on binlerce asker ve polis yerleşim yerlerini tanklarla, toplarla yıkarak, yüzlerce insanı vahşice katletmesine rağmen bitmemiş, bu saldırılar hiç de küçümsemeyecek bir başkaldırıya yol açmış ve devlet var olan hendek ve barikatlarla baş edememişken Şırnak'ta, Nusaybin'de Yüksekova'da İdil'de yeni yeni hendek ve barikatlarla karşılaşmıştır.

Beri yanda ise, AKP 1 Kasım seçim vaatleri çerçevesinde adeta kaşıkla "verdiğini" kepçeyle almak zorunda kalmış, emekçilerin temel ihtiyaçlarına yönelik ardi ardına gelen zamların yanı sıra, kıdem tazminatını kaldırmaya yönelik hazırlıklar ve kiralık işçiliği yasallaştırmaya yönelik yeni adımlar atmıştır. Cerattepe'de hükümete geri adım attıran Artvinli emekçilerden, sendikal hakları için mücadele eden otomobil ve metal işçilerine, akademisyenlerin Saray'ın savaşına karşı çıkışına kadar bir bütün olarak AKP ve Erdoğan'ın politikalarına yönelik toplumdaki huzursuzluğun örgütlü bir şekilde yansıtacağı alanlar ve mitingler ise yine hükümet tarafından bilinçli bir şekilde yasaklanmaktadır.

Ankara'da ve İstanbul'da patlayan bombalarla toplumda belli bir korku ve kaygı yaratmaya çalışan AKP ve Erdoğan, bu durumu emekçileri ve ezilenleri eve tıkamak devrimci dinamikleri ezmek ve kendi planlarını hayata geçirmek için kullanmak istemektedirler. Devrim ve demokrasi güçleri için önemli bir eylemlilik dönemi olan Mart-Mayıs sürecinde gerçekleşen 8 Mart ve Newroz eylemlerinin ardından yaklaşan 1 Mayıs'ın işçi sınıfı ve ezilen halkların Birlik Dayanışma ve Mücadele gününü alanlarda daha güçlü haykırarak için HDP İstanbul 1. Olağanüstü Kongre'sinin vesile olmasını diliyoruz.

Biji Yek Gulan/Yaşasın 1 Mayıs

İstanbul'dan Komünistler

Akademisyenlerin ve gazetecilerin yargılandıkları duruşmaları takip ettik

Barış bildirisine imza attıkları gerekçesiyle tutuklanan akademisyenler ile İŞİD'e giden MİT turlarını haberleştiren Can Dündar ve Erdem Gül'ün duruşmaları 22 Nisan tarihinde Çağlayan Adliyesi'nde görüldü. Duruşmaların tarihinin ilan edilmesinden sonra özellikle sosyal medya üzerinden pek çok kurum Çağlayan Adliyesi'ne çağrı yaptı. "22 Nisan Adalet Şöleni" başlığıyla yayınladıkları çağrı, aynı mecra üzerinde büyük bir ilgi gördü. Biz de İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde içerisinde çalışma yürüttüğümüz öğrenci kulübüne duruşmaya katılmayı önerdik. Bu, hem okuldaki mevcut siyasal atmosferden kaynaklı olarak uzun süredir faaliyet yürütemeyen kulübümüzün aktifleşmesini, hem de aynı sebeple bu zamana kadar tanışamadığımız yeni öğrencilerle tanışmamızı sağlayacaktı. Bu yüzden çağrının kulübümüzün imzasıyla yapılması ve Çağlayan'dan önce bir toplanma yeri belirlenmesi gerektiği görüşünü savunduk. Kulübümüzün diğer bileşenleri bu çağrıya diğer öğrenci kulüplerini de katmayı önerdi. Biz de bu öneriyi desteklese de kendi çalışmalarımıza da bir yandan başlamak gerektiğini belirttik. Ancak buna rağmen eylem kurgusunun netleşmesi ve afişlerimizin hazırlanması 21 Nisan'a ancak yetişmiş oldu. Sonuçta "Biz Hukuk Öğrencileri, Barış İsteyen Akademisyenlerin ve

Özgür Basın Yargılandığı Davaların Takipçisi Olacağız" ifadesini ve 4 farklı öğrenci kulübünün imzasını taşıyan bir afişle etkinliğin çalışmasına başladık.

Etkinlik günü geldiğinde ancak bir gün önce çağrı yapabildiğimiz toplanma yerine doğal olarak kimse gelmedi. Adliye önüne geldiğimizde gazeteciler salondaydı. 400-500 kişilik bir kitle adliye önünde bekliyordu. Kulüp bileşenlerimiz de buradaydılar. CHP ve HDP milletvekilleri, sanatçılar, gazeteciler ve akademisyenlerin kimi alanında, kimi yargılananlarla birlikte adliye binasının içindeydi. Gazeteciler beklenirken halaylar çekildi, şarkılar söylendi. Ardından Dündar ve Gül içeriden çıkıp basına duruşmayla ilgili bilgi verdiler. Savcı dosyanın Selam-Tevhid dosyasıyla birleştirilmesini istemiş, fakat bu talep reddedilmişti. Ardından saat 13.00'e doğru akademisyenlerin duruşmasından önce alandaki kalabalık çoğaldı ve 1000 kişiye ulaştı. Sendika ve meslek örgütlerinin flamaları açıldı. Akademisyenlerin duruşmaları nispeten uzun sürdü. Halaylarla, türkülerle, oyunlarla akademisyenlerin tahliyesini bekledik. Ardından içeriden savcının akademisyenlerin TCK'nın 301. maddesinden yargılanması ve sanıkların tahliye edilmeleri gerektiği yönünde görüş bildirdiği haberi geldi. Bu haber kitlede büyük bir coşku yarattı. Sıcak havadan bunalarak civardaki kafelere sığınan insanlar alanı yeniden doldurdu. Sonuçta mahkeme tahliye kararı verdi ve bu kararın ardından yapılan basın açıklamasıyla etkinlik akşam saat 18.00 sularında sona erdi.

**İstanbul Üniversitesi'nden
Bir Komünist**

İzmir'de komünistlerden 1 Mayıs çalışması

KÖZ'ün arkasında duran komünistler başta Limontepe olmak üzere Konak, Alsancak, Bayraklı gibi muhtelif noktalarda 1 Mayıs afişlemesi gerçekleştirdiler.

2015 Haziran'ı öncesi ve sonrası giderek artan politik tempoya koşut olarak devrimcilerin, ezilenlerden emekçilerden yana siyaset yapma iddiasında bulunanların dışı dönük siyaset materyallerini daha sık ve yaygın kullandığı dönemlere tanık olduk. 2015 1 Mayıs ve seçimler öncesinde sokaklar afişler ve yazılamalarla donatılıyordu. Fakat bu yükselişin devrimci bir dalgayla dönüştürülebilmesi, siyasetle buluşan geniş yığınların önünün kesilmesi dışı dönük siyaset yapma girişimlerinde de gözle görülür bir düşüşü beraberinde getirdi.

Nitekim bu sene 1 Mayıs öncesi geçtiğimiz senelere oranla daha az sayıda örgütlenmenin, daha az yaygınlıkta afiş kullandığını; yapılan afişlerin ise güncel siyaseti yakalayan, bu konuda bilinç taşıyan değil, soyut ve genel geçer şiarları taşıdığı gözlemledik. Kürdistan'da süre giden iç savaş yahut buna karşı süredir direniş ve başkaldırı, keza farklı toplumsal kesimlerin AKP'ye karşı kendi mecralarından yürüttükleri mücadeleler bu sene pek çok akımın 1 Mayıs afişlerine neredeyse hiç yansımamıştı.

Buna karşın KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak işçi sınıfı ve tüm ezilenler açısından günün somut ihtiyacını, yani AKP ve Reisi'nin defedilmesi, sarayın saltanatının yıkılması gerekliliğini afişlerimize taşıyarak apolitik ve soyut bir tutumdan uzak durmuş, bugün söylenmesi gerekeni gücümüz oranında söylemiş olduk.

Saraylara Savaş Kondulara Barış!

İzmir'den Komünistler

Soykırım kavramını emperyalistlere hediye ve onların himayesine emanet eden bir hukuk savaşçısı:

Raphael Lemkin

Raphael Lemkin "Tamamen Gayrresmî" başlığı altında kaleme almaya başladığı ve tamamlayıp yayımlanmasını sağlayamadan öldüğü özgeçmiş hikâyesinin önsözünde hayat hikâyesinin çerçevesini çizmek üzere şu sözleri yazdı:

"Okumaya başladığım andan itibaren dini etnik yahut başka azınlıkların ezilmesine dair kitapları yutmaya başladım."¹

Aynı yerde tarihe olan ilgisinin bilhassa tarihteki kitlesel katliamlar üzerinden olduğunu da anlatıyor. Dolayısıyla, her ne kadar soykırım kavramını yarısı Eski Yunancadan, (Genos = doğum, tür, soy) yarısı da Latince'den (Caedere = katletmek, öldürmek) iki terimin birleşmesiyle 1944'te yaratmış olsa da, kitlesel katliamlara olan ilgisinin ilk gençlik yıllarından başladığı anlaşılıyor.

Kendi anlatımından onun ilgisini ilk başlarda çeken somut olaylar arasında örneğin Hristiyanların aslanlara yem edilmesini keyifle izleyen Roma imparatoru Neron'un hikâyesi var. Kartaca'nın yine Romalılar tarafından yerle bir edildiği de var. Fransa'da Protestanların kitlesel olarak katledilmesinin doruk noktası olan 1572 St. Barthelemy katliamı sırasında Lyon kentinde Protestanların kızdırılmış örslerin üzerine oturtularak diri diri yakılış hikâyeleri var. Bilhassa bu katliamlar sırasında kral 9. Charles'ın Protestanların idam edilmesini sarayının balkonundan seyrederken "meydanı daha iyi aydınlatın onların yüz ifadelerini iyi göremiyorum" deyişinin kendisini çok etkilediğini anlatıyor. Cengiz Han ve ordularının yaptığı katliamlardan, Endülüs Emevilerinin İspanyollar tarafından gemilerde çırılçıplak güneşin altında kavrularak öldürülmesinden vb. söz ediyor.

Kuşkusuz Ermenilerin maruz kaldığı katliamların da tarihle bu yönüyle ilgilenen bir gencin dikkatinden kaçmasını ihtimal dâhilinde olması mümkün değildi. Ermenilerin maruz kaldıkları katliamların farkına varması için 1921'de Talat Paşa'nın Soghomon Tehliryan adlı bir Ermeni genci tarafından öldürülmesini beklemesine gerek olmadığı da açık olsa gerek. Mamafih bu olayın, yani Tehliryan'ın yargılanmasının, Lemkin'in hayatında ve jenosid=soykırım kavramının ortaya çıkmasında özel bir yere oturduğu da anlaşılıyor.

Ama ona gelmeden evvel Lemkin'in tarihe bu gözle bakışının doğduğu ve yaşadığı yerle bağlantısını nasıl kurduğunu kendi anlatımından takip etmek ilgi çekici olacak.

RAPHAEL LEMKİN'İN DOĞDUĞU YER VE ÇOCUKLUĞU VE GENÇLİĞİ

Raphael Lemkin hayat hikâyesini anlatmaya şu sözlerle başlıyor:

"Polonyalılarla Belarusların ve Yahudilerin yüzyıllar boyunca iç içe yaşadıkları ve tarihsel olarak Litvanya diye adlandırılan bir yeryüzü parçasında dünyaya geldim. Bunlar birbirlerini hiç sevmezlerdi ve birbirleriyle savaşarlardı da. Ama bu hengâmeye rağmen her bir topluluk kentlerine, dağlarına, nehirlerine derin bir aşkla bağlıydı. Bu ortak kader onların birbirlerini tamamen yok etmelerine engel oldu. Bu ülkenin batusında Polonya, kuzeyinde doğu Prusya, güneyinde Ukrayna ve doğusunda Büyük Rusya (Belarusya) bulunuyordu.

Polonyalılarla Ruslar bölgenin egemenliğini ele geçirmek için yüzyıllarca birbirleriyle savaştılar. Yahudiler ise sadece hayatta kalabilmek için

savaş verdiler. Nitekim bu durumu bölgedeki Yahudilerin anlatmayı sevdiği bir hikâye iyi tasvir eder: "üç adam tek bir battaniye ile bir yatağa girdiklerinde, sağdaki battaniyeyi kendine soldaki de kendine çekmek ister böylece ortadaki daima örtülü kalır."

Bu tasvirle doğduğu yeri anlatmaya başlayan Lemkin, doğduğu çiftliğin Wolkowisk kentine 14 kilometre mesafede olduğunu anlatıyor. Bu kentin hikâyesi de ilgi çekici. O yörede bir zamanlar Wolk ve Wisk adlı iki rakip eşkiya varmış ve hem birbirleriyle çarpışır hem de bütün bölgeyi haraca bağlarlarmış. Neden sonra bu iki eşkiya yakalanıp idam edilmiş ve onların hüküm sürdüğü bölgede kurulan kente bu iki eşkiyanın adına ithafen Wolkowisk adı verilmiş. Tarihi boyunca bu kent hem kendi içinde çatışmalara hem de çevreden gelen saldırılara maruz kalmış. Polonyalılarla Rusların ve Litvanyalıların birbirleriyle didişmesi yetmezmiş gibi, bazen İsveç ordusunun, bazen Napolyon ordularının üzerinden geçtiğini, daha eski çağlarda da Moğol ve Tatar akınlarına maruz kaldığını hatırlatıyor Lemkin.

Lemkin'in babası bir çiftçi, annesi de hem ressam hem de oldukça zengin bir kütüphaneye sahip bir aydınmış. Raphael Lemkin'in ve kardeşlerinin eğitimini bizzat anneleri Bella çok küçük yaşlardan itibaren üstlenmiş ve kendi kütüphanesiyle kendi ilgi alanlarından hareketle onların eğitimini sağlamış. Bu eğitim sırasında tarih boyunca bölgelerinde ve dünyada olmuş katliamların önemli ve masalsi kislere bürünmüş bir hikâyesi olduğu anlaşılıyor.

Bununla birlikte Raphael Lemkin özgeçmiş hikâyesinde tarihle ilgisini izah ederken ilk çocukluk aşkından ve onunla ilişkisinden söz etmeyi tercih etmiş. Komşu çiftlikten bir küçük kıza daha okula gitmeden aşık olan küçük Raphael annesiyle aynı adı taşıyan bu küçük kızın da kendisi gibi İbranice okumayı bildiğini fark edince birlikte Kitab-ı Mukaddes'i okumaya başlamışlar. Çevrelerini ve dünyayı o kitaba göre yeniden tarif etmeye dayalı bir ortak oyun geliştirmelerini hatırlatıyor. Böylece insan ilişkilerini bir tarih boyutu ile güncel hayatla ilişkilendirmeye çocukluktan başladığını anlatıyor.

Bu küçük Bella'nın ailesi ile birlikte taşınmasının ardından küçük Raphael bu sefer Lafonten ve Ezop'un fabllarına ve onların Rusça'daki karşılığı olan Krylov'un öykülerine ilgi duymaya başlıyor. O fabllardaki tasvirleri insan ilişkileriyle ve tarihle ilişkilendiren bir zihin oyununu benimsiyor.

Derken Lemkin Wolkowisk'e bir kaç mil mesafedeki Byalistok kentinde 1906 yılında (Raphael Lemkin 6 yaşında) gerçekleşen büyük pogromun (Rusya'da Yahudi katliamlarına verilen ad) hikâyesi Yahudi şair Bialik'in şiirleriyle kendi köylerine ulaştığını zikrediyor Lemkin. Kurbanların karınlarının yarılıp tüylerle doldurulması dahil, türlü vahşet örnekleriyle tanışan Lemkin artık Lafonten masalındaki leyleşin tilkiye yaptığı eziyet üzerinde düşünmeyi bir kenara bırakacaktır.

Yine de anlaşılın o ki çocukluğunu nispeten eğlenceli bir tarih okumasıyla geçirmiştir Lemkin. Bu okumalarının içinde eğlenceli denemeyecek olanlar da var kuşkusuz: Roma imparatorluğundaki vahşet öykülerini anlatan Henryk Sienkiewicz'in 1905 Nobel ödülünü almasını sağlayan "Quo Vadis" kitabını okuduğunda 12 yaşındadır.

Ama Raphael Lemkin'in ayaklarını yere basmasına neden olacak asıl dönemeç 1913'te gelir. O yıl Beylis adlı yetişkin bir Yahudi'nin, Yahudi paskalyasında kanını almak için bir Hristiyan çocuğunu öldürmesi bütün bölgeyi sarsan bir olay olur. Beylis tutuklanır ama o zamandan itibaren Yahudi çocukları Hristiyan çocukları tarafından Beylis ismiyle aşağılanmaya başlar ve keskin bir ayrımcılık ve baskıya maruz kalırlar; Lemkin de onlardan biridir.

Daha ürkütücü gelişme ise Jürinin Beylis'in tahliyesine karar vereceği duyulunca patlak verir.

Hristiyanlar baltalar ve çekiçlerle sokaklara dökülüp Yahudilere karşı terör estirmeye başlayacaktır. Artık Raphael Lemkin Kitab-ı Mukaddes'ten ve Lafonten masallarından gerçek dünyanın hikâyelerine doğru adım atmaya giderek daha fazla yönelecektir.

Nitekim iki yıl sonra Birinci Dünya Savaşı sırasında Wolkowisk Alman ordusunun işgaline uğrar. Bunun ardından Almanların müttefiki olan Osmanlı İmparatorluğu'nda yüz binlerce Hristiyan'ın (Ermenilerin) katledildiğine dair haberler Wolkowisk'e ulaşır. Artık katliamlar ve katliam tehditleri genç Lemkin'in dünyasında iyice somutlaşmaktadır. Bunu takip eden yıllarda Lemkin'in hayatının yönünü belirleyecek gelişmeler birbirini takip edecektir.

Birincisi İngiliz hükümetinin Malta'da 150 Osmanlı yetkilisinin Ermenilere yönelik katliamlar nedeniyle yargılamaya başlamasıdır. Lemkin bunu sevinçle karşılayıp izlemeye koyulur. Beri yandan Ermeni örgütleri de Versay'daki barış konferansına adaletin sağlanması talebiyle başvurmuştur. Ama Lemkin mahkemenin sanıkları salıverme kararının ardından büyük bir hüsrana ve öfkeye kapılır. Artık tarih ve katliamlar konularının yanı sıra hukukla ilgilenmeye karar verecektir.

Raphael Lemkin'in öğrenimi Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'na ön gelen ve takip eden yıllarda sürecektir. Bu hengâmeye küçük ülkesi kimi zaman bir ordunun kimi zaman bir başkasının eline geçer; ülkenin egemenliği de sık sık el değiştirir. İlginç olan aynı döneme rastlayan 1917 devrimi Lemkin'in öz geçmiş hikâyesinde yer almaz.

Bu karmaşa içinde Raphael Lemkin öğrenimini değişik kentlerdeki değişik üniversitelerde tamamlar. Bunlar arasında Ukrayna'nın Lwów kentindeki Jan Kazimierz Üniversitesi vardır. Lemkin orada dilbilim okuyacaktır. Zaten İbranice, Latince ve Eski Yunancayı bilen Lemkin sonuçta 9 dili akıcı biçimde okuyup konuşan, toplam 14 dili okuyabilen bir dil uzmanı haline gelecektir. Ne ilginçtir ki yazdıklarının çoğunu ise kendini en kötü ifade ettiğini söylediği İngilizce dilinde yazmak zorunda kalacaktır.

Lemkin, Jan Kazimierz Üniversitesi'nin ardından bir süre Almanya'daki Heidelberg Üniversitesi'nde felsefe öğrenimi aldıktan sonra 1926'da, bu sefer hukuk diplomasını almak üzere, tekrar Lwów'e dönecektir.

İKİ EMPERYALİST SAVAŞ ARASINDA SOYKIRIM KAVRAMININ ŞEKİLLENMESİ

Hukuk eğitimi sırasında onu etkileyen önemli gelişmelerden biri 1915'te İttihat Terakki hükümetinin İçişleri Bakanı olan Talat Paşa'nın Soghomon Tehliryan adlı bir ermeni genci tarafından öldürülmesinin ardından açılan davanın sanığın beraat etmesiyle sonuçlanması olacaktır. Tehliryan 1915 katliamından üzerine kapaklanan annesinin cesedi sayesinde kurtulmuş bir gençtir ve savunmasında bunun öcünü almak üzere suikaste karar verdiğini anlatacaktır.

Raphael Lemkin'i etkileyen ikinci ve benzer gelişme ise, 1926 yılında Ukraynalı katliamcı bakan Petliura'nın Paris'te anarşist eğilimli ve yankınlarını 1918'deki katliamda kaybetmiş bir genç olan Samuel Schwartzbard tarafından öldürülmesini takip eden yargılama süreci olacaktır. Bu davada da suikasti kabul eden zanlı, Petliura'nın yakınlarına sembolik tazminatlar ödemeye mahkum edilerek salıverilmiştir.

Teyliryan'ın ve Schwartzbard'ın yargılanmalarından

Lemkin'in çıkaracağı ders, bu tür katliamların savaş suçları çerçevesinde ele alınmasının yeterli ve doğru olmadığı olacaktır. Malta yargılamalarının akıbetinden ve Tehliryan davasından sonra Lemkin toplu katliamların hesabının bireysel intikam eylemleriyle halledilmesinin doğru olmayacağı sonucuna varmıştır. Petliura suikastinin ardından da bu kanaati pekişecektir. Bundan sonraki çalışmaları da bu yönde yoğunlaşacaktır.

Lemkin hukuk diplomasını almasının ardından bir süre Varşova'da ve Ukrayna'da savcı yardımcılığı yaptı. Sonra bir süre Varşova'da özel avukat olarak da çalıştı. Ama asıl ilgi alanı hala tarihi ve özel olarak da uluslararası hukuk üzerine yoğunlaşmaya başlamıştı.

Raphael Lemkin'in bu gelgitli eğitim süreci aynı zamanda da ayağını bastığı toprakların bir devletin egemenliğinden bir diğerine geçtiği bir süreçte gerçekleşti.

Lemkin gerici Pilsudsky yönetimi altında bağımsızlaşan Polonya'nın yeni cumhuriyet rejiminin hukuk sisteminin oluşmasında da rol aldı. 1934 yılına kadar süren bu eğitim ve hukukçuluk pratiğinin ardından asıl ilgi alanındaki ilk adımı ise 1933 yılında gerçekleştirdi.

Bu tarihte Lemkin Madrid'de toplanan "Cemiyeti Akvam Uluslararası Ceza Hukuku Konferansı"na "Uluslararası Hukuka Aykırı Bir Suç Olarak Barbarlık Suçu" başlıklı tezini sundu. Burada Lemkin 1915'te Ermenilerle Süryanilerin maruz kaldığı toplu katliamların yanı sıra, sıcak sığacağına (1933) İngiliz mandası altındaki Irak'ta gerçekleşen Asuri ve Süryanilere yönelik Simele katliamını örnek olarak ele almaktaydı.

Daha sonra Lemkin aynı dönemde (1932-33) "Avrupa'nın buğday ambarı" olarak da anılan Ukrayna'da yüzbinlerce köylünün açlıktan ölümüyle sonuçlanan trajedinin bilinçli ve planlı bir soykırım eylemi olduğunu öne sürecek ve bu durumun bir soykırım olarak kabul edilmesini savunacaktı.

Bu faaliyetleri üzerine Polonya dış işleri bakanlığı ile ters düşen Lemkin istifa edip bir süre özel avukatlık ve hukuk danışmanlığı yapmaya başladı. Zaman zaman da Hür Polonya Üniversitesi'nde bazı çalışmalara katılır.

1937 yılında Lemkin Paris'teki 4. Uluslararası Ceza Hukuku Konferansı'na Polonya heyetinin bir üyesi olarak katılır. Bu konferansın ardından uluslararası ticaret hukuku hakkında ilk Fransızca kitabı yayınlanacaktır.

1939'da Polonya'nın yarısının Nazi orduları tarafından işgal edilmesi üzerine Lemkin direniş hareketine katılır bu esnadaki çatışmalarda kalmasından yaralandı. Yaralanmasıyla birlikte Lemkin'in direniş macerası da sona erecekti. Bunun ardından Lemkin son kez doğduğu ülkeye ayak basarak geçtiği İsveç'e sığınacaktır. Bu arada yakın aile fertleri de dâhil 49 akrabası, kimisi Alman egemenliği altında kimisi de Kızıl Ordu kontrolündeki bölgelerde olmak üzere öldürülmüştür. Aileden tek sağ kalanlar bir SSCB çalışma kampına düşen küçük kardeşi Elias ve ailesidir. Lemkin daha sonra onların topluca Kanada'ya iltica etmesini sağlamıştır (1948).

İsveç'e iltica ettikten sonra bir süre Stockholm

2 Ukrayna dilinde "Holodomor"= açlıkla öldürme" diye anılan bu felaket de Ermeni soykırımını konusundaki gibi, Lemkin'in önyak olduğu "Soykırım suçunun önlenmesi ve cezalandırılması sözleşmesini" benimseyen BM örgütüne bağlı ülkelerden sadece 27'si tarafından soykırım olarak kabul edilmektedir. Aztekler, İnkalar ve Kuzey Amerika yerlilerinin maruz kaldığı katliamların bu sözleşme çerçevesinde soykırım olarak kabul eden bir tek BM üyesi ülke olmadığı gibi....

¹ "Totally Unofficial" The Autobiography of Raphael Lemkin, Edited by Dona-Lee Frieze, Yale University Press 2013, s. 18.

Bu yayını Raphael Lemkin'in tamamlanmamış el yazısı notlarından hareketle hazırlanmış. Doğrusu alınmış bir özgeçmiş hikâyesinden çok Jenosid'i önleme ve cezalandırma sözleşmesinin hazırlanması ve BM tarafından kabul edilmesine varan sürecin hikâyesini anlatan bir kitap olarak kurgulanmış. Lemkin'in bu kavramı tanımlamaya girişmesine vesile olan 1915 Ermeni soykırımından ise neredeyse bahis yok. Amerika'nın yerli halklarının uğratıldığı büyük soykırımdan da

Üniversitesi'nde seminerler veren Lemkin, savaş öncesinde birlikte çalıştığı Amerikalı hukuk profesörü Malcolm McDermot'un aracı olmasıyla 1941 yılında ABD'ye iltica edip orada yaşamaya karar verecektir.

ABD'ye yerleştikten sonra, 1941 ve 1942 yıllarında Lemkin, Kuzey Carolina Duke Üniversitesinde, Virginia Üniversitesi'nin ordu yönetimi okulunda dersler verdi. 1943'te ABD Ekonomik Savaş Kurulu'nda ve dış ekonomi yönetiminde görev aldı. Bunların ardından da savaş bakanlığında dış işleri özel danışmanlığına getirildi.

LEMKİN SOYKIRIM SÖZLEŞMESİ'Nİ KABUL ETTİRİYOR

1944 yılında Washington'daki uluslararası barış konusundaki bir Think Tank kuruluşu olan Andrew Carnegie Uluslararası Barış Vakfı, Raphael Lemkin'in en önemli kitaplarından sayılan "İşgal Altındaki Avrupa'da Mihver Devletlerinin Düzeni"ni yayınladı.

Soykırım/jenosid kavramını Lemkin ilk kez burada ortaya attı ve açıkladı. Ancak kavramın şekillenmesine varan Ermeniler Asuri ve Süryanilerin toplu katliama uğratılmasından ziyade o sırada gündemde olan Nazi katliamları ve özel olarak da Yahudilere yönelik kırımlar üzerinde duruluyordu. Soykırım kavramının bundan sonraki akıbeti de bu soruna bağlı olarak şekillenecekti.

Nazi savaş suçlarının yargılandığı Nürnberg Mahkemeleri de sanıkları bu esas üzerinden yargılayacaktı. Bu yargılamalar sırasında savaş bakanlığı özel danışmanı olarak ABD'yi temsil eden Raphael Lemkin soykırımı savaş suçlarından ayrı tutulması gereken bir uluslararası suç olarak ele alınmasını savundu. Ama bu görüşü dikkate alınmadı. Bununla birlikte, Nazilerin Yahudilere yönelik uygulamaları onun yıllar boyu geliştirdiği suç tarifinden yararlanılarak ele alındı ve hüküm bunun üzerinden verildi. Bir başka deyişle şunu diyebiliriz ki, Lemkin'in soykırım hakkında yaptığı çalışmalar İkinci Paylaşım Savaşı'nın mağuplarını yargılamak için galip emperyalist devletler tarafından istismar edilmişti.

Bununla birlikte Lemkin öteden beri amaçladığı şeyin gerçekleşmesi için, yani soykırım suçunun BM tarafından kabul edilmesi için çalışmalarını sürdürmekten vazgeçmedi. Bunu sağlayabilmek için ABD nezdindeki mevkiini kullanmak amacıyla üstlendiği görevlerinden ayrılmadı.

Nitekim 1945 Paris Konferansı'nda daha önce 1933 Madrid konferansında yaptığı öneriyi bu kez soykırım olarak somutlayarak bir kez daha gündeme getirdi. Ne var ki bu öneri de kabul görmedi ve ABD'nin de aleyhte tutum alması Lemkin'in maneviyatının iyice bozulmasına yol açtı.

Yine de Lemkin bu yöndeki çabalarını elden bırakmadı. Üstlendiği kimi misyonlar vesilesiyle yakınlaştığı özellikle biri Fashî diğeri Mısırlı iki diplomat arkadaşının desteği ile lobi faaliyetini sürdürdü. Nihayet 1948 yılında ABD'nin de inisiyatif alması sayesinde Lemkin konuyu BM genel kurulu gündemine getirdi. Bu sefer önerisi önceden iki arkadaşıyla birlikte yürüttüğü lobi çalışması sayesinde 20 üye ülkenin³ imzasıyla kabul edildi. Bu sözleşme önerisi 1951 yılında yürürlüğe girmek üzere imzaya açıldı.

1949 yılında 21 ülke daha sözleşmeyi imzaladı. 1951'de metin imzaya kapandı ve sadece sözleşmeye taraf olma seçeneği kaldı. Böylelikle en son 2014'te Malta ve Filistin'in katılmasıyla bu sözleşmeyi benimseyen, taraf olan veya imzalayan devletlerin sayısı halen 148'dir.

Bununla birlikte, her ne kadar Lemkin'in soykırım kavramını ortaya atmasına 1915'te Osmanlı İmparatorluğu'nun Ermenilere (aynı zamanda Asuri ve Süryanilere) yönelik kitlesel katliamlarının vesile olduğu apaçık olsa da, bu sözleşmenin benimsenmesi ve resmileşmesine varan sürecin hiçbir aşamasında Ermeni soykırımı resmen zikredilmiş değildir. Yine Lemkin'in soykırım kavramını geliştirmesinde önemli bir yeri olan Holodo-

mor yani 1932-33 yılları arasında 4 milyona yakın Ukraynalının açlıktan ölmesinden bahis daha da azdır.

Lemkin'in gayretleriyle BM tarafından kabul edilen Soykırım suçunun önlenmesi ve cezalandırılması hakkındaki BM Sözleşmesi Yaygın olan resmi kavrayış soykırım olgusunu Nazilerin Yahudilere dönük kırım hareketi çerçevesinde kabul etmektedir. Bunun dışında BM'in resmen Soykırım Sözleşmesi çerçevesinde değerlendirdiği olaylar Ruanda'da 1994 yılında yüz gün içinde bir milyona yakın Tutsi kökenli Ruandalının Hutu kökenlilerin elindeki hükümet tarafından katledilmesi resmen bir soykırım olarak tanınmaktadır⁵. Keza Sırpların Bosna Hersek'te Müslüman Boşnaklara yönelik katliamları da resmen Soykırım Sözleşmesi çerçevesinde değerlendirilmiştir. Kızıl Khmerlerin Kamboçya'da muhaliflere uyguladığı katliam ise bu çerçevede ele alınmıştır; ama resmen bağlanmış değildir.

LEMKİN'İN KABULÜ İÇİN UĞRAŞTIĞI SOYKIRIM SÖZLEŞMESİ VE ERMENİ SOYKIRIMI

Görünen o ki soykırım kavramının kökünde olan Ermeni soykırımı hala BM Soykırım Sözleşmesi çerçevesinde görülmemektedir. İlk kez 1965'te Uruguay, 1915'te Ermenilere dönük bir soykırım uygulandığını resmen benimsemiştir. Daha sonra hepsi 1980'li yıllardan sonra çoğu da 2000'li yıllarda olmak üzere 20 BM üyesi daha Ermeni soykırımı resmen tanımıştır. Ama açtıkları

ki, kavramın kökeninde tayin edici bir yeri olan Ermenilere yönelik soykırım BM'in benimsediği sözleşmenin kapsamına hala resmen girebilmiş değildir.

Bu durumda Lemkin'in hayatı boyunca üzerinde uğraştığı ve kabul edilmesi için çaba sarf ettiği soykırım kavramı ile onun kaleme alıp kabul ettirdiği BM'in benimsediği sözleşmenin aynı şey olduğunu söylemek tarihe karşı olduğu gibi her şeyden önce Lemkin'e haksızlık olur. Ama daha önemlisi soykırımı uğrayan ve çoğu gerçekten tamamen yok edilmiş olan halkların anısına da haksızlık olur.

Bu bakımdan altı çizilmelidir ki, soykırımın önlenmesi ve önceki soykırımların hesabının sorulmasını dünyadaki geçmiş ve güncel sömürü ve katliamların baş sorumlularının yönetimi altındaki BM teşkilatına bırakmak daha çok bu suça ortak olmaya varır. Nitekim yeryüzündeki sayısız soykırım eylemlerinin içinde sadece birkaç tane resmen kabul edilmesi adeta geri kalanların üzerinin örtülmesini sağlamak için yapılmış bir perdelemeyi andırmaktadır.

Bu sözleşmenin ve soykırım kavramının Raphael Lemkin'in çabalarıyla ortaya çıkmış olması ise bu kavramı gasp ederek güçlü emperyalist devletlerin çıkarlarına ve aralarındaki kuvvet dengesine göre kullanılmasına zemin sunan BM teşkilatının mahiyetini sorgulamaya engel olmalıdır.

Aksine bu konuda asıl altı çizilmesi gereken, emekçilerin ve ezilenlerin mücadeleleriyle şekillenen kimi kavram ve anma günlerinin burjuvazi

tarafından emekçilerin elinden alınıp çarpıtulmasına bir örneğin de soykırım kavramı ve Lemkin'in mücadelesi olduğudur. Tıpkı Clara Zetkin başta olmak üzere sosyalistlerin çabalarıyla bir mücadele günü olarak gündeme gelen 8 Mart'ın daha sonra BM tarafından Dünya Kadınlar Günü olarak ilan edilmesi gibi.

Üstelik 8 Mart'ın BM tarafından gasp edilmesiyle birlikte sık sık unutulmuş ve unutturulmuş istenen bir olgu daha vardır. 8 Mart'ın bir mücadele günü olarak anılmasına dair referanslar Zetkin'in önerisi ve BM'nin kararıyla sınırlı değildir. 8 Mart 1921'de Sovyet hükümeti adına Lenin 8 Mart'ın, Çar'ın devrilmesine varan 1917 8 Mart Ayaklanması'na (1917 Şubat Devrimi) ithafen Uluslararası Kadınlar Günü olarak kabul edilmesini önermiştir. Bu önerideki vurgu da kadınların 8 Mart günü vesilesiyle tetiklediği ayaklanmaya işaret edilmiştir. Bir başka deyişle kadınların tetiklediği bir devrimin anılmasıdır.

Bu bakımdan BM'in benimsediği 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nün Clara Zetkin'in Sosyalist Enternasyonal'e önerdiği günle ve Lenin'in önerdiği mücadele günüyle akrabalığı ne kadar ise, Lemkin'in soykırım kavramı ile BM Soykırım Sözleşmesi arasında en fazla o kadar akrabalık olsa gerektir. Yahut Lenin'in ve Komünist Enternasyonal'in Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı hakkındaki ilke ve saptamalarıyla sırf isim benzerliği nedeniyle Wilson'inkileri birbirine karıştırmak gibi olur.

Keza BM'in insan haklarına ilişkin yaklaşımıyla komünistlerin yaklaşımını sırf isim benzerliği nedeniyle birbirine karıştırmak da abestir ve o bildirinin altında başında Stalin'in olduğu SSCB'nin de imzasının olması bu bildirinin niteliğini değiştirmez. Aksine SSCB'nin niteliğinin değiştiği anlamına gelir⁶.

Kuşkusuz emekçilerin ve komünistlerin bir mevzisinin burjuvazi tarafından kendine mal edilip emekçilerin ve ezilenlerin burjuvaziye bağlanmasının bir aracı haline gelmesinin uluslararası yahut ulusal düzeylerde pek çok örneği vardır ve bunların ayrı ayrı ele alınması gerekir. Elbette bu tür gelişmelerle Lemkin'in soykırım kavramı arasında bir benzerlik kurmak doğru değildir. Çünkü sınıf mücadelesinin yahut ezilen sömürülen yığınların mücadelesiyle ortaya çıkan kimi kavramlar ve kurumlarla Lemkin gibi iyi niyetli bir aydının bireysel çabalarının sonucunda ortaya çıkanlar arasında fark olması gerektiği açıktır. Bu bakımdan benzerlik çalınan şey ve gasp etme fiili bakımından değil hırsızın kimliği bakımındandır.

Tabii ki tek başına bir örgüte ve bir sınıfa dayanmadan üstelik burjuvazinin kurumlarını imkânlarını güya kullanarak burjuvazinin aleyhine bir iş yapmaya soyunan Lemkin'in, bütün hayatını verdiği çalışmanın elinden alınmasına ve çarpıtulmasına engel olması mümkün değildi. Nitekim kendisi de bu hırsızlığa razı olmak durumunda kalmıştır. Ama altını çizmek gerekir ki soykırım kavramının BM elinde çarpıtılması sırasında gümbürtüye giden sadece Ermenilerin maruz kaldığı soykırım değildir.

6 Daha önce Komünist Enternasyonal ve SSCB, BM'nin önceli olan Milletler Cemiyetini bir emperyalist kuruluş olarak tanımlayıp ona katılmayı red etmişti. 1936'da ise SSCB önce bu kuruluşa üye oldu ve sonra da buradan atıldı. Buna rağmen ikinci emperyalist savaş sonrasında resmen Milletler Cemiyetinin bir devamı olarak kurulan BM teşkilatının da kurulmasına öncülük etti. Bu durum BM'in MC'den farklı bir nitelik taşıdığını göstermez. MC'ne karşı Komünist Enternasyonal'i çıkaran Bolşeviklerin önderliğindeki SBKP ile Komünist Enternasyonal'in tasfiyesine karar verenler arasında esaslı bir nitelik farkı olduğuna delalet eder.

LEMKİN'İN AMERİKA KITASI'NIN YERLİLERİ HAKKINDAKİ ÇALIŞMALARI VE HAZİN SONU

Lemkin'in Amerika'nın yerlileri hakkındaki çalışmaları ve tespitleri Ermeniler ve Ukraynalılar hakkındaki çalışmalarından daha fazla hasıraltı olmuştur.

Lemkin'in özenle hazırlayıp yayınlanmasını istediği özgeçmiş hikâyesinin el yazma notlarından yararlanılarak Dona-Lee Frieze'in yayınladığı Lemkin otobiyografisi öyle bir biçimde yayına hazırlanmış ki içinde İnka ve Aztekler bir yerde ve tuhaf bir vesileyle zikrediliyor.

Bu "otobiyografiye" göre Lemkin "Cenevre 1948" başlığı altında İsviçre'nin Montrö kentinde geçirdiği bir geceyi anlatıyor. Burada bir genç kadını dansa kaldırdığını ve dans ederken onun yerli asıllı bir Şilili olduğunu öğrendiğini söylüyor. Bunun üzerine İnka ve Azteklerin katledildiğini ve yok edildiğini bilip bilmediğini soruyor. Bunun üzerine genç kadın "kapat şu konuyu" demesine rağmen Aztek ve İnkaların akıbetini konuşmak için ısrar edince, genç kadının "öldükten sonra ünlü biri olacaksın" diyerek kendisini orada bırakıp gittiğini söylüyor.

İşte koca özgeçmiş hikayesinde İnka ve Azteklerin adı bir tek bu pasajda geçiyor⁷. Kuzey Amerikalı İrokuva kabilesinin adı ise Lemkin'in jenosid kelimesini neden ve nasıl formüle ettiğini anlattığı bölümde ".....Aztekler, İrokuva yerlileri, ve genel olarak yerliler ve benzer eski toplumlar da böyle sosyal birimler oluşturur" derken geçiyor⁸.

İlk gençliğinden itibaren her türlü katliamın ayrıntılarıyla ilgilenen ve 12 dilde okuduğu bilinen Lemkin'in son durağı olarak ABD'ye geldikten sonra oradaki yerlilerin soykırımı uğratılmasıyla ilgilenmemiş olabileceği düşünülebilir mi veya nasıl açıklanabilir?

Nitekim anlaşılabilir o ki Lemkin bu konu üzerinde de uzun uzun ve ayrıntılarıyla uğraşmış. Bunu Lemkin'in yayınlanmayan el yazısı notları üzerinde çalışan ve buradan hareketle pek çok alıntılar da verdiği "Koloni yerleşimcileri doğuştan soykırımcı mıydı? Lemkin'i yeniden okumak" başlıklı makalesinde Avustralyalı yazar John Docker sayesinde öğreniyoruz⁹. Docker "ne yazık ki bu çok değerli el yazmaları yayınlanabilmiş değil" derken haklı.

Belki de Raphael Lemkin'in tuhaf biçimde ölümü ve hazin cenaze töreni bu muammayı anlamak için bir ip ucu olarak da görülebilir.

Lemkin 29 Ağustos 1959 günü New York'un 42. Caddesindeki otobüs durağının önünde kalp krizi sonucu yere yığılarak son nefesini verdiği kimilerine göre Madison Caddesindeki Curtis Brown yayınevinden geliyordu ya da oraya gitmekteydi. "Tamamen Gayriresmi" başlıklı özgeçmişinin el yazması neredeyse tamamlanmıştı. Önünde yıkıldığı otobüs durağı hem yayınevine hem de polis merkezine yakın bir yerde idi.

Onu tanyanların anlattıklarına göre, Lemkin NYPD (New York Polis Merkezi) tarafından sorguya alınmıştı. Ama yayınevine giderken mi oradan çıkarken mi alındığı hala muamma.

Onu Bellevue Hastanesi'nin morgunda teşhis eden ve yakın dostlarından birinin oğlu olan Abe Bolgatz'ın anlattıklarına göre, Lemkin yere düştükten sonra hala bilinci yerindeydi ve yanına gelenlere bir yayınevi ile görüştüğü ve polislin bu görüşmeden haberdar olduğu anlamına gelen sözler sarf etmişti.

İki yıldır her işi bırakıp özgeçmiş hikâyesiyle uğraşan Lemkin hala el yazması notlarının bütünü bilmediğimiz bu çalışmanın yayınlanmasını belki Soykırım Sözleşmesi'nin BM'de kabul edilmesi kadar arzulamaktaydı.

Nasip olmadı.

Cenaze törenine sadece 7 kişi katıldı.

3 Bu ülkeler: ABD, Avustralya, Boliviya, Brezilya, Şili, Dominik Cumhuriyeti, Ekvador, Etiyopya, Fransa, Filipinler, Haiti, Liberya, Meksika, Mısır, Norveç, Pakistan, Panama, Paraguay, Peru ve Uruguay'dır.

4 Bunlar : Belarus, Belçika, Çin, Danimarka, El Salvador, Guatemala, Honduras, Hindistan, İran, İsrail, İsveç, İzlanda Kanada, Kolombiya, Küba, Lübnan, Myanmar, Rusya Federasyonu, Ukrayna, Yeni Zelanda, Yunanistan'dır.

5 1994 yılında Hutu kökenlilerin ağırlıkta olduğu hükümet tarafından bir yıl içinde Tutsi kökenli bir milyona yakın Ruandalının katledilmesi olayı sadece soykırımcı hükümetin kendi başına işlediği bir suç değildir. Başta bu hükümeti silahlandırıp destekleyen Fransa ve peşisıra Belçika ardından ABD ve Vatikan olmak üzere, Ruanda'da işlenen suç soykırım olarak resmen kabul eden BM'nin tamamı bilhassa o zamanki Genel Sekreter Butros Gali de sorumludur. Fransa ve Belçika orada güya katliamı önlemek üzere bulunan ama soykırımı nezaret etmekle yetinen BM barış gücünün ağırlıklı bileşenleriydi.

7 Bkz. Aynı yerde Cenevre 1948 başlıklı 9. Bölümün 21. Sayfası.

8 Aynı yerde "Tekrar Dağa Tırmanış" başlıklı 11. Bölümün 2. Sayfası.

9 John Docker "Are Settler-Colonies Inherently Genocidal? Re-reading Lemkin", Dirk Moses'in yayınladığı Soykırım ve Kolonyalizm başlıklı derleme içinde, Berghahn Books, Savaş ve Soykırım dizisi, 2005. Hakkını yememek için zikretmek gerekir ki Docker'ın Aborijenlerle ilgili makaleleri de olduğu anlaşılıyor.

Hasan Coşkun Panelleri-2016: "Türkiye'de iç savaş ve solun görevleri"

Hasan Coşkun yoldaş 15 Mart 2010 tarihinde aramızdan ayrıldı. KÖZ olarak onu, mücadelesine yakışır tarzda, siyasi anlam ihtiva eden etkinliklerle anmayı bir görev olarak biliyoruz. Bu yıl beşincisini düzenlediğimiz Hasan Coşkun panelleri "Türkiye'de İç Savaş ve Solun Görevleri" başlığı altında 13 Mart Pazar günü Taksim Makine Mühendisleri Odası'nda gerçekleştirildi.

Panelde KÖZ adına Volkan Gülşen, KJA adına Sebhat Tuncel ve Halkevleri adına Nuri Günay konuşmacı olarak yer aldı. Panele yaklaşık 90 kişi katıldı. Açılış konuşmasında Hasan Coşkun'un eski yoldaşı, hapisane arkadaşı yoldaşımız bir sunum yaptıktan sonra saygı duruşuna geçildi, enternasyonalin okunmasının ardından panel başladı.

Panelde ilk sözü KÖZ adına Volkan Gülşen aldı. Şunları ifade etti:

Türkiye'nin içinden geçtiği siyasal süreci ve rejim krizini anlamak gerekir. Ordunun, parlamenter yapıyı ve devleti kontrol altında tutacak mekanizmaları yaratmaya dayanır ilk ayak. HDP vekillerinin varlığı ile rejimin meclisteki varlığı sarsılmıştır. Anayasa Mahkemesi krizi de rejim krizinin bize yansıyan görüntüleridir. İşçiler, emekçiler ve Kürtler bu süreçte güçlenmiş ve örgütlenmiştir. Kadın hareketi mecliste ve sokakta kendini daha fazla ortaya koymuştur. Gezi Ayaklanması'ndan sonra ortaya çıkan hükümet karşıtı hareket de yok olmamıştır. Kürt illerindeki hareket de bunların en kapsamlısıdır.

Bu hareketler Erdoğan karşıtı olarak var olmuşlardır. Bu hareketler ortak hareket etmek istemese de Erdoğan her konuşmasıyla onları Erdoğan karşıtı bir hatta konumlandırmıştır. Bu dinamikler birleşsin diye kimi siyasetlerce özel bir çaba gösterilmiştir de. 7 Haziran'dan sonra Erdoğan B ve C planlarını ortaya koydu. Erdoğan nasıl gidecek sorusunu değiştirip siyasi istikrar nasıl sağlanır sorusuna yerini bırakmıştır bu süreç. Seçim mitingleri bile yapılamadı bu süreçte provokasyona gelmemek adına. 1 Kasım seçiminden sonra da Genelkurmayla çöktürme planının ortaya koyan Erdoğan, Kürt hareketine ve halkına karşı savaş başlatmıştır. Bu saldırılara karşı direniş ve iç savaş sürecidir. Ne kadar baş istiyoruz denilse de sürecektir.

Zayıf olan Erdoğan'ı geriletmek gerekir. Erdoğan gerilemeden ve gitmeden en ufak bir hakkın dahi alınacağını zannetmek büyük bir saflık olur. Demokrasi mücadelesi de Erdoğan gitmeden verilemez. Ses çıkarma eylemleri, soyut eylem çağrılarıdır. Türkiye'nin büyük şehirlerinde kitlesel büyük mitingler düzenlemek gerekli. Mart mayıs süreci de bunun için çok uygun bir zaman olacaktır. Son olarak AKP ve Erdoğan karşıtı bir hareketin önderliği yaparak meclisteki iyi niyetli vekillerle işbirliği yapmak gerekir.

Volkan Gülşen'den sonra KJA adına eski HDP milletvekili Sebhat Tuncel söz aldı. Şunları ifade etti:

Soruna iki cepheden bakacağım ve öncelikle hakikati tespit etmek, doğru okumak gereklidir. Bunun ardından görevlerimiz nedir bunlar anlaşılır. Kasrı Şirin'le ikiye Lozan ile de dörde ayrılmış bir bölgeden bahsediyoruz. Ortadoğu'da her sorun yaşadığımızda Kürdistan'ın dört parçasında da direnişlerini sergilemişlerdir. Yani günü birlik bir AKP süreciyle ifade edebileceğimiz bir süreç değildir. Yaşadığımız süreç 1. Dünya savaşına benzetilebilir. Dünya devletleri kendi kollarını Suriye'de sergiliyorlar. Bütün emperyalist güçler Suriye'de bir savaş içerisindedir. Buradaki asıl kavga yeni düzende Kürdistan var mı yok mu meselesidir.

Diyalog ve müzakere süreci başladığında Öcalan bu çatışmaları çok net gördü ve devleti dönüşüme sokmak üzere bir çalışma yaptı. Barış toplumsallaştırmak ve TC'yi demokratikleştirmek için çalıştı ve ciddi anlamda kabul gördü. AKP seçim öncesi masayı sadece devirmede adeta yaktı. Türkiye'de fiili bir faşizm var. Devlet Kürdistan'daki savaşını faşizmin hukuku ile gerçekleştirebilir. Dolayısıyla yaptığımız tartışmaları hangi hukuktan nasıl olacak tartışılmalı.

Kürt hareketi AKP'nin bu durumunu gördü. İki aşama vardı. Örgüt ve devlet. Örgüt yapması gerekenleri yaptı ve güven artırıcı adımlar attı. Fakat devlet güven artırıcı durumlara yapmadı tersine kalekollarla iç güvenlik yasalarıyla güveni yıktı. AKP bombalarıyla saldırılarıyla bu güven yok oldu.

AKP gelince savaş, HDP gelince barış gelecektir. AKP gelip, HDP güçlü bir şekilde gelince kaos

oldu. Kürtler bir soykırma karşı tedbirlerini aldı. Bu süreç 1937 ye benziyor. Bugün yaşadığımız şey budur. Fakat Kürt halkı bu saldırılara rağmen büyük bir direniş sergilediler. Faşizm olanca kuvvetiyle saldırıyor. Yüzlerce insanı diri diri yakmasına rağmen devletin kazanımı yoktur.

Burada sorun batıda ne yapıyoruz olmalıdır. Tam bir iç savaş yaşanıyor mu denildiği zaman toplu eylemlerin dışında sol grupların bir şey yapma isteği olmadı. Kürt ile devleti baş başa bırakan bir pozisyonadılar. Gezi'de Kürtler nerede diye soranlar, Cizre de Türkler nerede diye sorulmuyor. Tehlike sadece Kürtlerle alakalı değil. AKP şu anda milliyetçi görünümde ve karşı kültürel bir saldırı söz konusu. Türkiye'deki bütün gruplara karşıdır. Buna karşı Kürt halkı direniyor ve çözüm yolunu öz yönetim olarak gösteriyor. Faşizme bu yolla cevap veriyor ve alan daralıyor. Karşısında HDP dışında bir muhalefet yok.

KJA olarak KÖH olarak diyoruz ki, Türkiye devrimci mücadelesi ile Kürt hareketinin birleşmesi gerekiyor. TC'nin demokratikleşmesi için toplumla halkla bağ kurmak ve birlikte mücadele etmek gerekiyor. AKP - Erdoğan karşıtı bir cephe oluşturmak gerekiyor fakat artık konuşmak yerine insanların nasıl örgütleyeceğimiz konusunun tartışılması gerekiyor.

TC'de faşizm durumu varsa bugün direnişi de ortaklaşmak gerekiyor. AKP Ankara, Süruç katliamlarını gerçekleştirdi ve Kürt hareketi ile Türkiye'deki hareketleri buluşturmayı engellemeye çalıştı ve başardı. 8 Mart'ta alanlardaydık ve şimdi önümüzde Newroz var. AKP kitlesel desteği engellemeye çalışıyor. Bu amacı boşa çıkarmak gerekiyor. Önümüzdeki dönem AKP'nin planında Kürdüz emzek gibi bir derdi var. Müzakere yapmak gibi planı yok tersine faşist baskıyı artırarak bütün muhalefeti nefes alamaz pozisyona sokmaya çalışıyor.

Ama her koşulda müzakere masaları kurulacaktır. Çözüm ya bölünerek ya da müzakere ederek çözülebilir. AKP ile masaya oturmak mümkün değilse başkalarıyla kurulmalı. AKP gitmeden barış gelmez. Erdoğan karşıtlığı Gezi'den bu yana çokça değişiyor. Erdoğan karşıtı söylemler o cenahta desteği de artırıyor. Birini göndermek tek başına çözüme götürmüyor tersine yerine neyin geleceğini hesaplamak gerekiyor.

Sebhat Tuncel'den sonra Halkevleri adına Nuri Günay söz aldı. Şunları ifade etti:

Durumun çerçevesini arkadaşlar epey çizdi, oradan devam edelim. Ölüyoruz hakikaten, Kürt hareketine olan saldırı kendine özgü bir durumu ifade ediyor. 90ları ve 80leri aşan bir özgünlük var. Tarihte de böyle oldu, devrim ve karşı devrim mücadelesinin en sıcak olduğu anlar ikisinin birbirine yakın olduğu zamanlardır. Bazen müthiş bir gericilikle yönetilme ihtimalimiz oluyorken bazen de çok önemli atılımları yapma imkânımız da oluyor. Son birkaç yıldır da böyle bir atmosfer içindeyiz. Bizim en temel görevimiz insanların kaybetmeden sıcakkanlı davranmak lazım. Burada irade, geniş halk direnişlerinin ne kadar önemli olduğunu bir kez daha göstermeli.

AKP'nin özel bir iktidar olduğunu söylüyor. AKP'nin kendi potansiyeli bir araya geldiğinde onu kendi iktidarı haline getirdi. Bir dizi hedefi kendisinden önceki koalisyon hükümetlerine benzemediğini gördük.

Kürt açılımları, müzakereler, Kürt hareketinin ileriye dönük yol aldığı dönemleri gördük. Roman açılımı anayasa, askeri vesayetini kaldırılması vb. bir sürü hegemonya vardı.

Kürt hareketinin yapmaya çalıştığı bir istisnadır burada. Liberal bir yanlama yaşadık.

İdeolojik sıkıntı vardı memlekette. Basın açıklaması yapınca bir şey olmuyordu, gözaltına alınca ertesi gün bırakılıyordunuz örneğin. Devrimciler açısından iki dönemi karşılaştırınca; biz basın açıklama özgürlüğümüzü mü özleyeceğiz yoksa güçsüzlüğü yüzünden devirebilir ve ondan saldırgan olduğu bir dönem mi isteyeceğiz. Savaşla, istikrarsızlıkla tehdit edilen ve gericilikle bir arada

tutulmaya çalışılan ve kendi kitlesine politik mesaj bile verilemeyen AKP'yi düşünün. Haziran direnişinden beri, Roboski'den beri katliamlarda kaybedilen yüzlerce arkadaşımızla düşman bir iktidar. Bir o kadar da avantajlı bir durum.

AKP'yi krize sokan birkaç nokta var. Bataklıkta ilerlemeye çalışan bir politika olduğunu, 1. Dünya savaş öncesi bir politika olduğunu düşündüren bir politika.

Kürt hareketine dönük savaş ve orada halledilemeyen bir sorun var. Kentleri, bütün doğayı talan etmeye çalışan bir iktidar. Sürekli sırta ekonomik kriz tehdidiyle yaşayan bir iktidar. Kendi içinde bunun bir yansıması olan krizlerle yaşayan bir iktidar. Hiçbir politikayı özgüvenli yürütmediği bir iktidar var karşımızda.

İç savaş deyince başka bir manzara canlanıyor insanın gözünde, ama AKP'nin bir iç savaşa sürülemez çalıştığı da görülüyor. Tankla topla saldıran bir AKP var. Alevilere düşmanlığı körükliyor, sosyalist hareketi de tutuklamalarla boyun eğdirmeye çalışan bir iktidar bu.

Gezi'de binlerce insan Medeni Yıldırım için yürüdü, orada kalekol için yürüdüğünü de biliyordu. Burada ciddi bir kırılma yaşadık. Nasıl bir yol izlememiz gerektiğiyle ilgili önemli bir veri bu.

İşçi sınıfının birçok kesimi her an birçok patlamaya yol açabilir, Aleviler ciddi tehditle karşı karşıyalar. Gezi'de sokakta olan insanlar bugün sokakta olmayabilir ama Erdoğan'la ilgili görüşleri değişmedi. Kadınların mücadelesi, 8 Mart'ta bambaşka bir şey oldu, hakeza Cerattepe direnişi de önemli. Bunlar memlekette ciddi bir mücadele potansiyelini gösteriyor. Faşizme karşı mücadele, İŞİD ve gericiğe karşı mücadele çok önemli. Son olarak örgütlenme temel şeylerden bir tanesi. Geniş kalabalıklar sokağa çıkabiliyor, ama sonrasında ne yapacağını örgütler ve bunların bir arada durduğu oluşumlar etkiliyor. Yani kitle var, hareket ortaya çıkabiliyor ama önemli olan bu dinamikleri örgütleyebilmek.

Konuşmaların ardından ara verildi sonra soru cevap kısmına geçildi. Soru cevap kısmında dinleyiciler görüş bildirip soru sordular.

Sorulardan sonra ikinci turun ilk konuşmasını Nuri Günay yaptı. Şunları söyledi:

Bazı şeyler halkımızın normal duyguları. Örgütler bazı şeyleri iyi değerlendirmeli. Gezi kitlesi, bu bir yelpaze kitle olarak sokakta yok. Ülkede toplumsal muhalefet adına ne yapıyoruz sokakta yapıyor. Bir hareket yükseliyor, memleket kan revan iktidarına geri dönüyor. Toplumsal muhalefetin aynı momentte olmaması sorumluluktur bütün örgütler açısından.

İki türlü iç savaş hali var kafamda canlanan. Birincisi Alevilerin, Kürtlerin birbirini boğazladığı gerici iç savaş. İkincisi devrimci bir iç savaş. Özyönetimi de böyle değerlendirebiliriz.

Birincisinin olmamasında sosyalist hareketin rolü var. Teorik tartışmalar ile somut tartışmalarda yer almalı. Okmeydanı'nda Tuzluca'yı da öz savunma direniş çadırı gibi şeyler yapıyoruz. Başarıyla yürüttüğümüz her direniş hepimizin ortak değerlendirmesi gereken şeylerdir. Türkiye devriminin yolu gibi bir panel olsaydı, abinin söylediği gibi şeyler söylerdik.

Mücadele yolu olarak biri daha iyi öbürü daha iyi gibi şeyler söylemek yanlış olur. Savaşmadan mücadele sürdürülemez, halk hareketi yaratmadan da mücadele yürütülemez. İşçi hareketi olmadan da mücadele yürütülemez.

Bütün örgütler önemli unsurlar. Mücadelenin sonraki kuşaklara taşınması açısından önemli. Miting vurgusu yapıldı epeyce. Nisan ayı içinde olabilir mi diye bir tartışma var sanıyorum. Büyük mitingler olabilir ama küçük direnişler de yapılmalı.

Nuri Günay'ın ardından Sebhat Tuncel şunları ifade etti:

Hiçbir halk savaş istemez. Kürdistan'da savaşın

en yoğun olduğu yerde aşidi diye sloganlar atılıyordu. HDP bu süreçte savaşı nasıl engelleyecek barışı nasıl getirecek diye çalışıyor. Halk örgütlü olmuş olsaydı durum bu kadar kötü olmayabilirdi. Diyarbakır'da, Sur'da büyük direnişler olurken halkın bir kısmı da hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Hendeklerle öz yönetim ilan edilmez. Öz savunma mekanizmasıdır. AKP'de bilerek durumu buna çevirmiş oldu. Kürt halkının temel isteklerinden birisi Öcalan ile devletin müzakere masasına oturmasıdır. Savaş ya yenilgiyle ya da zaferle sonuçlanır. Müzakere ise en iyi yöntemdir. Müzakere olmazsa bölünme olur mu olmaz mı bilinmez. Rojava devrimin beklendiği en son yerd. Fakat koşullara göre bu şekilde oldu.

Solun görevi insanlığa karşı açılan savaşa karşı direniş mücadelesi sergilemektir. Ezilenin sömürenin olmadığı sınıfsız sömürsüz bir toplumu yaratalım argümanını kullanıyoruz. Kapitalist modernite çözümlenmesi ile demokratik moderniteyi alternatif sunuyoruz.

İşçi sınıfı AKP'ye oy veriyor. AKP'ye karşı olan işçi sınıfı ise Kürtlere düşman. Gezi sırasında büyük bir grev olsaydı AKP diye bir şeyden bahsedemeydik. İşçiler AKP'ye, Erdoğan'a karşılar ama HDP'ye, Kürtlere de düşmanlar. Bu durum HDP'nin yeterliliğinin bir sonucudur. Sınıf perspektifimiz hep var.

Sessizlikten ziyade sesini nasıl çıkaracağını bilemeyen insanların olduğunu görüyorum. Biz halka sesini dışı dökerek yöntemi gösteremedik. Herkes barikatın arkasında olamayabilir. Fakat harekete geçirecek halkaları belirlemek gerekiyordu. Mitingleri iptal etmeseydik ve mitingleri arttırmış olsaydı daha başka bir pozisyonda durulabilirdi. Halkı koruyalım, mitingleri mahallelerde yapalım derken ikisini de yapamadık.

Korku insani bir duygu. İnsanların yaşam kaygısı duyması kadar doğal bir durum yok.

Bu dönem halkın devreye gireceği bir dönem. Eğer bir şeyleri eksik veya yanlış yapıyorsa partinin öncülerin aşılması gerekiyor. Halk gerekirse örgütlenip partiyi de aşmalıdır. Mevcut iktidar bütün herkese savaş açmış durumdadır.

Barış ve müzakere umudunu kaybetmemek gerekiyor. Her savaşın bir barışı vardır. Astsubaylar polisler yaşanan bu vahşete karşılık istifa ediyor. Devlet içinde de bu durum gösterilmiyor.

Sebhat Tuncel'in ardından Volkan Gülşen son konuşmacı olarak şunları söyledi:

Öncelikle biz bugün bir iç savaş yaşanıyor diyoruz. Bu savaş Türk, Kürt, Alevi, Sunni arasında gerçekleşen, etnik bir savaş olarak değerlendirmiyor, biz iç savaş derken devlet ile Kürdistan'daki devrimciler ve halk ile devlet arasında bir savaş yaşanıyor diyoruz. Bu nedenle bu kesimler güçlendiler ve şimdi de Erdoğan hepsine karşı topyekün saldırıyor, 2013'den beri ezilen kesimlerin görülür bir mücadelesi var, bu kesimler birleşme eğilimindedir. AKP karşıtı birleşme hattı örüldüğü zaman bu kesimler birleşme eğilimindedir, bunun en somut örneğini 7 Haziran seçimlerinde seni başkan yaptırmayacağız çağrısı arkasında bir araya gelenlerde gördük. Bizim bugünkü görevimiz ortada hâlihazırda bir öfke varken, buna dair net ve somut bir strateji koymak ve insanlara yol göstermek. Bizim bugün somut olarak Kürdistan'daki savaşa karşı Türkiye'de ne yapmalıyız sorusuna cevap verebilmemiz lazım. Örneğin 7 Hazirana kadar Erdoğan'a karşı söylemler başarılı olmuştu. Ancak 1 Kasım'a kadar olan süreçte bu söylem kullanılmadı, neden kullanılmadı?

Şimdi Mart-Mayıs sürecinde biz diyoruz ki, Erdoğan'a, AKP'ye karşı kitlesel mitingler düzenleyelim ve insanlara AKP ile olan derinliğini ifade etme olanağı yaratalım. Tüm AKP karşıtlarını bir araya getirmemiz gerekiyor, bu kesimlerin ayrı ayrı kendilerini ifade etmesini beklememeliyiz. Bu kesimleri bir araya getirmenin metropollerdeki yolu mitinglerdir. 7 Hazirandan bugüne olan süreçte devlet bize ne yaptırmak istemiyor? Kitlesel mitingler yaptırmak istemiyor. Metropollerde kitlelerin bir araya geldiği mitingleri yaptırmak istemiyor, Sur'a sahip çıkan AKP'yi karşısına alan birleşmeleri istemiyor. Devletin yaptırmadığını bizim yapmamız lazım. Önümüzdeki süreçte en önemli tartışmanın, AKP'ye karşı tüm kesimleri bir araya getirmeyi nasıl başaracağımız olması gerektiğini düşünüyorum.

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Sur'a destek için AKP'ye karşı kitlesel mitingler örgütleyelim

Kürdistan'da AKP hükümetinin başlatmış olduğu iç savaş aylardır devam ederken, bu iç savaşın haklı tarafı olan Kürtlere Türkiye'nin batısından ve Kürdistan'ın diğer bölgelerinden gerekli desteğin verilmediği açık seçik ortada. Bulduğumuz mahallede de bu durum kendisini göstermekte. Yapılan kimi ufak tefek eylemler ise polis baskısıyla ya da saldırılarıyla çabucak bitirilmekte. Son bir aydan fazladır 1 Mayıs Mahallesi'ndeki tablo bunun ötesine geçmiyor.

Kürdistan için bulunduğumuz mahallede destek eylemleri örgütlemek üzere birçok siyaset bir araya gelip kimi faaliyetler organize etmiştik. Stantlar, basın açıklamaları, ses çıkarma eylemleri... Bunlara ek olarak mahallede HDP vekillerinin de katılacağı sürece dair bir halk toplantısı yapmayı önümüze koyduk. Kararını çok öncesinden almamıza rağmen çalışmalarını çok kısa bir zaman bıraktığımız halk toplantısına katılmada bu çalışmanın ürünü olarak kısıtlı oldu. HDP milletvekili Erdal Ataş'ın katıldığı halk toplantısına 100'ü aşkın kişi katıldı.

İlk olarak Erdal Ataş var olan sürece dair değerlendirmelerde bulundu. AKP'nin bu saldırılarına Kürdistan'da verilen mücadelenin meşruluğuna herkesin de buna destek olması gerektiğine değindi. AKP'nin zayıfladığı için tüm kesimlere saldırdığına değinen Erdal Ataş, bu saldırılara karşıda tüm kesimlerin ortak mücadele yürütmesi gerektiğinin altını çizdi. Kürdistan'da bir özyönetim mücadelesi olduğunu, bunun doğru bir mücadele olduğunu vurguladı. Erdal Ataş'ın konuşmasının ardından halk

toplantısını örgütleyen siyasetler sırayla kısa birer konuşma gerçekleştirdi. Bu konuşmalarda katılımın az olması eleştirilirken, bir diğer yandan da Kürdistan'daki mücadeleye selam gönderildi. Mahallelerdeki polis ablukasına dair de mücadele çağrısı yapıldı.

Köz olarak biz de yaptığımız konuşmada; bugün ülkede bir rejim krizinin olduğuna ve bu krizin içerisinden çıkmaya çalışan zayıflayan bir AKP'nin olduğuna değindik. AKP'nin zayıflamasından kaynaklı bu kadar saldırganlaştığı ve kendisine tehdit olarak gördüğü tüm kesimleri sindirmek ve tasfiye etmek için uğraştığını vurguladık. Sur'da, Cizre'de, İdil'de süren ablukanın bunun bir ürünü olduğunu, bu ablukanın kaldırılabilmesinin yolunun da metropollerdeki AKP'ye karşı birleşik kitlesel mitinglerden geçtiğini ifade ettik. Bu tarz mitingleri örgütleyemediğimiz müddetçe de ne Sur'un, ne de Cizre'nin rahat bir nefes alabileceğini, bunun yükümlülüğünün de Türkiye sol hareketi ve devrimcilerde olduğunun altını çizdik.

HDP, ESP, SODAP, EMEP, Partizan, DHF, AKA-Der ve Köz olarak bizim örgütlediğimiz halk toplantısı yapılan konuşmaların ardından ortak mücadele çağrısı yapılarak sonlandırıldı.

Kürtlere Özgürlük, Ortadoğu'ya Barış!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Devrimci görevlerin eksikliğinin 15 Mart anmasındaki dışa vurumu

1 Mayıs Mahallesi'nde geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi bu sene de 15 Mart 1995 tarihinde yitirdiklerimizin anması gerçekleştirildi. 12 Mart 1995 yılında Gazi'de patlak veren ayaklanmaya destek için sokakları kuşatan 1 Mayıs Mahallesi emekçilerinin üzerine devlet güçleri bir kez daha silahlarla saldırarak 5 emekçiyi katletmişti. O günden beridir her yıl hem Gazi Mahallesi'nde hem de 1 Mayıs Mahallesi'nde devrimcilerin öncülüğünde anmalar gerçekleştirilerek o günün politik anlamı emekçiler nezdinde yaşatılmaya çalışılmaktadır.

Bu yılki 15 Mart anması için bir araya gelen demokratik kitle örgütleri ve devrimci siyasetler yapılan toplantılar ve hazırlık çalışmaları ardından 15 Mart Salı günü 1 Mayıs Mahallesi'nde bir anma gerçekleştirildi. Anmanın olduğu gün öncelikli olarak '95 yılında yitirilenlerin mezarlarını ziyaret edildi. Öğlen saatlerinde 1 Mayıs Mahallesi cem evinde verilen yemeğin ardından toplanan kitle öncelikle Cennet düğün salonunun önüne, oradan da '95 yılında devletin 5 emekçiyi katlettiği 30 Ağustos İlköğretim okulu önüne yürüdü. Yürüyüşün sonunda 15 Mart Platformu adına ve Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi Şehit Aileleri adına basın metinleri okundu. Basın açıklamasının ardından sloganlar atılarak eylem sonlandırıldı.

Yaklaşık 200 kişiyi katıldığı 15 Mart anma eylemi son yıllarda gerçekleştirilen anmalar içerisindeki en cılız eylemdi. Eylemin hafta içinde iş saatlerinde yapılıyor olması bunların en temel sebeplerinden birisiydi bir diğeri de kurulan 15 Mart Platformunun eyleme yönelik hazırlık çalışmalarındaki eksiklikler bütünüydü. En önde Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi'nde yitirdiklerimizin resimlerinin olduğu pankartla birlikte aileler, hemen onun ardında da platform adına hazırlanmış olan ve "Asimilasyon ve Katliamlara Karşı 12-15 Mart'ı Unutma Unutturma" pankartları taşındı. Pankartların arkasında eylemi örgütleyen kurumların ve katılan siyasetlerin birer adet flamaları taşındı. Ortak sloganlarla yapılan yürüyüşte sık sık "15 Mart'ı Unutma Unutturma; Katil Devlet Hesap Verecek; Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz; Kürdistan Halkı Yalnız Değildir" gibi sloganlar atıldı.

Bu sene geçtiğimiz senelere nazaran biraz daha erken toplanan 15 Mart Platformu ilk toplantısından itibaren bu yılki anmanın daha kitlesel geçmesi yönünde adımlar atmayı önüne koydu. Hızlı kararlar alarak pratik örgütlenme işine daha fazla vakit ayırma kaygısı taşındı ve bu kaygı üzerinden hareket edilmeye çalışıldı. Nitekim ilk başlarda tüm kurumların bu yönde irade göstermesi birçok suni tartışmayı da ortadan kaldırmış oldu. Hızlı bir şekilde eylemin günü, saati ve şiarı belirlenerek duyuru için materyallerin hazırlanması sağlandı. 13 Mart Pazar günü saat 14.00 olarak belirlenen eylem tarihi, şehit aileleri adına ilk toplantılara duyurulmamasından kaynaklı katılmamış olan arkadaşın itirazıyla tekrar tartışmaya açıldı. Gazi ve 1 Mayıs şehit aileleri olarak anmaların gününde yapılması yönünde irade koyduklarını ve bu tarihlerin dışında yapılacak olan anmalara katılmayacaklarını beyan etti. ESP adına gelen temsilci de kendilerinin bu konuda şehit ailelerine tabi olduklarını onların kararları neyse o doğrultuda hareket edeceklerini söyledi. Önceki toplantılarda ESP'nin de dahil olduğu tartışmalar yapılmış, eylemin kitleselliği ve var olan sürece ilişkin güçlü bir yanıt olabilmeye için pazar gününde yapılması yönünün de ortak irade çıkmıştı. Ne yazık ki tüm bu kararların hepsi son anda tekrar tartışmaya açıldı ve hazırlanmış olan tüm materyaller iptal edildi. Ailelerle görüşülüp hafta sonu yapılmasına karar kılınan anmaya

dâhil olmaları konusunda davet edilerek eski kararın devam etmesi için tekrar çaba sarf edildi. Bu konuda hangi işleyişin ve kaygının ürünü olduğunu anlamadığımız bir ısrarla, kesinlikle hafta sonu olacak olan bir anmaya katılmayacakları, kendilerinin ayrı bir anma yapacakları yanıtı alındı. Bu durum üzerine platform toplantılarında ise devrimci siyasetler arasında, örneğine pekte rastlayamayacağımız tartışmalar yaşandı. Özellikle eylemin kitlesel geçip geçmemesi konusunda yapılan tartışmalar ise hafife alınacak tartışmalar değildi. Platform içerisindeki örgütleyici kurumlardan ESP hariç tüm kurumların 'kitlesel geçmesi önemlidir, bunun içinde hafta sonu olması elzemdir fikrine karşı; ESP'nin kitleselliğinin bir önemi yok asıl önemli olan anmanın muhtevasıdır, biz bize olsak da tarihinde gününde yapmaktır aslolan ve bunu gelenek haline getirmektir önemli olan' tartışması oldukça uzayan bir tartışma oldu.

Hatta eğer ailelerin dediği olmazsa ESP olarak platformdan çekileceklerini ifade ettiler. Biz de bu tartışmalar içerisinde; geçmişte yitirdiklerimizin anmalarını yaparken önemli olanın gününde yapılması değil, şuan içerisinde geçtiğimiz politik sürecin muhtevasına uygun ve bugünle bağını kurarak kitlesel bir şekilde gerçekleştireceğimiz eylemliliklerdir, görüşünü savunduk. 15 Mart'ın anmasını yaparken o günkü devlet zihniyetinin bugünkü AKP eliyle devam ettiğini ve bugünkü AKP'nin de çok daha yoğun saldırılarını başta Kürtler olmak üzere tüm ezilenlere yönelttiğinin altını çizdik. Bu 15 Mart anmasının da bu saldırılara karşı güçlü bir yanıt olması halinde 15 Mart'ta yitirdiklerimizin hesabını sorma yolunda bir adım daha atmış olabileceğimizi vurguladık. Devrimci siyasetlerin de bu perspektifle hareket ederek sorumluluklarını yerine getirme görevi olduğunu ifade ettik.

Yapılan tartışmaların ardından platformun çoğunluğu hafta sonu olması yönünde irade beyan edince aileler adına gelen arkadaş yapılacak olan anmaya katılmayacaklarını beyan ederek toplantıdan ayrıldı. Hemen ardından da ESP temsilcisi de bu karardan ötürü platformdan çekildiklerini beyan ederek toplantıdan çıktı. HDP ise bu duruma ilişkin bir sonraki gün kararlarını bildireceklerini söyledi. En nihayetinde HDP'de platformdan çekilme kararını bildirdi. Hemen sonrasında Köz olarak bizim, Partizan'ın ve DHF'nin dahil olmadığı lakin platformdan çekilen ESP ve HDP'nin dahil olduğu bir platform toplantısı gerçekleştirildi. Bu toplantıda ise eylemin gününde yapılması kararı çıkarılmıştı. Bu kararın çıkarılmasına da Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ön ayak oldu. Anmanın yapılacağı güne son bir hafta kalmış olmasından kaynaklı yapılan toplantıda tekrar bir eylem tarihi kararını tartışarak hiçbir şey örgütleyememe durumundan kaçındığımız için bu karara uyacağımızı beyan ettik. Platformun almış olduğu bir kararın platformun birçok bileşeni yokken aksine platformdan çekildiğini ifade etmiş olan kurumlarla birlikte yapılan bir toplantıda değiştirilmiş olmasının doğru olmadığını ESP'nin böylesi bir apolitik tutum takınarak HDP ile birlikte platformun önünü tıkamasının yanlış olduğunu ifade ettik. Buna dair değerlendirmelerimizi de asil olarak anmadan sonra yapaca-

ğımız değerlendirme toplantısında ifade edeceğimizi beyan ederek tartışmayı sonlandırdık.

Platform adına Köz olarak bizim kaleme aldığımız 5000 adet bildiri dağıtımı ve ozalitle 15 Mart çağrısını yaptık. En nihayetinde elimizde kalan birkaç gün içerisinde yapılan kısıtlı çalışmalarla yukarıda belirttiğimiz gibi son yılların en cılız 15 Mart anmasını gerçekleştirmiş olduk.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

15 Mart Anması için dağıtmış olduğumuz bildiri

"12-15 Mart Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi'ni Unutma Unutturma 21 yıl önce eli kanlı TC Devletinin ezilenlere, emekçilere yönelik saldırılarının hedefinde bu kez Gazi Mahallesi'ndeki emekçiler vardı. Çünkü 1 Mayıs Mahallesi gibi Gazi Mahallesi de devrimcilerle halkın bağlarının sıkı olduğu, alevi Sünni, Kürt demeden birlikte yaşam alanlarının yaratıldığı mahallelerdendi. İşte bu birliktelikten korkan devlet elbette ki bu mahalleleri hedef alacaktı. Alevilerin yoğun olduğu bir kahvehaneyi tarayarak bir Alevi dedesini katleden devlet Gazi halkını sindirmeyi amaç edinmişti. Ancak bu saldırı karşısında sınımsız korkmuş bir Gazi Mahallesi değil, topyekün "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganlarıyla ayağa kalkmış ve devletin koluk güçlerinin olduğu karakolu basmaya yönelik bir mahalle vardı. Bu kalkışma elbette ki kendisi gibi olan mahallelerde yankısını buldu. Bunlarında en başında 1 Mayıs Mahallesi geldi. Gazi'nin sesine ses olmak için kuşatıldı 1 Mayıs Mahallesi sokakları. "Gazi'nin Hesabı Sorulacak, Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz" sloganlarıyla yürüdüler katil devletin üzerine. Yitirdi 1 Mayıs Mahallesi, 5 emekçi kardeşini de bu mücadelede. Yılmadı sinmedi, korkmadı, bir kez daha gösterdi 1977'lerdeki dayanışma ve mücadele ruhunu. 77'lerden bugüne dek tüm saldırı ve kuşatmalara rağmen bu mahalleyi bugünlere taşıyan da işte bu mücadele ve dayanışma ruhudur.

12-15 Mart'ı unutmadığımızı, o mücadeleyi hala yaşadığımızı haykırmak için çıkıyoruz sokaklara. Nasıl ki Gazi'nin sesine ses olup bir sel gibi akımsak, bugünde Sur'un, Cizre'nin İdil'in sesine ses olup inmeliyiz alanlara. Amed'in, Suruç'un, Ankara'nın hesabını sormak için çıkıyoruz sokaklara. Aynı TC devletinin bugün AKP eliyle sürdürmüş olduğu tüm baskı ve saldırılarına karşı 77'lerden, 12-15 Martlardan öğrenerek mücadeleyi yükseltiyoruz.

Amed için Sokağa, 12-15 Martı Anmaya!
Suruç için Sokağa, 12-15 Martı Anmaya!
Ankara için Sokağa, 12-15 Martı Anmaya!
Kürdistan İçin Sokağa, 12-15 Martı Anmaya!
Kendin için,

Mahallen için,
Sınıfın için sokağa, 12-15 Martı Anmaya!"

1 Mayıs Mahallesi 15 Mart Platformu (Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Aka-Der, DHF, DHP, EMEP, ESP, Haziran Hareketi, HDP, Köz, PARTİZAN, SODAP)

15 Mart'ta Düşenler Kavgamızda Yaşıyor!

Gazi'den Cizre'ye Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!

HDP 2. Kongresinden izlenimler

Ankara'da 24 Ocak Pazar günü HDP'nin 2. Olan kongresi gerçekleştirildi. Kongrede ilk olarak divan seçildi. Seçilen divandan birisi kısa bir açılış konuşması gerçekleştirdi. Açılış konuşmasında, "Özerk yönetim talepleri üzerinden bir saldırıya tanıklık ediyoruz. Şu an açılan hendekler saldırılara karşı basit bir savunma aracı ama arkasındaki direniş yolunuzu aydınlatıyor" denildi.

HDP bayraklarıyla süslenen salonunun giriş kısmına üzerinde "Demokratik siyaset, demokratik özerklik, demokratik cumhuriyet" yazılı büyük pankart asıldı.

Salonun çeşitli yerlerine de "Katıl, harekete geç, değiştir", "Em berxwadanaxweseriya demokratik slavdikin", "Zindanlar boşalsın siyasi tutsaklara özgürlük", "Hasta tutsaklar insanlık ayıbıdır", "Vicdani ret hakkı tanınsın", "Jin jıyan azadi" ve "Sosyal güvence, sendika ve grev her emekçinin hakkıdır" yazılı pankartlar yer aldı.

Paris'te katledilen üç Kürt kadın siyasetçi Sakine Cansız, Leyla Şaylemez ve Fidan Doğan ile geçtiğimiz günlerde Silopi'de öldürülen Seve Demir, Pakize Nayır ile Fatma Uyar ve Varto'da cenazesine işkence edilerek teşhir edilen HPG'li Ekin Wan'ın fotoğrafları da salonda yer aldı.

Kongreye, Rojava'da ve Suruç, Ankara, Diyarbakır katliamlarında yaşamını yitirenlerin aileleri ve yakınları katıldı. Kongreye birçok devrimci hareket ve siyasi parti de katıldı. Partizan, DHF, SODAP, Kaldıraç, HTKP, ÖSP, Halkevleri, ÖDP, EMEP, ESP, Yeşiller ve Sol Gelecek Partisi, SYKP, CHP, MAZLUMDER, İHD, MEYADER, YAKADER, TUHAD-FED gibi siyasi parti, kurum, sendika ve sivil toplum örgütü temsilcilerinin yanı sıra çok sayıda, aydın, gazeteci, yazar, sanatçı ve barış bildirisine imza attıkları için haklarında soruşturma başlatılan akademisyen de kongreye katıldı.

Kongrede Figen Yüksekdağ ve Selahattin Demirtaş konuştu. Figen Yüksekdağ konuşmasında şunlara değindi;

"HDP'nin 7 Haziran başarısı Türkiye ve Kürdistan halklarının demokratik siyaseti kurma enerjisini ortaya koydu. AKP kurucu enerjisi sa-

hip değildir. Türkiye'de aylardan bu yana ülkeyi yıkıcı bir rejim yönetiyor. AKP parlamenter demokrasiyi yıkmıştır, bunu tekrar HDP olarak biz inşa edeceğiz. Kendisinin dışında bütün kesimlere teslimiyet dayatan bir iktidara karşı direnmek meşrudur. Bizler de direndik direnmeye devam edeceğiz.

Hakikatin bu kadar saldırıya uğradığı koşullar içerisinde bu hakikat için direnmek, söz söylemekten ve yeni cümlelerle, yeni bir yaşama açılmaktan başka bir seçeneğimiz yok. Bizler yeni yaşamın gücünü yeni sözler söyleyerek ve yeni cümleler kurarak bir güce dönüştürmeye yöneldik.

Nefretin sözü karşısında bütün Türkiye halklarının kucaklaşmasının sözünü söyleyeceğiz, hareketini örgütleyeceğiz. Bugün Sur'da, Cizre'de, Silopi'de bizim bu sözümü ve irademiz vardır. İşte bu sözün hareketi vardır.

Artık geldiğimiz tarihsel kavşakta bir şeylerin değişmesi gerekiyor. Bu değişimin HDP'nin temel eksenini olan radikal demokrasidir.

Bizler Gever'den, bizler Taksim'den bizler Ege'den Akdeniz'den Karadeniz'den, bizler yaşamın her alanında yeniyi yaratma gücüne sahip olanlar olarak geliyoruz.

Ağır tecrit altında olan Sayın Öcalan kongremize mesaj gönderemedi çünkü aylardır çok yoğun bir tecrit altında tutuluyor. Siyasi iktidarın sorumsuz yaklaşımından dolayı barış ve müzakere sürecinin geliştirilmesi için bu fırsat önemli oranda ortadan kaldırıldı. Ben bugün o sürecin olanaklarını yeniden hatırlamanın ve Dolmabahçe Mutabakatı ile geline düzeye yeniden dönülerek, sürecin yeniden başlamasının önemine

dikkat çekmek istiyorum."

Figen Yüksekdağ'ın ardından kürsüye Selahattin Demirtaş çıktı. Demirtaş konuşmasında şu noktalara vurgu yaptı:

"Herkesin beklentisi çözüm sürecinden kalıcı bir barış çıkmasıydı. O dönemde de bizi 'vatan

hainliğiyle' suçlayanlar oldu. Özellikle Türkiye'de ırkçı çevreler 'devleti parça parça ettiğimizi' iddia ederek saldırıyorlardı. Ülkemizde bütün vücudumuzu taşın altına koyduğumuzda da bizi 'vatan hainliğiyle' suçladılar. Bugün de çözüm sürecini bitirenler bizi 'vatan hainliğiyle' suçluyorlar.

"Türkiye'nin tek Türkiye partisi biziz. Israrla 'siz bölücüsünüz' diyenlerin tuzağına düşmeden ülkede yeni bir birlik kurmaya çalıştığımızı anlatmak zorundayız.

"Biz özyönetimi savunduğumuz için yine 'vatan haini' ilan ediliyor. Ama Türkiye'nin, toplumun bölünmesini engelleyecek bir modelden bahsediyoruz. 'Madem özerkliği savunuyorsunuz neden şehir savaşları var' eleştirisi yapıyorum. Özyönetimin barikatla alakası yok; doğru, doğal bir şey değil. Bizim savunduğumuz modelde her yerde hendek olacak diye bir şey yok. Bizim hendek ve barikat anlayışına yol açan ana soruna bakmamız gerekir. Eğer onu anlarsak diyalog ve müzakere ile bu sorunları çözmek çok kolaydır. Hükümet ise 'Ben ev ev temizlik yapacağım. Geri kire sivil katliamları da göze alacağım' diyerek bu meseleyi çözmeye çalışıyor. Bizler mevcut durumu kamu güvenliğinin bozulduğu bir durum olarak görüyorsak, gelin o zaman bunu çözecek ortak diyalog yolunu kullanalım.

2016 Türkiye'sinde siyasetçiler bakanları dev-

reye sokmaya çalışıyor, kavga yürütüyor, yaralıları aldramıyoruz. Halen Cizre'de bir bodrumda yaralılar."

Yapılan konuşmaların ardından gelen davetlilerin isimleri okundu ve ardından da kongre seçimine geçildi.

Yaklaşık beş bin kişinin katıldığı kongrede en fazla dikkati çeken noktalardan birisi ise sahne arkasına yansıtılan Türk bayraklı "Eşit Yurttaşlık Ortak Vatan" sloganydı.

Biz de bu kongreye katılarak birçok siyaset gibi kendi standımızı açtık. Standımızda gazetemizle birlikte özellikle "Bin Umut Adaylarından HDP'ye İmkânlar ve Engeller" adlı son çıkarığımız broşürü koyduk. Broşür ve gazetemizin son sayısındaki yazılar üzerinden standımıza gelenlerle sohbetler gerçekleştirdik. Alanın darlığı katılımın yoğunluğu bu sohbetler için çok iyi fırsatlar sunmasa da bunu olabildiğince yapmaya çalıştık.

"Ortak vatan, parlamenter demokrasinin insası, karşıımızdakileri düşman olarak görmeme, hendeklerin normal olmadığı" gibi vurguların öne çıktığı HDP 2. Olağan kongresi önümüzdeki süreçte HDP'nin ezilenler açısından nasıl bir politik mücadele vereceğinin de ciddi emarelerini yansıttı. Amansız saldırılara karşı amansız bir mücadele verebilmek için kitlelerin seferberliği değil parlamenter yolların meşruluğu ve geçerliliği ön plana çıkarıldı.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler ise asolan mücadelenin kitlelerin bilfiil dahil olduğu mücadeleler olduğunu, parlamenter mücadelenin bunun için bir araç rolü üstlenebileceğini öne çıkararak bu mücadelelere önderlik edebilecek komünist bir partiyi yaratmanın mücadelesini veriyor ve verecektir. Böyle bir partinin yaratılması yolunda ise devrimcilere sorumluluk alma çağrısında bulunmaktadır.

Devrim İçin Devrimci Parti, Parti İçin Komünistlerin Birliği!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

HDP Kongre hazırlık toplantıları

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak HDP Genel Kongresi'ne giderken biz de yerelimizde 3 toplantıya ve ilçe kongresine katıldık.

İlk katıldığımız halk toplantısı hafta sonu gerçekleşti. Yaklaşık iki yüz kişi katıldı. Bu toplantının amacı kongreye hazırlıktı. İnsanlardan yönetim için isim alındı. Toplantıda yereldeki yönetime dair eleştiriler oldu, merkezi bir eleştiri olmadı. Bir yoldaşımız söz aldı. Toplantıyı selamlarken, söze başlamadan önce HDK-HDP bileşeni olmadığımızı belirttik. Eylemlerin azaldığını, kitleselliğin düştüğünü ifade ederken kongre vesilesiyle de olsa halk toplantıları yapmanın önemli olduğunu ifade ettik; bunları daha arttırmak gerektiğini, insanların kaynaşmasını ve özgüvenini getireceğini vurguladık. Yeni yönetimin de eylemlerin arttırması ve diğer kurumlara ortak iş yapabilmesi gerekir dedik.

İkinci katıldığımız toplantı hafta içiydi ve halk toplantısı olacaktı, lakin katılım çok düşüktü. Delege seçimi yapılacaktı. PM üyesi de toplantıda hazır bulunuyordu. Belki de katılımın azlığından farklı farklı eleştiriler geldi genel merkeze yönelik. Bileşenler arasındaki dağınıklardan bahsedildi. Bu diğer sol akımlardan ziyade Gençlik, KJA ve HDP arasındaki kopukluktu. Aynı zamanda HDK-HDP ilişkisi tartışıldı. Politik olarak Türkiye'deki ölüm sessizliği sebebiyle insanların canının yandığı ifade edildi. HDP'nin oturaklı net bir çağrı yapmadan kitlelerin gelmeyeceğinden bahsedildi, eylemlere katılımın düşüklüğünden dem vuruldu. Sokaklara çıkmak için genel merkez tarafından 6-7 Ekim gibi bir çağrı yapılmalı, dendi.

Aynı zamanda örgütsel tartışmalar olurken, yurtsever bir arkadaş "KÖZ'den gelen arkadaşları görüyoruz, aktifler hem seçimlerde hem de eylemlerde yan yana geldik. Varlıklarından haberdarız lakin hem bileşen değilsiniz hem de beklentileriniz var, sanki bir arka bahçeymiş gibi bakılıyor" diye bir eleştiri getirdi. Biz de "Bileşen değil çünkü ayaklanmayı savunan farklı bir stratejimiz var, öyle bir parti kurmak istiyoruz. Bunu yaparken siyasetin de içindeyiz, HDP çalışmalarına omuz da veriyoruz. Baktığımızda burada bileşenler yok ama biz bileşen olmadığımız halde buradayız. HDP'ye ne zarar verir ne vermez konusunda HDP'nin içerisinde olsak ve HDP'nin alacağı bir karara uymadığımız zaman biz HDP'ye zarar vermiş oluruz. Bunu yapmaktansa kendi siyasal özgünlüğümüzü koruyup hem de HDP'nin yanında yer almaya gayret ediyoruz. Aynı zamanda 6-7 Ekim'deki yaptığı gibi çağrı yapılmıyor, Kürdistan'da katliamlar varken herhangi bir eylemsellik yok." dedik. Bir arkadaş da HDP devrim partisi değil, burada demokratik alanda siyaset yapıyor, silahlı bir çatışma vs. beklemeyin, dedi. Biz de HDP böyle bir şey yapısını demedik, derdimiz-beklentimiz yok ama insanları sokağa dökme gücüne sahip ve bunu şu an yapmıyor, ama yapabilir ve yapmalı, bu

kitlesel eylemlerde biz de varız, dedik.

Üçüncü toplantıda konuşmalar üzerine yoldaş şunları söyledi. "Asıl sürpriz 7 Haziran'da yaşandı. HDP sadece yüzde 10'u bulmak gibi bir amacı varken, yüzde 13 aldı, 14'ü zorladı. 1 Kasım seçimleri sopalı bir seçim oldu. Katliamlar dahil her türlü saldırı gerçekleşti. HDP hiçbir yerde çalışma yapmadı yahut yapamadı. Ona rağmen 59 vekil çıkarabildi. Bu aslında önemli bir başarıdır. Seçimlerde çalışma yapılamaması teknik sebeplerle açıklanacak bir sorun değildir, siyasi sorundur. Demirtaş, katliamlarla insanlar öldürülürken biz oy isteme lüksüne sahip değiliz diyeceğine Suruç'un/Ankara'nın hesabını sorabilmek için oylar HDP'ye, diyebilmeliydi. Ankara katliamı sonrası herkesi evine gönderileceğine katliam sorumlusu saraydır, saraya hücum diyerek kitleler harekete geçirilebilirdi. Barış Bloku'nun yaptığı mitinglerde pankart, flama ve slogan yasağı mitinglerin niteliğini düşürdü. Sırf CHP'yi barış bloğuna katmak için siyasetlerin kendi rengiyle katılmasına izin verilmedi. Üstelik CHP savaş tekeresine onay verdi. Bahçelievler'de de Emek, Demokrasi ve Barış Bloku'nda CHP'yle yan yana getirilmek istendik" dedi. Bir HDP'li bize delege olun, dedi. Biz de HDP dışında bir hareket olarak HDP'ye delege öneremeyiz dedik.

Son olarak da kongre oldu. Kongre başlamadan erken saatlerde gittik, salon düzenlenmesinde yardımcı olmuş olduk. 400 kişilik bir kongrede hem seçim sürecindeki hem de şimdiki netliğimizi ortaya koyduk. Açıkçası konuşma yapmak için bir plan da yapmamıştık. HDP ilçe başkanı konuşmamızı istedi. Biz de yaptığımız konuşmaya başlamadan önce ilçede yeni görev alacak yönetimi selamlayarak, yeni yönetime başarılar dedik. Sonra "AKP hükümeti Kürdistan'ın kuzeyinde halka savaş açmış durumda. Sokak yasaklarıyla beraber halkın üzerine tanklar ve toparla saldırıp Kürt halkına karşı yıldırma politikalarıyla savaşın şiddetini gün geçtikçe arttırmakta, buna karşılık halk kendi olanaklarıyla bu saldırılara karşı direnmektedir. Kürdistan'da cereyan eden bu savaşı başlatan AKP'ye karşı 6-7 Ekim'de olduğu gibi bir direniş sergilenmedi. HDP seçim süreci dahil olmak üzere AKP'ye karşı net bir tavır takınmadı. Seçim çalışmaları yürütmemekle beraber bir yapılan saldırılara sükunet çağrısıyla kitleler evde tutulmak istendi. HDP bu savaşa karşı halkı sokağa çıkarıp mitingler ve eylemler örgütlemelidir.

Kürdistan'daki savaşın politik havasını batıya yansıtmalı ki ancak böyle AKP'nin yıldırma ve sindirme politikasına karşı birleşik bir hat çizebiliriz. Aksi, HDP'nin bu sorumluluktan kaçmasından başka bir şekilde tanımlanamaz. Yeni yönetimle beraber ortak eylemler örgütlemek için şimdiden çağrımızdır. Tekrardan başarılar dileriz." dedik.

Yenibosna'dan Komünistler

Kongre sonrası halk toplantıları ve HDK

Mahallede 18 Şubat günü bir dernekte halk toplantısı gerçekleşti. HDP kitleye eylemlere katılmak gerektiğini söyleyip, destek istedi. Sonra HDK mahalle meclisleri kurulmasından bahsedildi. Soru cevap kısmından sonra bir yoldaş da toplantıları sıklaştırmak gerektiğini, yöre dernekleri ve kitle örgütleriyle daha sıkı ilişkiler kurulması ve koordinasyonun olması gerektiğini söyledi. Köy derneklerinin de kahveye dönmemesi, yozlaşmaması ve daha verimli kullanılması gerektiğini söyledi. Bunu söylerken bu derneklerin kitesinin HDP olduğunu bilerek söyledik. Halk olarak toplanmanın değerli olduğunu ifade ettik.

28 Şubat günü Arzela Kültür Merkezi'nde Ayhan Bilgen'in katıldığı bir toplantı gerçekleşti. Yoldaş "Bu tip toplantıları önemsiyoruz, böylesi toplantıları sıklaştırmak gerekir. HDP'nin geçmişinden ders çıkartarak önüne sürece dair yeni görevler koyması gerekir. Ankara katliamına bakarsak herkes evlerine gönderileceğine sarayı hedef göstererek yürütülmeliydi" dedi. Bunlardan önce Sezai Temelli'nin katıldığı bir halk toplantısı olmuştu. Ona da katılım gösterdik. Konuşma yaptık. Yoldaş ilk konuşmasında halk toplantılarının önemini vurgulayıp, sempozyum duyurusunu yaparken ikinci konuşmasında AKP'nin katliamları ve HDP'nin sessizliğine dair bir konuşma yaptı.

İçinde çalışma yürütüyor olduğumuz Mayısta Yaşam Kooperatifi de HDK'ye girme kararı vardı ve HDK'nin tekrar toparlanma sürecine girmeyi başlaması üzerine kooperatife gündem etik, toplantılara kooperatif bileşenleri de katılıyor. Toplantılarda kooperatifin sempozyum duyuruları yapıldı. Newroz gündemi soruldu. Genel olarak DBP kitesi katılırken şu ana kadar HDK bileşeni olanlardan SYKP ve YDI Çağrı'yı gördük. Katıldığımız dördüncü toplantıda Zafer Mahallesi'nde HDK mahalle meclisi kurma kararı alındı. Kooperatifin sorumluluk alacağı belirtildi. Daha sonra kooperatifte gerçekleşen toplantıda meclis üzerine konuşuldu. Bir eğitim toplantısı yapılması planlandı. Kooperatif ortağı bir arkadaşımız da bu eğitimi halk toplantısı şeklinde yapma önerisi getirdi ve öyle oldu. O eğitim toplantısı olan halk toplantısına da aktif katılım gösterdik.

Newroz dolayısıyla toplantıların yapılamama durumu oldu. Halk toplantıları Şirinevler'de değil de mahalle civarında oluyorsa 50-60 kişi katılıyor. HDK toplantılarına 30 civarında katılım olurken, biz de 5-6 kişi katılıyoruz. Şu anda muhtemelen Newroz - 1 Mayıs sürecinden dolayı HDK toplantıları daha az yapıldı, lakin Newroz'dan sonra yeniden toplanma çağrıları olmaktadır. Biz de kooperatifi bu konuda aktifleştirmeyi önümüze koyduk.

Yenibosna'dan Komünistler

“AKP döneminde eğitim: ayrımcılık ve baskılar” sempozyumu

Emekçilerin yaşadığı alanlarda 14 senedir eğitim dayanışmasını sürdüren Mayısta Yaşam Kooperatifi 14. Genel Kurulu öncesi “AKP Döneminde Eğitim: Ayrımcılık ve Baskılar” başlıklı bir sempozyum düzenledi. 21 Şubat Pazar günü 1 Mayıs Mahallesi Boğazören Derneği'nde gerçekleşen etkinliğe 200'ü aşkın kişi katıldı. HDP milletvekilleri Sezai Temelli ve Garo Paylan, Okuluma Dokunma Koordinasyonundan İlknur Birol ve Av. Yasemin Zeytinoğlu, eski HDP vekili Sebahat Tuncel, HDK eğitim meclisinden Alaattin Dinçer, akademisyen Serdar Değirmencioğlu ve Sezen Bayhan sempozyumda konuşmacı olarak yer aldılar.

Mayısta Yaşam Kooperatifi yıllardır varoşlarda yürüttüğü faaliyetiyle ezilenler arasındaki güven ve dayanışma duygusunu güçlendiriyor. Aynı zamanda emekçilerin muhatabı oldukları sorunlar karşısında harekete geçmelerinin olanaklarını yaratıyor. KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin de işaret ettikleri görevleri yerine getirebilmeleri için omuz verdikleri bir dayanışma örgütü. AKP'ye karşı mücadelenin yakıncılaşığı, eğitim alanındaki sorunların doğrudan siyasi iktidarla ilişkisinin herkes tarafından görülebildiği koşullarda bu sempozyum hem Mayısta Yaşam kendi mücadelesini güçlendirebilmesi hem de KÖZ'ün altını çizdiği siyasal görüşler açısından farklı kesimlerin bir araya gelmesini sağlandığı oldukça anlamlı bir etkinlik oldu.

Sempozyumun açılışında ilk olarak Mayısta Yaşam Kooperatifi adına Gürkan Çınar söz alarak 14 yıldır büyüttükleri dayanışmadan ve ironik bir şekilde kooperatifin faaliyete başlamasıyla aynı yıl iktidara gelen AKP'nin, iktidarda olduğu süre boyunca eğitim alanında uyguladığı politikalarından bahsetti. Bu politikaların 12 Eylül darbesiyle yürürlüğe konan politikaların bir devamı ve en uç noktası olduğunu vurguladı. Mayısta Yaşam Kooperatifi'nin nasıl bir dayanışma ve mücadele ördüğünü, emekçilerin sorunlarının çözümü için yan yana gelmek mecburiyetinde olduklarını söyledi.

Okuluma Dokunma Koordinasyonundan İlknur Birol ise “Eğitim Sisteminde Eleme Aracı Olarak Meslek Liseleri” başlıklı bir konuşmayla katkı sundu. İlknur Birol aynı zamanda bir meslek lisesi öğretmeni olarak da konuştuğunu da belirtti.

EĞİTİM SİSTEMİNDE ELEME ARACI OLARAK MESLEK LİSELERİ

AKP iktidarı, iktidar olduktan sonra eğitimde bir programa sahipti. Bu iktidarı hareket ettiren, siyasetlerini belirleyen şey programın dayandığı ana kaynak, bir zamanlar toplumun çoğunluk yurttaşlarının bir hak olarak sahip olduğu çeşitli alanlar, devletin sunduğu bir alan olmaktan çıka-

rılıp parayla alınıp satılabilir ve ulaşmak için çeşitli yarışmalardan geçilmesi gereken bir durum haline getirilmesidir. Aynı zamanda eğitim eliyle topluma bir yeni nizam getiriliyor. Eğitimde yapılan her değişiklik size birden çok fayda sağlar, eğer devlet gücü elinizdeyse. Çocuklar eliyle ailelere nüfuz edersiniz. Bir fikrin toplumda yaygınlık kazanmasını istiyorsanız, çocuklar ve gençler eliyle hızlı bir şekilde topluma nüfuz edebilirsiniz. AKP'nin elindeki program, piyasacı ve kara dayalı eğitimi organize etmek ve eğitimi dine dayalı, bilimden uzak yeniden düzenlemeye tabi tutmaktır.

AKP faşist bir iktidardır, katliamcıdır, insana değer vermez. Kar ve paranın dışında elinde hiçbir programı yoktur. Buna karşı demokratik, eşitlikçi, cinsiyetçi olmayan, renkli, bilimle iç içe geçmiş bir eğitim dünyasını biz kurabiliriz. Bombalar altında insanlar yaşama tutunmaya çalışırken, savaş kapımızda. Sorumlu insanlar olarak yapmamız gereken, okulun içini de dışını da, sokağımızı da mahallemizi de, yeniden kurmak için örgütlenmek ve mücadele etmektir.

HDK eğitim meclisinden Alaaddin Dinçer'in Anadilde Eğitim başlıklı konuşmasının satırbaşları şunlardır:

ANADİLDE EĞİTİM

Anadilde eğitim talebi bilimsel bir gerçeklik olmakla birlikte siyasi bir taleptir. Toplumun en geniş kesimlerinin bu talebin etrafında örgütlendirilmesi, ikna edilmesi akabinde başarılabilir. Anadilde eğitim talebini Kürtlerin istemesi yeterli değil. Bu ülkede yaşayan diğer halkların da bu süreçte ikna edilmesi gerekli. Bu bir zaman meselesi, uzun soluklu bir örgütlenme ve mücadeleyi de gerektiren bir durumdur. Anadilde eğitimin, halkların talebi olarak gündemde tutulmasında ısrar etmek gereklidir. Mayısta Yaşam Kooperatifi de hemen her panelinde gündemine alıyor. İstanbul'un değişik yerlerindeki kurumları ile tartışıyor ve bu çok doğru bir şeydir. Diğer kurumların da buna öncülük etmesi gerekiyor. Önümüzdeki dönem, anadilde eğitim talebinin Türkiye'nin barış, demokratikleşme, özgürleşme talebi ile iç içe geçerek sürdürüleceği bir dönem olacak.

Eski HDP milletvekili Sebahat Tuncel ise “Sokağa Çıkma Yasakları ve Eğitim Hakkının Engellenmesi” başlıklı bir konuşma gerçekleştirdi, şunları vurguladı:

SOKAĞA ÇIKMA YASAKLARI VE EĞİTİM HAKKININ ENGELLENMESİ

Türkiye'de her şey bölünmüş olduğu gibi, eğitim de bölünmüş, sınıfsal bir sorun var. Zenginler

özel okullara gidiyor, yoksullar meslek liselerine gidiyor. Yoksullar üniversiteleri kazanmıyor, olanakları yok. Kadın özgürlüğü, eşitlikçi, demokratik bir sistemi kuralıyız, bu devletten bekleyemeyiz bunu. Kapitalist modernist sistemin dışında kendi sistemimizi kurmak önemli, Mayısta Yaşam'ın yaptığı bu açıdan çok önemli. Bu bir itiraz meselesidir. Bunu büyütme önemlidir. Kürdistan'da ciddi bir savaş var, ama görkemli bir direniş var. Bu direniş sadece Kürtler için değil, tüm insanlık içindir. 81 gündür sokağa çıkma yasağı var Sur'da. Ama oradakilerin hiçbiri olanlar karşısında sessiz kalmadı. AKP hükümeti varolduğu sürece bu ülkede barış olmayacak. Bu faşizmi geriletecek olan Kürdistan'daki direnişle Artvin'deki direnişi birleştirmek. Bu mücadeleyi büyütme gerekiyor.”

Sempozyumda yer alan vekillerden HDP milletvekili Garo Paylan “Azınlıklar ve Anadil Temelli Çok Dilli Eğitim” başlıklı bir konuşma yaptı. Konuşmasında şunları vurguladı:

AZINLIKLAR VE ANADİL TEMELLİ ÇOK DİLLİ EĞİTİM

Anadil temelli çok dilli eğitim talebi, bütün taleplerimizin çok önemli bir nüvesi. Bugün belki bu salonda olanlar dahil pek çok insan sanki çok dilli eğitim bu topraklarda hiç yaşanmamış diye düşünür. Oysa işin doğası budur. Yani tarih, insanlık, değerlerimiz, kültürlerimiz bütün bunlar doğasında akardı, birlikte yaşardı.

Bundan 101 yıl önce ülkemiz bugünkü gibi büyük bir kaotik döneme giriyor ve dönemin liderleri ülkeyi bir uçuruma atıyorlar ve Birinci Dünya Savaşı'yla birlikte bu topraklardaki halkların yarısı buralardan gönderiliyor, katlediliyor. Geriye kalan unsurlarla beraber devlet kuruluyor. Baktığımızda gidenlere saygısı olmayanın ya da büyük bir cinayetin üzerine bir ortaklık kurmak, yeni bir devlet kurmak ne kadar mümkünse geride kalan çok kültürlülük, çok inançlılık meselesine saygı da kaybediliyor. Kürt- Türk birlikte diye bakılan anlayışta nihayetinde egemen olan anlayış Kürt'e de haklarını vermekten imtina ediyor.

Biz eğitimin demokratikleşmesi gerektiğini savunuyoruz. Ve Hrant Dink'in bir hayali vardı, ders kitaplarında Ali'nin topu Agop'a atmasını istiyordu. Agop'un da topu Berfin'e atmasını istiyordu. Bu öneriler bakana sunuldu. Ancak dediğim gibi bugünlerde demokratik taleplerin bile ihanetle eşlendiği, her türlü direncin kriminalize edildiği, kötülüğün sıradanlaştığı günlerden geçiyoruz. Sonuna kadar barış diyoruz ama her gün canlarımızı yakıyoruz. Bu kötülük, yüz yıldır hesap vermemiş bu aygıt tekrar bizlere saldırıyor. Savaşın kazanımı olmaz. Barışta herkes kazanır. Önemli olan hepimizin onurunun, kimliğinin güvence altına alınması, bunu da el birliğiyle kötülüğün aktörlerini devre dışı bırakarak gerçekleştirebiliriz. Bir arada yaşam iradesini kutsayan siyasetçilerle ve sivil toplumla bu işi nomine edebiliriz. Elbette ki biz faşizme karşı direneceğiz. Umarım ki Türkiye halklarının çıkarımın bekasının buradan geçtiğini anlatabiliriz. Suriye örneği karşımızda, bunu becerememiş bir Suriye'nin nereye gittiğini gördük. Türkiye de büyük bir riskle karşı karşıya. Her talebimizle hayatın her alanında eşit olmak istiyorsak bunu da toplum-

sallaştırmamız gerekiyor. Her iddiamızı elden ele, evden eve, işten işe taşımamız gerekiyor.

Doğuş Üniversitesi öğretim üyesi Prof. Dr. Serdar Değirmencioğlu da sempozyuma katılarak “Özel Üniversiteler ve Eğitimin Ticarileşmesi” başlıklı bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmasının başında Mayısta Yaşam Kooperatifi'nin kendine dert edindiği şeyleri bizzat kendisinin deneyimlediğini bu sebeple kooperatifin çalışmalarını çok önemsendiğini belirtti. 12 Eylül darbesiyle birlikte eğitimde yaşanan dönüşüm ve özelleştirme furcasının eğitim kalitesini her düzeyde daha da gerilediğini vurguladı. Son olarak ise şunları söyledi:

ÖZEL ÜNİVERSİTELER VE EĞİTİMİN TİCARİLEŞMESİ

Bir özel üniversite kurulması için bir vakıf olması gerekiyor. Vakfı ise zenginler kuruyor. Son dönem özel üniversitelere baktığımızda bu üniversitelerin oldukça sıkı muhafazakar olduklarını görüyoruz. Şu an Kavacık'ta yeni bir özel üniversite var oradan örnek vereyim. Mevtil kandel simidi dağıtılıyor. Kitap dağıtılıyor olsa dersiniz ne güzel ama bunun çoktan ötesine geçmiş durumda. Başka bir örnek Katip Çelebi Üniversitesi'nde kavurma şenliği düzenleniyor ve bu şenlikle kurban kesimi üniversite içine sokmak isteniyor. Kandel simidi dağıtılıyor. Bunların üniversiteyle ne ilişkisi olabilir. Yapılmaya çalışılan şey dinin üniversitede her açıdan mutlaka var olmaya çalışılması ve bazı şeylerin, örneğin cinsiyetçiliğin ve ayrımcılığın dinin gereği olduğu olgusunun anlatılmaya çalışılması. Bu oldukça güçlü ve ciddi bir kuşatma. Özel üniversitelerin varlığı, mezunlarının ortaya çıkması işi zorlaştırıyor. Çünkü insanlar mezun oldukları okulların kötü olduklarını söylemek istemiyorlar. O yüzden bunun üzerinde ısrarla durmak gerekiyor. Özel üniversitelerin vermiş oldukları mezunların sayısı giderek büyüyor. Bir yandan da özel üniversitelerin vurgusunu yapacak onları destekleyecek kitleler üretmek zorunda. Bu yüzden özel üniversiteler konusunda ve ticarileşme konusunda müthiş güçlü bir direniş gerekiyor.

Sempozyuma katılan eski HDP milletvekili Sezai Temelli “ Post Neo liberal dönemde Eğitim ve Ekonomi”, Av. Yasemin Zeytinoğlu “İmam Hatipleşme ve Kamusal Temel Eğitim'de Din”, akademisyen Sezen Bayhan ise “ Kentsel Dönüşüm, Eğitim ve Eğitimde Artan Eşitsizlikler” başlıklı konuşmalar gerçekleştirdiler.

Katılımlın ve ilginin yoğun olduğu sempozyum gün boyu sürdü. Her ne kadar eğitim sorununu temel alan bir etkinlik olsa da vekillerin sempozyuma katılımı daha geniş çevrelerce sempozyumun ilgi görmesini sağladı. Farklı siyasi parti ve gruplardan katılımcılar etkinliğe ilgi gösterdi. Uzunca bir süredir kitlelerin bir araya geldiği eylem ve etkinliklerin olmadığı bu süreçte yüksek katılım ve epeyce fazla sayıda konuşmacıyla gerçekleşen bu etkinlik oldukça başarılı geçti. Kitlelerin kendi sorunları etrafında bir araya gelmeye olan ihtiyaçlarını ve bu doğrultuda sorumluluk almaları gerekenlerin olanaklarını da işaret ediyordu

Yaşasın Sınıf Dayanışması!

Mayısta Yaşam'dan Komünistler

Okmeydanı'nda bildiri dağıtımı

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak içinde bulunduğumuz siyasi süreçle ilgili bir bildiri kaleme aldık. Hazırladığımız bu bildiriden mahallede yaklaşık 1000 adet dağıttık.

Aşağıda bildirinin tam metni bulunmaktadır:

Topyekûn Saldırısı Karşı Topyekûn Mücadeleye

Kuzey Kürdistan'da AKP'nin başlattığı iç savaş sürüyor. Başkanlık hesapları yapan Erdoğan, iktidarı sürdürmesinin tek yolunun Kürdistan'da var gücüyle saldırıp, Türkiye'nin batısında da en ufak muhalif sesi dahi şiddetle bastırmaktan geçtiğini biliyor. Erdoğan'ın Dolmabahçe mutabakatını tanımadığı ilan ettiğinden beri devreye soktuğu ve asıl olarak 7 Haziran seçimleri öncesinde başlattığı Kürtlere yönelik savaş, dozu artarak sürmekte.

Seçim döneminde ve sonrasında, merkezinde HDP'nin bulunduğu muhalefeti türlü provokasyonlarla ve saldırılarla sindirmeye çalışan Erdoğan Kürdistan'da bu saldırılara hendekler

vesilesiyle tok bir yanıt veren kesimlere karşısında ise şehir merkezlerine askeri birlikleri sokmak zorunda kaldı.

Onu başkan yaptırmayanlara bunun bedeli; sokaktaki ölümlerini almalarına bile izin veremeyerek, kahvaltılık sofrasında çocuklarının gözü önünde kafalarını roketatarla kopararak, bodrumlarda ölüme mahkûm ederek, evlerini harabeye döndürerek, eşyalarını talan ederek, en temel ihtiyaçlarını gidermelerini engelleyerek ödetmeye çalışıyorlar. Sanıyorlar ki ellerinde beyaz bayraklarla ölümlerini el arabasına koya koya ilerlemeye mahkûm ettiklerinde karşılarındaki gücü teslim alabilecekler.

Ancak Erdoğan ve AKP korktuğu Gezi Ayaklanması'nı aşan bir direnişle karşı karşıya kalıyor. Hem militanlık düzeyi, süresi hem de devletin var gücüyle tank ve toplarıyla yapmış olduğu saldırılara gösterilen karşı koyuş bakımından Gezi'yi aşan bir başkaldırı yaşanmakta.

Diğer taraftan 1990'lardaki gibi Kürtlerin üye-

rine şiddetle gidilirken ülkenin geri kalanını sessiz tutmak için çeşitli rüşvetlerin müsamahakâr tutumların gösterildiği bir dönemde de değiliz. Tersine Kıdem Tazminatının kaldırılması, memur yasağının değiştirilmesi, işçi ölümleri, zamlar, Soma Davası gibi davalarda çevrelin dalavereler gibi saldırılar da giderek artmakta. Seçim öncesi her vaadin maliyetini emekçilerin omuzuna fazlasıyla yüklemekte.

Saldırıları, AKP'nin giderek güçlendiğine değil, ayakta kalmak için tam olarak kontrol edemediği bürokrasi, ordu gibi güçlere dayanmaktan başka şans olmadığına işaret ediyor.

Bu tabloda, AKP'yi geriletip, rejim krizini ezilenler lehine çözmenin tek yolu Kürdistan'da kurulan barikatların, Türkiye'nin tamamında kitlesel eylemlerle yapılmasını sağlamaktır.

Bugün böyle bir sorumluluğun altından kalkabilme imkânına sahip tek güç HDP'dir. HDP, hem sokakta tüm düzen partilerinin toplamından daha güçlüdür, hem de parlamentoda et-

kili olabilecek sandalye sayısına sahiptir. Ancak HDP 7 Haziran'dan bugüne kadarki süreçte kitleleri her türlü saldırı karşısında harekete geçirmek konusunda üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmiş değildir.

Bu sürecin derslerini çıkarıp; sokak eylemleriyle, halk toplantılarıyla AKP'nin üzerine yürümek mümkündür ve en acil zorunluktur. Kürdistan'da başkaldıran halka verilecek en somut destek de böyle eylemli ve kitlesel bir mücadele hattını örnek olacaktır.

Zayıflığını saldırılarıyla örtmeye çalışan AKP'ye karşı birleşik bir mücadele etmek mümkün ve zorunludur.

AKP'ye Karşı Örgütlen, Birleş, Mücadele et!

Kurtuluş Yok Tek Başına,

Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!

Okmeydanı'ndan Komünistler

Köz'ün Sözü Tasfiyecilerin aksi yöndeki gayretlerine inat

1 Mayısı Erdoğan karşıtı mücadelenin kalkış noktası yapalım

1 Mayıs'a günler kala DİSK, KESK, TMMOB ve Tabipler Odası 2016 1 Mayıs'ının İstanbul'da Taksim'de değil, Bakırköy Halk Pazarı'nda kutlanacağını bir basın toplantısıyla duyurdu. Böylelikle on yıldır süren Taksim inatından "bir seferliğine mahsus olmak üzere" vazgeçildi ve 1 Mayıs'ın İstanbul'da bir miting olarak kutlanabilmesinin önü açıldı.

Bir süre nispeten gündemden düşmüş olan "Taksim tartışmaları" siyasal mücadelenin gündemine en son 2003 1 Mayıs'ının arifesinden itibaren girmişti. 2007 1 Mayıs'ından itibaren ise 1 Mayıs'a ilişkin gündem neredeyse sadece Taksim ile sınırlı kaldı denilebilir.

Tüm bu tartışmalar boyunca Köz'ün arkasında duran komünistler Taksim'i fetişleştiren bu tartışmaların apolitikliğine dikkat çektiler. 1 Mayıs'ın AKP'ye karşı kitlesel bir seferberliğin başlangıcı ve kaldırıcı olan mitinglerle kutlanması gerektiğine işaret ettiler.

O halde şimdi DİSK öncülüğünde alınan bu karar "Zararın neresinden dönülse kardır", "Yanlış hesap Bağdat'tan döner" demeyi ihmal etmeden, olumlu ve yerinde bir karar olarak mı değerlendirmeli?

Öncelikle, şaşırtıcı bir şekilde solun ezici bir kısmı tarafından, 1 Mayıs'ın nerede kutlanacağı konusunda karar verecek yetkili merci olarak görülen bu dörtlünün hangi gerekçeyle Taksim'i zorlamaktan vazgeçtiğine bakalım.

Basın toplantısında okunan metnin konuyla ilgili can alıcı yeri şöyle:

"Biz bu tip hukuk dışı tehditlere karşı yıllarca Taksim'de 1 Mayıs kutlama kararlılığımızı haklı ve meşru bir biçimde gösterdik. Koca bir kenti açık hava hapisanesine çeviren, insanların yaşamına kast eden, hastanelerden okullara tüm İstanbul'u gaza boğan barbarca saldırılara karşı her yıl yüzümüzü Taksim'e döndük.

Öte yandan, Türkiye'nin son 9 aydır içinden geçtiği dönem maalesef halkın en temel hakkı olan yaşam hakkının defalarca ihlal edildiği bir dönem olmuştur. Dört örgüt tarafından düzenlenen son büyük miting olan 10 Ekim Emek-Banış-Demokrasi mitinginde yaşanan katliam hala hafızalardadır. Bu mitingde bizlerin güvenliğini sağlamak ile yükümlü olanların en hafif ifadeyle görevlerini yapmadıkları belgeleriyle ortaya konmuştur. 10 Ekim'de yitirdiğimiz barış güvercinlerimizi andığımız için bizler hakkında soruşturma açanlar, katliam ile ilgili haber yapan gazeteciler yargılanırken, 'görevini yapmayan' tek bir kamu görevlisi dahi yargılanmamaktadır.

Böyle bir ortamda, bizlerin güvenliğini sağlamakla görevli olanlar, 1 Mayıs arifesinde 'görevlerini yapmamak' ile yetinmemekte, aksine güvenliğimizi tehdit edeceklerini açıkça ilan etmektedir.

Bu koşullar altında, işçilerin, emekçilerin, tüm ezilenlerin taleplerini güçlü bir biçimde haykırdığımız 1 Mayıs kutlamalarını, güvenli bir biçimde yapmayı öncelikli bir görev olarak benimseyen dört emek ve meslek örgütü olarak, bu yılı mahsus olmak üzere 1 Mayıs kutlamalarını İstanbul'da Bakırköy Halk Pazarı'nda gerçekleştirmeye karar verdik."

Açıklamadan anlaşıldığı üzere bu sene 1 Mayıs'ın Bakırköy'de bir mitingle kutlanmasına AKP'ye ve Erdoğan'a karşı kitlesel bir mücadele verme hedefiyle karar verilmiş. Miting kararının sebebi güvenlikmiş. Daha doğrusu "bizlerin güvenliğini sağlamakla görevli olanlar, 1

Mayıs arifesinde 'görevlerini yapmamak' ile yetinmemekte aksine güvenliğimizi tehdit edeceklerini açıkça ilan etmekte" imiş. Bu yüzden de bu seferliğine "Taksim'e yüzümüzü dönmekten" vazgeçecekmişiz.

Güvenlik gerekçesiyle Taksim'den vazgeçecekleri bir dizi soru sorulabilir. Aklınız başınıza yeni mi geldi? Devletin ordusunun polisinin bizim kamu güvenliğini sağlamadığını, Roboski'de, Suruç'ta anlamadınız mı? Her gün onlarca Kürt öldürülürken anlamadınız da 10 Ekim sonrasında valilikle yaptığımız görüşmelerden sonra mı anlamadınız? Yoksa Kürdün canını candan saymıyor musunuz?

Aynı şekilde, 10 Ekim'den sonra "bizi koruması gerekenler bizim güvenliğimizi tehdit edeceklerini ilan ettiler" sözü önceki 1 Mayıs'ın dair bir itirafname olarak da okunabilir ve başka bir soru sorulabilir: Madem polisin, valinin tutumu 10 Ekim'den sonra değişti, madem bu kesimler sizlerin güvenliğini açıkça tehdit ettiler o zaman önceki 1 Mayıs'ın güvenliğini tehdit edilmediği bir danışıklı dövüş müydü?

Önceki 1 Mayıs'ın polisin gaz sıkılmak ve toplanmanızı engellemek dışında bir şey yapmayacağına güvenerek mi Taksim'de olacağınızı ilan ediyordunuz?

Önceki 1 Mayıs'ın kimin hangi gerekçeyle nerede durduğunu değerlendiren polemiklerde bu ve benzeri soruları sormak, sol içerisinde yaygınlaşan kuyrukçuluğu teşhis ve tecrit etmek için şarttır.

Ancak bugün için asıl olarak Bakırköy kararının arkasında yatan güvenlik gerekçesi üzerinde durmak lazım. Zira tasfiyeci oportünizmin özü kendini bu gerekçe ile açığa vurmaktadır. Her şeyden önce "güvenliğimiz tehdit altında o yüzden Taksim'e değil Bakırköy'e gidiyoruz" demek aslında peşinen kitlelere bu mitingde gelmeyin çağrısında bulunmak anlamına gelir. Zira ortada devletten kaynaklı bir güvenlik sorunu varsa Taksim'deki olduğu kadar bu miting de tehdit altında olsa gerekir.

Dolayısıyla Bakırköy kararını güvenlik ile açıklayanlar aslında kitlelerin korkuya kapılmasına ve bu mitingde gelmemesine ister istemez yol açmaktadırlar.

Daha da önemli bir kere güvenlik kaygısı meşru bir gerekçe haline geldikten sonra, bu gerekçeyi kullanarak kimin ne yapacağını söylemek mümkün değildir. "Bugün Taksim'i zorlamak güvenlik için problem yaratıyor o yüzden Bakırköy'e gidelim" diyenlerin yarın da "miting yapmak hiç güvenli değil o yüzden bu dönem miting ve benzeri kitle eylemlerinden uzak duralım" dememeleri için bir neden kalmayacaktır. Kitle eylemlerinde bir kere güvenlik sorunu ve kitlelerin nasıl korunacağı tartışılmaya başlandı mı, bu tartışmanın varacağı yerin kitleleri koruma kaygısıyla evde tutmak olacağını görmek için ihtimallerden söz etmeye gerek yoktur. Bunun için 7 Haziran sonrasında Türkiye'de yaşananlara bakmak yeterlidir.

7 Haziran öncesinde HDP bürolarına gönderilen bombaların ardından Diyarbakır mitinginde

yaşanan patlama sonrasında tasfiyeci-reformistler "provokasyonlara gelmeyelim, kitlelerin güvenliğini koruyalım" gerekçeleriyle miting ve yürüyüşlerin yeredeyse hep-

ini tatil ettiler. 10 Ekim Ankara katliamından sonra ise zaten sıfıra yaklaşmış olan tüm kitle eylemleri toptan rafa kaldırıldı. Öyle ki yine aynı güvenlik gerekçesiyle katliamda yitirdiklerimizin cenazeleri bile ayrı ayrı kaldırıldı. Yine aynı güvenlik gerekçeleri ile İstanbul'da "Her Yer Newroz!" aldatmacasına karşı geçelim bir Newroz mitingini, yerelerde dahi anlamlı ve kitlesel katımlı bir Newroz kutlaması yapılmadı.

Bugün kitle eylemlerinin hepsinin provokasyona, bizzat devletin yahut onun güdümündeki güçlerin saldırısına açık olduğunu görmek için keskin bir gözlem gücüne gerek yoktur. Ama önemli olan bu provokasyon ve saldırıların nedenini anlamak ve bunların nasıl boşa çıkarılabileceğini görmektir.

Bugünkü saldırıların ardında yatan Erdoğan'ın güçlenmesi değil, uzun süreden beri hız kazandığına işaret ettiğimiz zayıflamasıdır.

Erdoğan bürokrasi içinde yaptığı tüm operasyonlara karşı devlet aygıtı üzerinde istediği denetimi kuramıyor. Örnek mi? İşte Can Dündar davası. Erdoğan, "Anayasa Mahkemesi'nin kararına saygı duymuyorum" demesine, bu davaya Cumhurbaşkanı olarak müdahil olmasına rağmen, Can Dündar ve Erdem Gül'ü tutuklu yargılatmayı başaramadı. "Tutuklayın!" dediği akademisyenler de dışarı çıktı. Zayıflamakta olduğu için Erdoğan sadece devlet üzerinde değil, kendi partisi üzerinde de istediği denetimi kuramıyor. Abdullah Gül ve ekibini ekarte etmek için görevlendirdiği Davutoğlu bugün parti içinde kendisine Abdullah Gül'den daha tehlikeli bir rakip olmuş durumda. Erdoğan ve Davutoğlu arasındaki rekabet nedeniyle bürokraside, koalisyon hükümetleri dönemlerinden alışık olduğumuz atama krizleri yaşanıyor.

Tüm bunlardan daha önemli Kürdistan'da bir dizi kanlı operasyon yaparak MHP'nin tabanını kazanacağını ümit eden Erdoğan'ın evdeki hesabı çarşıya uymadı. Bir yandan izlediği politik tutum nedeniyle, idari ve politik olarak bürokrasi içindeki faşist ve Ergenekon artığı güçlere teslim oldu ve böylelikle bir kez daha kandırılmak için Kürtlere vadedeceği hiçbir şey kalmadı.

Ama diğer yandan da Sur'dan Yüksekova'ya uzanan hatta ummadığı bir başkaldırıyla karşı karşıya kaldı. Bugün bir yandan "teröristleri kazdıkları hendeklere gömdük" derken kendisi bölgede çakılı kalmış durumdadır. Aylardır süren operasyonlardan sonuç alınmaması Kürdistan'daki başkaldırının yarattığı ürküntünün yerini Erdoğan'ın başsansızlığına duyulan öfkeye bırakması isten bile değildir.

Bu durumun farkında olan Erdoğan her hafta teröre karşı yeni bir zaferin kazanıldığını ilan etmekte ama nedense bölgede zaferi kutlayan bir gövde gösterisi yapmak yerine, her ikisi de Osmanlı imparatorluğunun çöküşüne giden yoldaki kilometre taşları olan Çanakkale zaferinin veya yüz yıl önceki Kut-ül Amare zaferinin ruhunu çağırılmaya soyunmaktadır. Tüm bunlar Erdoğan'ın aczini göstermektedir.

7 Haziran'dan bugüne uzanan saldırılar işte Erdoğan'ın bu gerileyişini, Erdoğan'ın önündeki tek çıkış yolunun saldırı politikalarının olduğunu göstermektedir. Ancak çoklarının sandığı yahut göstermek istediği gibi Erdoğan aklını yitirmiş, gözü dönmüş bir manyak değildir. Saldırı politikalarını hayata geçiriş biçimi de bunun en

iyi kanıtıdır. Erdoğan birdenbire ölçsüz saldırılarla provokasyonlara girişmemiştir. Provokasyon ve saldırıların dozunu, sıklığını ve yaygınlığını güçlü ve kitlesel bir tepki gelmediği ölçüde kademeli olarak artırmıştır. Başka bir deyişle Erdoğan sandığı aksine fazlasıyla temkinlidir ve esas olarak ezilen ve emekçileri sınamaktadır. Ancak sürekli güvenlik önlemlerinden söz edip, miting ve eylemlerde emekçilerin endişesini arttırmaktan başka sonucu olmayan üst arama önlemlerine başvuruların sandığı gibi Erdoğan miting düzenleyenlerin gerekli teknik ve askeri önlemleri alıp almadığına bakmamaktadır. Zira on binlerin katıldığı eylemlerde bu tür önlemlerin teknik olarak alınmayacağını devletin başı olarak en iyi kendisi bilmektedir.

Erdoğan asıl olarak mitinglere katılan kitleyi politik olarak sınamaktadır. Başka bir deyişle kendisi saldırdıktan sonra kendisine yönelik politik, kitlesel ve eylemleri bir yanıt gelip gelmediğine bakmaktadır. Başlangıçta bu yanıtın gelip gelmeyeceğinden emin olamadığı için işe kontrollü provokasyonlarla başlamıştır. Ancak kendi saldırılarına karşı ezilenler cephesinden anlamlı bir tepki gelmediği için gemi azıya alıp işi 10 Ekim katliamına vadmıştır. Ancak katliamların doruk noktası burası olmaması, 10 Ekim'den aldığı cesaretle Erdoğan bu seferde Kürtlerin üzerine daha da vahşice yürümüş, beş bine yakın Kürt'ü katletmiştir. Başka bir deyişle Roboski karşındaki sessizlik Reyhanlı'ya, Reyhanlı karşındaki sessizlik Suruç'a, Suruç karşındaki sessizlik 10 Ekim'e, 10 Ekim karşındaki sessizlik ise bugün Kuzey Kürdistan'ın bir kısmında katliamlarla süren iç savaş haline yol açmıştır.

O halde söz konusu provokasyonlar oldukça iki noktanın altını çizmek gerekir. Birincisi provokasyonların öznesi devlet ve hâkim sınıf içindeki güçlerdir. İkincisi kitlesel eylemlerin provokasyonlara zemin hazırladığı ise bir efsanedir. Doğru olan tam tersidir. Karşı devrimci güçlerin provokasyon silahını boşa çıkaracak yegâne tepki emekçi ve ezilenlerin kitlesel politik eylemleridir. Geçtiğimiz 7 Haziran'dan bugüne yaşananlar da bu saptamaları açık bir şekilde doğrulamaktadır. 7 Haziran arifesinden başlayarak "provokasyona gelmeyelim" bahanesiyle eylemlerin tatil edilmesi saldırıların azalmasına değil artmasına yol açmıştır.

Köz'ün "Taksim'e takılıp kalmak yerine 1 Mayıs'ı Erdoğan'a karşı kitlesel bir miting olarak kutlamak için hazırlık yapalım" çağrısının arkasında yatan neden ise tam olarak bu saptamalardır.

Zira tasfiyeciler güvenlik nedeniyle 2007-2009, yahut 2013-2015 arasındaki Taksim eylemlerinden vazgeçip bunların yerine "bir defaya mahsus olmak üzere" miting yapacaklarını söylerken mitingi asıl olarak geri bir adım, bir taviz olarak görüp, bu tutumlarını güvenlik bahanesiyle açıklıyorlar.

Köz'ün arkasında duran komünistlerin ise şu ya da bu alanda yapılacak bir mitingin daha güvenli olacağına dair bir görüşü bulunmuyor. Onlar provokasyonların önünü kesecek en etkili cevabın Erdoğan'a karşı kitlesel mitingler olduğunu söylüyorlar. Taksim ısrarını da böyle bir miting yapılmasına engel olduğu için mahkûm ediyorlar.

Taksim'i yahut şu ya da bu yasaklı alanı fetih edecek olan kitlelerin enerjisinin açığa çıkarılmasıdır.

2013'teki Gezi Ayaklanması bunun nasıl gerçekleşeceğini gözler önüne sermiştir. 2013 1 Mayıs'ında adet yerini bulsun diye yapılan ve politik hiç bir sonucu olmayan Taksim eyleminden dört hafta sonra, kitlelerin o güne kadar görülmemiş ölçekte ve yaygınlıkta seferber olması üzerine Erdoğan diklene diklene geri adım atmıştır. 1909'daki Abdülhamit taraftarı gerici 31 Mart Ayaklanması'nın simgesi olan Topçu Kışlası planını geri çekmek zorunda kalmıştır.

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Gezi'de Taksim'e akın eden kitle ile 1 Mayıs 2013'te Taksim'i fethetmeye çalışanlar arasında nitel bir benzerlik olmadığı gibi 2013 1 Mayıs'ında Taksim çağrısında bulunanların ezici çoğunluğunun da Gezi sırasında yine "güvenlik" ve "işin tadında bırakmak" gerekçeleriyle parkı işgal etmiş olanlara parkı boşaltmayı dayattıkları hafızalardadır.

1 Mayıs'ları Taksim tartışmalarına sıkıştıranlar aslında siyasi inisiyatifleri ellerinden kaçırmamak için veya hangi nedenle olursa olsun hükümet karşıtı kitlesel eylemlerin önünü kesmektedirler. Her şeye rağmen kitleler seferber olunca da onları evlerine göndermenin yolunu aramaktadırlar.

Tersini söylemek de mümkündür, bugün sol aracılığıyla kitlelere zerk edilmeye çalışılan bezgin ruh halinin kırılması elzemdir. Kitlelerin mitingleri de aşan bir şekilde seferber olması için de bugün öncelikle yeri zamanı belli olan, kitlesel miting çağrıları yapmaktan kaçınmak için bahane aramaktan vazgeçmek gerekir. Bu tür mitingler için etkili bir hazırlık çalışması yaratılmaya çalışılan korku atmosferini dağıtmak için de gereklidir.

Bu bakımdan Taksim yerine Bakırköy'e, Kartal'a hatta Yenikapı'ya bir ay önceden başvurmak elbette hükümetin böyle bir mitinge izin vermesini güvence altına almazdı. Ama hükümetin en büyük kozunu boşa çıkartır ve mitingi yasakladığı takdirde hükümeti çok daha müşkül durumda bırakırdı. Üstelik aylar önce yeri ve zamanı belli bir buluşmanın çalışmasını yapmanın, yani Erdoğan'a öfkeli tüm kesimleri bir

alanda buluşturmanın yolu da döşenmiş olurdu.

Solun içindeki sendika kuyrukçusu, legalist ve tasfiyeci eğilimler baskın çıkmamış olsaydı; "1 Mayıs işçilerin bayramıdır" diye 1 Mayıs'ın örgütlenmesi esas olarak DİSK'e havale edilmemiş olsaydı; emekten ezilenden yana olan partiler ortaklaşa bir 1 Mayıs başvurusunu Newroz'dan hemen sonra yapmış olsa idi; bunun yolu açılmış olurdu. Buna karşılık yaklaşan 1 Mayıs tümüyle farklı bir yoldan ve farklı kaygılarla örgütlenmektedir.

Her şeyden önce Taksim ısrarından vazgeçiş DİSK'in ya da başka bir kitle örgütünün değil asıl olarak CHP'nin marifetidir. CHP İstanbul il başkanının "1 Mayıs'ı Yenikapı'da kutlayıp milyonlar katalım" içerikli açıklamasından sonra, DİSK önce Taksim kararında ısrarlı olduğunu hatırlatsa da, adım adım eski ezberinden çark etmiş ve "bir seferliğine mahsus" Bakırköy kararına varmıştır. HDP'nin bir senedir kesintisiz bir şekilde savunucusu olduğu "provokasyonlara gelmeyelim" diyerek kitle eylemlerinden kaçınma tutumu ise bu durum için uygun politik zemini sağlamıştır.

Bu durumun kendisi şaşırtıcı değildir. Zira

önce 2003'te sonra da 2006'da birden bire "durumdan vazife çıkarıp" 1 Mayıs'ı Taksim'e kitleleyen DİSK'in kendisi olmuştur. DİSK'in ve CHP'nin o zamanki, özellikle 2007 sonrasındaki dönemle amacı, DTP ve BDP'nin çıkışını, bu çıkışın kitle eylemlerine etki etmesini engellemektir. Zaten bu marifetinin karşılığı olarak Süleyman Çelebi CHP milletvekilliği ile ödüllendirilmiştir.

Bugün aynı CHP güvenlik gerekçesi ile sönmek bir 1 Mayıs düzenlemek ve HDP'ye yönelik saldırılara kitlesel bir yanıt verilmesinin önünü kesmek için bu sefer de "Güvenlik sorunu var o yüzden Bakırköy'e gidiyoruz" çığırıklığı yapmaktadır. Böylelikle

CHP hem AKP gericiğine karşı mücadelenin sokaklara çıkan emekçi ve ezilen yığınların inisiyatifine geçmesine engel olmak istemektedir; hem de 2016 1 Mayıs eylemlerinde AKP'nin Kültür ve Turizm Bakanlığı'na karşı protestoların ve dokunulmazlık tehdidi altındaki HDP vekilleriyle dayanışma doğrultusunda tutumların öne çıkmasını önleme çabasıdır.

HDP ise bağımsız bir tutum takınmak yerine CHP'nin bu tutumuna koltuk değneği olmuştur.

İç savaş ve parti konulu propaganda faaliyeti

1 Mayıs Mahallesi'nde gazetenin son sayısını mahalledeki siyaset ve kurumlara dağıttık. Bu dağıtım sırasında sohbet etme imkânları bulduk. Yaptığımız siyasi sohbetlerde KÖZ'ün siyasi gündeme dair görüşlerini ortaya koyup, burjuvazinin siyasi krizinin devrimci bir şekilde ezilenlerin lehine çözülmesi için devrimci partiye ihtiyaç olduğu perspektifini anlattık. İlk olarak 1 Mayıs Mahallesi'nde sık sık polis tarafından taciz edilen ve militanları gözaltına alınan ESP'ye gittik.

ESP'DE GERÇEKLEŞEN SOHBET

Burada şu vurguları yaptık: Türkiye'nin siyasi bir kriz içinde olduğu, her yerde bombaların patladığı ve buna devletin yek vücut halinde müdahale edemediği bir ortamdayız. Türkiye'de bir iç savaşın vuku bulunduğu ve burjuva kliklerin sorunlara asla ve asla birlikte müdahale edemediğini görüyoruz. ABD Erdoğan'ı ve AKP'yi devirmek istiyor, ama bunu yapamıyor. Parlamenter yolları deniyor, şu anda da darbe yollarını döşemeye çalışıyor. Rıza Sarraf Amerika'da tutuklanıyor, gazetelerde darbe yapacak asker mevcudiyetinin olup olmadığı tartışılıyor. Bir yandan da Kuzey Kürdistan'da büyük bir direniş mevcut. İç savaş koşulları olduğu halde bu duruma müdahale edecek bir parti mevcut değil. HDP ise bu güce sahip olduğu halde parlamenterist olması nedeniyle bütün sorunların çözümünü mecliste görmekte ve barış söyleminin dışında hiç bir söylemi bulunmamaktadır. Bunca katliamlara ve patlamalara tek bir örgütlü karşılık verilmedi, aksine engellendi. Bu bakış açısının ürünü olan bir tavırdır bu, kitlelerin sokağa çıkmasındansa sadece mecliste verilen bir mücadeleden bahsedilmektedir, dedik.

Bunun üzerine TAK'ın yaptığı eylemlerden açıldı konu ve TAK doğru yapıyor, doğuda bunca insan ölüren batıda hiçbir ses çıkmıyor. Bunlar da olacak tabii dendi. Ayrıca, birçok örgütün birleşmesi de buna bir hazırlıktır. Silahlı hazırlık yapılmakta ve patlak verecek bir savaşa hazırlık yapılmak zorundadır, dediler.

Bunun üzerine bu bileşim neyin ihtiyacıdır? Bugün ihtiyaç olan kitlelere bilinç taşıyan onu yönlendirecek bir partidir. Bu mevcut değildir. Ayaklanma stratejisini benimseyenlerin böyle bir partide buluşması

gerek, yoksa önümüze çıkacak her türlü imkânı kaybederiz dedik.

Kitle ayaklanması elbette güzeldir fakat bu mümkün değildir, dendi. Biz ise bu konuda öbür türlü hayaldir kitlelerin özne olduğu bir devrim ancak başarıya ulaşabilir, dedik. 10 kişinin olduğu kurumda oldukça canlı bir sohbet gerçekleşti.

PARTİZANIN ÇALIŞMA YÜRÜTTÜĞÜ 2 EYLÜL DERNEĞİNDE GERİLLACI VE AYAKLANMACI STRATEJİ ÜZERİNE TARTIŞMA

Gene gazete protokolü bırakmaya gittiğimiz kurumlardan bir diğeri de Partizan'ın çalışma yürüttüğü 2 Eylül Derneği oldu. Bizim dışımızda 6 kişinin olduğu canlı bir sohbet gerçekleştirdik. Gerillacı stratejiyi savunan devrimciler ile tartışma ise oldukça net çizgilerle ayrı yapılarak gerçekleşti.

Türkiye'deki iç savaş durumundan yola çıkarak devrimci bir partinin eksikliğinin ne kadar kendini belli ettiğini söyledik.

Bunun üzerine buradaki arkadaş evet parti lazım ama bu parti HDP gibi bir parti de olmaması gerekiyor, dedi. Biz de tabii ki HDP gibi bir partiden bahsetmiyoruz, HDP parlamenterist ve mevcut yasalar içinde iyileştirmeler yaparak hakların alınmasını gerektiğini savunuyor, oysaki biz bütün devlet aygıtının parçalanıp yerine proletarya diktatörlüğünün gelmesini savunuyoruz, bu da ancak önüne böyle bir hedefi koymuş parti ile olur bugün böyle bir parti yok, dedik.

Bugün öyle partilerin olduğu söylendi. Biz de böyle partiler olsa Kürdistan'daki savaş bir mahallede gerçekleşiyorken diğer mahalleye de yayılırdı, lakin olmuyor. Çünkü bunu amaç edinen bir siyasi oluşum yok. Oysa biz kitle ayaklanmalarına önderlik edecek belirli plan çerçevesinde onları harekete geçirecek bir partiden söz ediyoruz. Bugün Kuzey Kürdistan'da yer alan hiçbir örgütlenme bunu gerçekleştirememektedir, dedik.

Sonrasında gelenlerin olmasıyla sayı artmış tartışma daha da canlanmış oldu. Tartışmanın bir kısmında ise ayaklanma stratejisi ile gerilla stratejisini tartıştık.

Gerilla stratejisinde devletle mücadeleyle belirli bir kadronun verdiği, öne çıkan kesimlerin orduya katıldığı bir durum söz

konusu. Ayaklanma stratejisi ise kitleleri siyasete katan, politik olarak onlara önderlik eden bir hat izler. Bu amaçla hareket ettiğinden kitleleri örgütleyecek, silahlandıracak bir partiden bahsediyoruz. Bunun için de parlamentoyu da kullanır, orduda da örgütlenir dedik.

Bunun üzerine Partizancı arkadaşlar gerilla stratejisi kitleler arasında örgütlenmeyi ihmal etmez, şehirlerde örgütlenir, dedi.

Şehirlerde örgütlenme ikinci plandadır. İbrahim Kaypakkaya'nın kopuşunda, 15-16 Haziran'da gerçekleşen işçi eylemlerinden somut bir sonucun oluşmamasının, kitle ayaklanmasından bir şey çıkmayacağına yolculuğu ve bunun yerine Mao'nun kızıl siyasi iktidarlar perspektifinin benimsendiğini söyledik.

Mao'nun ise Komünist Enternasyonal'in verdiği yönergeler doğrultusunda Komintang'la yapılan ittifakın ardından komünistlere yapılan kıyımla şehirlerde varolan gücü kırılmış ve kırılara çekilmek zorunda kalmıştır. Kırılardan şehirlere gitmek gerektiğine karar vermiştir. Tamamen mecburiyetten kaynaklanan bir strateji doğmuştur.

Bunun üzerine 1928 de Enternasyonal'in her ülkede farklı devrim stratejisi çizgisine gönderme yapılarak bugün ülkede bu stratejiyle gitmek gerektiğini, söylediler. Biz de Enternasyonal'de 1924 yılında her ülke için proleter devrim denirken 4 yıl sonra değişen şeyin ne olduğunu sorduk.

Sonrasında arkadaşlar, ayaklanma stratejisi ile gerilla stratejisinin çok farklı olduğunu haliyle anlaşmanın mümkün olmadığını belirtti. Biz de herkesin doğrusunun kendine olmadığını belirterek bu tip tartışmaları daha geniş ve daha planlı yapmak gerektiğini söyledik. Ve İbrahim Kaypakkaya okumaları yaptığımızı bunu ortak yapmak isteğimizi belirttik.

Bu tip tartışmalar hem bizi geliştirmek hem de kendimizi farklı kesimlere anlatmamızı sağlamaktadır. Mahallede bu tip faaliyetlere devam edeceğiz.

Devrim için Devrimci

Parti Partil için Komünistlerin Birliği!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Bahçelievler Barış ve Demokrasi Platformu üzerine tutumumuz

Çalışma yürüttüğümüz alanda ortak eylemler için bir platform kuruldu. Seçimlerden önce kurulan bu platform iki kez toplandı. Siyasetler dışında alandaki kitle örgütlerini katma gibi hedefi olan platforma 7 Haziran öncesinde siyasetler dışında Hacı Bektaş Veli Derneği ve Eğitim-Sen katılıyordu. Düşün salonunda halk toplantısı yapmayı önüne koyan platform bunu yapamadı. Oraya gelen tüm kurumlar olarak yapalım demiş olmamıza rağmen yapılmak için çaba sarf edilmedi. Seçimlerin yaklaşmasıyla platform etkisizleşti. Bizim de platformdaki pozisyonumuz net değildi.

Toplantılarda bu platformun Erdoğan'a karşı mücadele odaklı ve ondan kurtulma hedefli olmasını vurgularken, aynı zamanda Kürdistan'da yaşananların sorumlularının yargılanmasını öne çıkaran bir platform olmasını önerdik. Önerimiz karşılık bulmadı. Daha sonra bu platform Roboski'ye dair bir eylem gerçekleştirdi. Ancak haberimiz yoktu, son anda bir arkadaşımızı gönderdik. Daha sonra platform toplantılarına bizi tekrar çağırdılar.

Beyazıt, Halepçe, Gazi, Kızılder "katliamları"na karşın eylem için yapılmış toplantıda önceki toplantılarda olan kurumlardan CHP, EMEP, Halkevleri, HDP ve SYKP vardı. Biz de yerimizi aldık. Toplantılarda yaşanan açıkçası şudur. Diğer kurumlar bilhassa HDP CHP'yi platformda sorumluluk almaya birlik bir muhalefet örmeye zorluyordu. CHP temsilcisi olarak gelen kişi CHP'de ilerici kesimlerin olduğu gerçeğinin yanı sıra "CHP'de son karar sermayenin verdiğini, bu kesimlerin zorlandığını ve mesela ilçe gençlik kolları başkanının üç kez ihraç edilmeye çalışıldığını, Kürdistan kelimesini duyunca kitlenin çoğunun hoşlanmayacağını ifade etti. CHP'nin potansiyelinin çok, ama eylem kapasitesi düşük olduğunu söyledi.

Bu eylemlerde CHP'yi katabilmek için geri bir çizgi tercih ediliyor. Hem günün ihtiyacı olmadığından, hem de pasifist çizgiden ötürü bu hattı kabul etmemiz mümkün olmadığı için platformun bileşeni değil, destekçisi olduğumuzu ilettik. Eylem yapmanın önemli olduğunu, sorumluluk alacağımızı ilettik, ama bunlara imzacı olamayız dedik.

Eylem kararı varken, Ankara'da son yaşanan bombalı eylemden sonra kurumlara çağrı oldu. Bu katliamı kınamak gerektiğini, bunun daha güncel olduğu çağrısı yapıldı. Biz de eylem ertesi gün olacağından hem de örgütleyici olmadığımızdan karşı çıkmadık. Eylem Ankara'daki katliamı kınamak üzerineydi, henüz TAK üstlenmemiştir eylemi. Bereket ki biz eyleme dövizlerle gelmiştik. Dövizlerde "Erdoğan gidecek başka yolu yok; Erdoğan gitmeden barış gelmez; Erdoğan gitmeden en ufak bir demokratik hak kazanılmaz; Yeni anayasa için kurucu meclis" yazıyordu.

Şirinevler Meydanı'nda kurumlardan temsilci düzeyinde katılımın olduğu eylemde "Artık Yeter Ölmek İstemiyoruz-Bahçelievler Barış ve Demokrasi Platformu" yazılı ozalit açıldı. Basın açıklamasında bu katliam kınanırken, aynı zamanda politikalarıyla ülkeyi kan gölüne döndürenin AKP olduğu vurgulandı. Barış ikliminin tesis edilmesi, kimsenin ölmemesi gerektiği ifade edildi. Barış temalı sloganların atıldığı eylem, basın açıklamasının bitmesiyle polis gelmeden dağıldı.

Yenibosna'dan Komünistler

Yüzüncü yılında Paskalya Ayaklanması bugün ne anlam ifade ediyor?

"Her şey değişti, değişti tümüyle:
Korkunç bir güzellik doğdu."

İrlandalı şair ve oyun yazarı William Butler Yeats'in "Easter 1916 / Paskalya 1916" şiirinin dizelerine yansıyan Paskalya Ayaklanması 20. yüzyılın proleter devrimler kadar ulusal kurtuluş mücadelesi çağrı olacağına müjdeleyen bir işaret fişegi olarak yüzyılın ilk çeyreğinde, tarihin ilk büyük emperyalist paylaşım savaşının tam ortasında, tarihin o ana dek gördüğü en büyük emperyalist devletin sınırları içerisinde patlak verdi.

Gizli faaliyet yürüten İrlanda Cumhuriyetçi Kardeşliği (IRB), I. Cihan Harbi'nin patlak vermesi ile Britanya'nın savaş halinde olmasını bir fırsat olarak değerlendiren İrlanda'yı bağımsız kılacak bir başkaldırını tasarlamaya başlamıştı. Aynı teşkilat, Britanya sömürgeciliğinin adadaki hâkimiyetini sürdürmek için 1913'te kurulan karşı-devrimci Ulster Gönüllü Birliği adındaki paramiliter güce karşı, Patrick Henry Pearse'nin önderlik ettiği İrlanda miliyetçilerinden müteşekkil İrlanda Gönüllüleri adlı bir silahlı örgütlenmeye de ön ayak olmuştu.

IRB'nin ayaklanma planlarından bağımsız olarak, sosyalist sendikacı James Connolly'nin başını çektiği, sosyalistler ve sendikacı işçilerden oluşan, nispeten daha küçük bir örgütlenme olan İrlanda Yurttaşlar Ordusu'nun da ayaklanma hazırlığı içerisinde olduğu anlaşılınca bu örgütlenmeler girişimlerini ortaklaştırmak üzere bir araya geldiler.

James Connolly, 1916 yılının Ocak ayında IRB'nin oluşturduğu Askeri Komite'nin altıncı üyesi oldu ve 1916 yılının Paskalya Yortusu'nda gerçekleştirilecek bir ayaklanma için karar alınarak, ayaklanmanın teknik hazırlığı için yürütülen çalışmalar hızlandırıldı.

İrlanda'da yüzyıllardır süren İngiliz hâkimiyetine, yani "üzerinde güneş batmayan" Britanya İmparatorluğu'na karşı 1916 yılının Paskalya Yortusu'na denk gelen 24 Nisan günü silahlı ayaklanma başladı. Yaklaşık 1500 kişilik bir silahlı güçle Dublin'deki kilit noktaları ele geçiren cumhuriyetçi İrlandalı isyancılar, işgalci Britanya Ordusu'nun burnunun dibinde, ele geçirdikleri Genel Posta İdaresi'nde cumhuriyetçi İrlanda bayraklarını göndere çekip, Hearsen'in aynı binanın merdivenlerinde okuduğu bildirge ile İrlanda Cumhuriyeti'ni ilan ettiler.

Ayaklanma Dublin dışında bir dizi kente de karşılık bulmasına karşın bunlar ayaklanmanın genişlemesi ve yayılması açısından yetersiz girişimler olarak kaldı. İngilizler'e karşı ancak Dublin'de bir varlık sergilenebildi. Ayaklanmaya tümüyle hazırlıksız yakalanan işgalci Britanya Ordusu'nun toparlanıp koordine olması ve kente takviye birlikler yığılması günler aldı. İsyancıların tuttuğu noktalar ve barikatların düşmesi ise ancak ayaklanmanın başladığı pazartesi gününden hafta sonuna kadar mevcudu 16 bin kişiye çıkan Britanyalı askeri kitaların ve topçu birliklerinin kenti bombalaması ile mümkün oldu.

Altı gün süren ayaklanma boyunca çoğunluğu sivil yaklaşık 500 kişi yaşamını yitirdi. Britanya Ordusu'nun açtığı top ateşi ile can veren 250'yi aşkın sivilin ardından en çok kaybı 150 kayıpla Britanya Ordusu ve Kraliyet'e bağlı polis birlikleri verdi. İrlandalı Cumhuriyetçiler 90'a yakın kayıp verdiler. Aşağı yukarı aynı günlerde, Almanlara karşı

Britanya İmparatorluğu tarafından silahlı hale getiren devletin saflarında çarpışmak zorunda kalan İrlandalı binlerce askerden 570'i, ayaklanmanın patlak verdiği aynı hafta içerisinde Kıta Avrupası'nda süre giden emperyalist savaşın Batı Cephesi'ndeki siperlerde can veriyordu. Paskalya Ayaklanması'nda cumhuriyetçi İrlandalıların katlandığı kayıplar, İngiliz sömürgeciliğine ve emperyalistler arasındaki savaşa ödenen bedelin yanında okyanusta yalnızca bir damla gibi kalıyordu.

Ayaklanmanın başlangıcından itibaren İngilizler tarafından sıkıyönetim ilan edilmiş ve ayaklanmanın bastırılmasından sonra da sürdürülmüştü. Ayaklanma ardından ele geçirilen, aralarında Patrick Hearsen ve James Connolly'nin de bulunduğu ayaklanmanın liderleri Mayıs ayında hızla askeri mahkemelerde yargılanarak idama mahkûm edildiler. Ayaklanmanın önderlerinden 15'i Mayıs ayında, biri Ağustos ayında idam edildi. Ağır yaralı olarak ele geçirilebilen James Connolly infaz mangasının karşısına sedye ile getirilip, bir sandalyeye bağlanarak infaz edildi.

Ayaklanma yenilgiye uğrasa da çıktığı kıvılcım, sönmek bir yana 1919-1921 yılları arasında İrlanda Cumhuriyeti'nin kuruluşu ile sonuçlanan Bağımsızlık Savaşı'nın fitilini ateşlemiş oldu. Emperyalist bir savaşın sürdürücüsü Britanya İmparatorluğu kendi cephe gerisinde tarihinin en büyük isyanlarından biri ile yüz yüze kaldı. Birleşik Krallık haline dönüşen imparatorluk bugün dahi hâkimiyetini sürdürdüğü adanın kuzeyinde Paskalya Ayaklanması'nın yarattığı özgürlük rüzgârı ile boğuşmak zorunda kalıyor.

20. yüzyıl erken patlak vermiş, yarım kalmış, hazırlıksız yakalanılmış, yenilmiş ayaklanmalar kadar muzaffer devrimlere de tanıklık etti. Ekim Devrimi'ne önderlik eden Bolşevikler kendi

buldukları topraklarda İrlanda'daki ulusal kurtuluş mücadelesinin egemen devletler karşısında taşıdığı yıkıcı gücü ve devrimci potansiyeli görmüşlerdi. Bolşevikler, daha 19. yüzyılda Marx ve Engels'in bilince çıkarttığı görüşlerle, Engels'in formüle ettiği biçimiyle "başkasını ezen bir ulusun özgür olamayacağı" perspektifi ile ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkı için verdiği mücadeleleri devrim mücadelesinin esaslı bir parçası olarak kavradılar ve sahiplendiler.

Tıpkı 20. yüzyılın başında olduğu gibi, emperyalist paylaşım savaşlarının ve bununla birlikte ezilenlerin ayaklanmalarının ve ulusal kurutuluş mücadelelerinin damgasını vurduğu bir dönemden geçerken, Paskalya Ayaklanması'nın yüzüncü yıl dönümünde bu ayaklanmayı aratmayan bir başkaldırı ve iç savaş Türkiye Cumhuriyeti devletin sınırları içerisinde, Kuzey Kürdistan'da bütün yakıcılığı ile yaşanmaya devam ediyor. Tüm çabalarına, gönderdikleri özel birliklere, gerçekleştirilen katliam ve yıkımlara rağmen devlet kendini Sur'dan Cizre'ye, Silopi'den İdil'e, Nusaybin'den Gever'e güvende ve rahat hissedemiyor. Bilakis giderek bataklığa batıldığı görüşü yaygınlık kazanıyor. Büyüklüğü ve çapını gizleyemediği bir başkaldırı ile boğuşan Türkiye Cumhuriyeti devleti içinde bulunduğu rejim krizini derinleştirmekten başka bir iş yaramayan taktiklerle bulunduğu zemini zayıflatıyor. Bununla birlikte kurulan barikatlar, emekçilerin külesel bir seferberliği ile pekiştirilip güçlendirilmediği; yayılıp büyüdüğü, devrimci bir önderlikle buluşmadığı ölçüde ise isyanın bayrağı muzaffer bir bayrak olarak göndere çekilemiyor, ezilenlerin özgürlüğünü henüz muştulamıyor.

Bu gelişmelerin ışığında; Marx ve Engels'in ulusal meseleye dair bilince çıkarttıkları görüşler ve Paskalya Ayaklanması'ndan Bolşeviklerin çıkarttığı dersler ise, yaşadığımız topraklarda bugün dahi komünistlerin elinde bir silah olarak kuşanılmayı ve ezen ulus devletlerine karşı kullanılmayı bekliyor.

Lenin Paskalya Ayaklanması

Lenin'in Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı Üzerine Bir Tartışmanın Özeti makalesinden alıntılar:

Savaş tam bir yorgunluğa ve kuvvetlerin tükenmesine vardığı zaman ya da hiç değilse devletlerin birinde, burjuvazinin iktidarı, 1905'te çarlık iktidarında olduğu gibi, proletarya savaşının darbeleri altında sarsıldığı zaman ne olacaktır?

9 Mayıs 1916'da, solculardan bazılarını içeren Zimmerwald grubunun organı Berner Tagwacht'ta "Şarkı Bitmiştir" başlığını taşıyan, K.R. imzalı bir yazı çıktı. Bu yazı, İrlanda ayaklanmasından söz ederek, bunun bir "darbe"den başka bir şey olmadığını ileri sürüyordu; çünkü, yazanın iddiasına göre, "İrlanda sorunu, bir köylü sorunu"ydü, köylüler reformlar yoluyla yatıştırılmışlardı, ve ulusal hareket de yalnızca "çok gürlütlü koparmış olmasına karşın, fazla bir toplumsal desteği olmayan, yalnızca kentlerde bir küçük-burjuva hareketi" olarak kalmaktaydı.

Korkunç bir doktrinerliği ve ukalâhlığı yansıtan bu değerlendirmenin, ayaklanmayı aynı biçimde "Dublin Darbesi" olarak nitelendirmiş olan Rus ulusal liberali bir kadetin değerlendirmesiyle aynı zamana rastlaması şaşılacak bir şey değildir.

Umalım ki, "her şeyde bir hayır vardır" atasözüne uygun olarak, "ulusların kaderlerini tayin hakkına" karşı çıkarken ve küçük ulusların ulusal hareketlerine küçümsemeye bakarken hangi ba-

şarlığa battıklarını anlamamış olan birçok yoldaş, emperyalist burjuvazinin bir temsilcisinin değerlendirmesiyle bir sosyal-demokratınki arasındaki "rastlantı niteliğinde" bu uygunluğun etkisiyle gözlerini faltaşı gibi açsınlar!

Ancak ayaklanma girişimi küçük bir komplocular ya da saçmalayan manyaklar grubunu ortaya çıkardığı zaman ve halk yığınları içinde hiç bir yankı uyandırmadığı zaman, bilimsel anlamıyla "darbe"den söz edilebilir. Yüzyılları kapsayan bir geçmiş olan, değişik sınıf çıkarları bileşiminden ve aşamalardan geçmiş olan İrlanda ulusal hareketi, Amerika'da toplanan, yığınlara dayalı bir İrlanda ulusal kongresi tarafından ilan edildi, bu kongre İrlanda'nın bağımsızlığını da ilan etti; bu ayaklanma uzun bir yığın ajitasyonu, gösteriler, gazete yasaklamalar vb. döneminden sonra, kent küçük-burjuvazisinin bir kesiminin ve işçilerden bir kesiminin yönettiği sokak savaşları biçiminde belirdi. Böyle bir ayaklanmayı "darbe" olarak nitelleyen kimse, ya gericilerin en kötüsüdür, ya da bir toplumsal devrimi canlı bir olay olarak kavramaktan aciz bir doktrinerdir.

Toplumsal devrimin, sömürgelerde ve Avrupa'da ayaklanmalar olmadan, bütün önyargılarıyla küçük-burjuvazinin bir kesiminin devrimci patlaması olmadan, siyasal bakımdan bilimsiz olan proleter ve yarı-proleter yığınların, toprakbeyliği, kilise, krallık boyunduruğuna karşı, ulusal vb. boyunduruğa karşı hareketi olmadan düşünülebileceğini sanmak, toplumsal devrimi reddetmektir. Bu bir ordunun belirlenmiş bir noktada mevziye girerek "biz sosyalizmden yanayız" ve bir başka ordunun da bir başka noktada saf tutarak "biz emperyalizmden yanayız" diyeceğini ve o zaman toplumsal devrim olacağını sanmak olur! Ancak böylesine ukalâca ve gülünç bir görüş açısından hareket ederek İrlanda ayaklanmasına "darbe" diye sövülebilir.

"Saf" bir toplumsal devrim bekleyen kimsenin ömrü, bunu görmeye yetmeyecektir. Böylesi, gerçek bir devrimin ne olduğunu hiç anlamayan sözde-devrimcidir.

1905 Rus devrimi bir burjuva demokratik devrimdi. Bu devrim, nüfusun hoşnut olmayan bütün

sınıflarının, grup ve ögelerinin vermiş oldukları bir dizi savaşı içerdi. Bunlar arasında en barbar önyargılara sahip bulunan en muğlak ve akıl almaz amaçlar için savaşan yığınlar vardı, Japonlardan para alan küçük grupçuklar vardı, spekülâtorler, serüvenciler vb. vardı. Nesnel olarak, yığınların hareketi çarlığı sarsıyor ve demokrasi yolunu açıyordu. Onun için bilinçli işçiler hareketin başında idiler.

Avrupa'da sosyalist devrim bütün ezilenlerin ve hoşnutsuz ögelerin yığın mücadelesinin patlak vermesinden başka bir şey olamaz. Küçük-burjuvaziden ve bilimsiz işçilerden ögeler, bu devrime kaçınılmaz olarak katılacaklardır -bu katılma olmadan yığın savaşı olanaklı değildir, hiç bir devrim olanaklı değildir- ve, bu ögeler aynı şekilde kaçınılmaz olarak harekete kendi önyargılarını, gerici özlemlerini, zaaflarını ve yanlıgılarını da getireceklerdir. Ama nesnel olarak bunlar sermayeye saldıracaklardır, ve dağınık, uyumsuz, karmakarışık, ilk bakışta birliktensiz yoksun bu yığın savaşı nesnel gerçekliğini ifade eden devrimin bilinçli öncü birliği, ilerici proletarya, bu yığınları birleştirip onlara yön verebilecek, iktidarı alabilecek, bankaları ele geçirebilecek, (değişik nedenlerden olmakla birlikte!) herkesin nefret ettiği tröstleri mülksüzleştirerek ve tamamı burjuvazinin devrimlisi ve, sosyalizmin zaferini sağlayacak olan başka kesin önlemleri alacaktır. Bu zafer de, kendini hemen küçük-burjuva posadan "temizleyecek" değildir.

Polonyalıların tezlerinde okuduğumuza göre, sosyal-demokrasi "Avrupa'da devrimci bunalımı keskinleştirmek için genç sömürge burjuvazisinin, Avrupa emperyalizmine karşı mücadelesinden yararlanmalıdır." (İtalyalıklar yazarlarını.)

Avrupa'yı bu bakımdan sömürgelerle karşı karşıya getirmenin, başka nedenlerle kıyaslamadan çok daha az uygun olduğu açık değil midir? Avrupa'da ezilen ulusların mücadelesi, ayaklanmaya ve sokak savaşlarına kadar varabilecek olan ordunun ve sıkıyönetimin demir disiplini kırabilecek olan bu savaş, uzak bir sömürge'deki daha gelişmiş bir ayaklanmadan çok daha fazla "Avrupa'da devrimci bunalımı keskinleştirecektir". İrlanda'da bir ayaklanma ile İngiliz emperyalist burjuvazisinin iktidarına indirilecek olan bir darbe, Asya'da ya da Afrika'da eşit güçteki bir darbeden siyasal bakımdan yüz kez daha önemlidir.

....Tarihin diyalektiği öyledir ki, emperyalizme karşı mücadelede bağımsız bir etken olarak güçsüz olan küçük uluslar, asıl anti-emperyalist kuvvetin, sosyalist proletaryanın sahneye çıkmasına yardım eden mayalardan biri, basillerden biri rolünü oynar.

Bugünkü savaşta genelkurmaylar, düşman kampındaki her ulusal ve devrimci hareketten yararlanmak için ellerinden geleni yapıyorlar: Almanlar, İrlanda ayaklanmasını kullanıyorlar; Fransızlar da, Çek hareketini vb.. Onlar kendi açılarından doğru hareket ediyorlar. Eğer düşmanın en küçük bir zaafından yararlanılmazsa, ve hangi anda, nerede ve hangi kuvvette dinamit deposunun "havaya uçacağı"ni önceden bilmek olanaksız olduğuna göre, ele geçen her fırsat değerlendirilmese bir savaş ciddi şekilde verilemez. Eğer, proletaryanın sosyalizm uğruna büyük kurtuluş savaşında, bunalımı derinleştirmek için emperyalizm suya ya da bu yıkıma karşı her halk hareketinden yararlanmayı bilmese, pek zavallı devrimciler oluruz. Bir yandan her türlü ulusal baskıya "karşı" olduğumuzu bütün makamlarda ilan edip yinelerken, öte yandan ezilen bir ulusun bazı sınıflarının en etkin ve en uyanık kesiminin, ezenlerine karşı kahramanca ayaklanışını "darbe" diye nitelendirmeye kalkışsaksak, düşüştüğümüz ahmaklık düzeyi kautskicilerinkine eşit olur.

İrlandalıların talihsizliği şundadır ki, onlar, elverişli olmayan bir anda, Avrupa proletaryasının ayaklanması henüz olgunlaşmadan isyan etmişlerdir. Kapitalizm, ayrı ayrı isyan kaynaklarının kendiliklerinden ve bir tek anda başarısızlıklar, yenilgiler olmadan birbirleriyle kaynaşabilecekleri ölçüde uyumlu bir şekilde kurulmuş değildir. Tam tersine, asıl ayaklanmaların zamanının, biçim ve yerinin çeşitliliğidir ki, genel hareketin yaygınlığının ve derinliğinin en sağlam güvencesini oluşturur; uygun olmayan bir anda, tecrit edilmiş, parçalanmış ve başarısızlığa mahkum devrimci hareketler sırasında edinilmiş deneyimlerdir ki, yığınlar, savaş alışkanlığı edinecekler, kendi kendilerini eğitecekler, güçlerini birleştirecekler, gerçek önderlerini, sosyalist proleterleri tanıyacaklar ve böylelikle genel saldırıyı hazırlayacaklardır; nasıl ki, tecrit edilmiş grevler, kentlerdeki ya da ulusal nitelikteki gösteriler, ordudaki ayaklanmalar, köylü isyanları vb., 1905 genel saldırsını hazırladıysa.